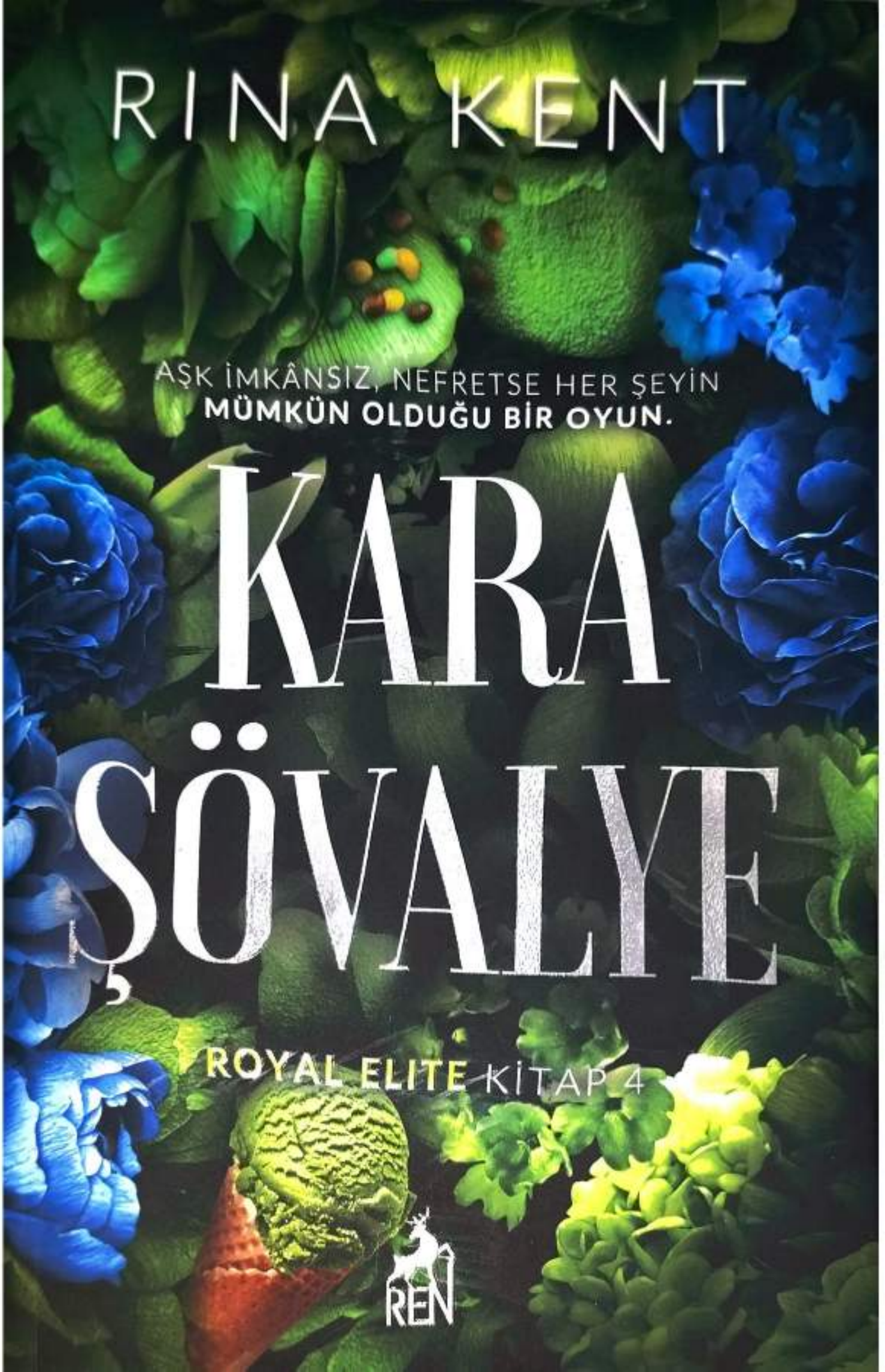

RINA KENT
AŞK İMKÂNSIZ, NEFRETSE HER ŞEYİN
MÜMKÜN OLDUĞU BİR OYUN.
KARA
ŞÖVALYE
ROYAL ELITE KİTAP 4
REN

AŞK İMKÂNSIZ, NEFRETSE HER ŞEYİN MÜMKÜN OLDUĞU BİR OYUN.

KIMBERLY

Bir zamanlar en yakın arkadaşımken şimdi en azılı düşmanımdı.
Xander Knight kalbimi acıtan bir güzelliğe sahipti.
Akıl almaz derecede popülerdi.
Acımasızca zalimdi.
Bir Şövalye olabilirdi fakat beni kurtarmayacaktı.

XANDER

Bir rüya olarak başlamıştık. Şimdiyse bir kâbustan farksızdık.
Kimberly Reed acınası derecede sahteydi.
Fazlasıyla masumdu. İçten içe karanlıktı.
Saklanabilirdi ama benden değil.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR
renkitap.com
REN

KARA ŞÖVALYE

RINA KENT

XoXo

Rina

KARA ŞÖVALYE
RINA KENT

Özgün Adı: Black Knight
Çeviren: Zeynep Yurt

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Son Okuma: Öznur İlter
Kapak Tasarımı: Qamber Designs & Media
Sayfa Tasarımı: Ren Kitap

Basım Tarihi: Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8691-18-4
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2020 BLACK KNIGHT by Rina Kent

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

KARA ŞÖVALYE

RINA KENT

Çeviren: Zeynep Yurt

Senin için.
Evet, senin için.
Sen önemlisin.

YAZARIN NOTU

Merhaba okur arkadaşım,

Kara Şövalye'nin bugüne kadarki en duygusal kitabım olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. İçimde derin bir yara açtı ve ben de kendimi geri tutmadım; ne içgüdüsel ayrıntılardan ne de ruh sağlığının bozulmasına ilişkin sarsıcı betimlemelerden. Kimberly ve Xander'a sadık kaldım ve onların hikâyesini mümkün olan tek şekilde anlattım.

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi sağlam olmayanlara göre değil. Ancak bu sefer durum farklı. Daha derin, daha sert ve duygusal açıdan çok daha korkutucu olabilir.

Bu kitap depresyon, yeme bozukluğu ve kendine zarar verme davranışlarını ele alıyor. Devam etmeden önce tetikleyici unsurlarınızın farkında olduğunuzu umuyorum."

Karakterlere sadık kalmak için *Kara Şövalye*'de İngiliz İngilizcesine özgü kelime kullanımı, dilbilgisi ve yazım tercihleri korunmuştur."

Kara Şövalye tek başına okunabilir, ancak *Royal Elite* dünyasını daha iyi anlamak için önce serinin önceki kitaplarının okunması tavsiye edilir.

Royal Elite Serisi:
#0 Acımasız Kral
#1 Sapkın Kral
#2 Çelik Prenses
#3 Çarpık Krallık
#4 Kara Şövalye
#5 Vicious Prince
#6 Ruthless Empire
#7 Royal Elite Epilogue

ÇALMA LİSTESİ

I See You – MISSIO
Ghost – Badflower
Magic – Coldplay
Drink To Drown – Stand Atlantic
Hollow – Icon for Hire
Shattered – Trading Yesterday
Under Your Spell – The Birthday Massacre
Therapy – All Time Low
Those Nights – Bastille
Zero – Imagine Dragons
Green Eyes – Coldplay
Princess of China – Coldplay
Say Something – A Great Big World & Christina Aguilera
The Reason – Hoobastank
Past Life – Trevor Daniel
Kids – OneRepublic
Rescue Me – Thirty Seconds To Mars
Breathe Me – Sia
Someone You Loved – Lewis Capaldi

Giriş

Kimberly

Altı yaş

Bazen, hikâyeler bittiği anda başlar.

Nana, ben yazları Newcastle'da onunla geçirirken böyle söylerdi. En azından o zamanlar, annemden ve onun bana nasıl baktığından uzak kalabiliyordum.

Bana nefretle bakıyormuş gibi hissediyordum.

Artık bir Nana'm yoktu. Beni buradan alıp götürecek ya da beni başka dünyalara taşıyan hikâyeler anlatacak kimse kalmamıştı.

Prenslerin ve şövalyelerin olduğu dünyalar. Büyüyle dolu dünyaların hayalini kuruyordum.

Evin merdivenlerinden aşağı inip dışarı çıkana kadar yürüdüm. Bugün güneş o kadar parlaktı ki bahçenin ve çitlerin her yerini aydınlatıyordu.

Annemle babamın tartışma sesleri, kapıyı arkamdan kapattığım ana kadar beni takip etti. Artık kimse onları duyamazdı, ne hizmetçiler ne de komşular.

Hatta ben bile duymuyordum.

Basamakların üzerine çöküp, babamın benim için aldığı fıstıklı dondurmadan bir ısırık aldım. Silver, bütün dondurmaların tadının aynı olduğunu söylüyordu ama Silver bazen aptalca şeyler söylerdi zaten. Antep fıstıklı dondurma tüm dondurmaların en iyisiydi. Yeşil, tatlı ve çok lezzetliydi.

Bu kadar üzgün olmasaydım, onun evine gidip *Barbie* bebekleriyle oynardım ama hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Sadece...

Gözlerim, bizimkinin karşısındaki devasa malikâneye kaydı. İnsana antik bir his veriyordu, Nana'nın hikâyelerindeki şövalyelerle prenslerin yaşadığı kaleler gibiydi. Oraya gidip kapıyı çalmak ve şövalyeyi dışarı çağırmak istiyordum.

Benim şövalyemi.

Geçen hafta bunun üzerine anlaşmıştık, bundan böyle o benim şövalyem olacaktı. Hatta kraliçelerin yaptığı gibi onu bir bambu çubuğu ile kutsamıştım bile.

Silver, üzgün olduğumda umursamazdı ama o öyle değildi çünkü o benim şövalyemdi. Beni gıdıklar, kahkahalar içinde yıkılana kadar bana şakalar yapardı.

Altın saçlı ve büyülü mavi gözlü çocuktu, Nana'nın kitaplarındaki hikâyelerde olduğu gibi.

Dondurmamı yemeye devam ederek ayağa kalkıp kararlı adımlarla bahçemizin kapısından çıktım. Öğleden sonra olduğu için belki Aiden ve Cole'la beraberdir diye düşündüm. Belki de bugün benimle oynamak istemiyordu.

O çocukları bana tercih ettiğinde ondan nefret ediyordum.

Garaj kapıları açılınca olduğum yerde donakaldım. Kırmızı bir araba önce yavaşça, sonra gittikçe hızlanarak garajdan çıktı.

Samantha teyze.

Altın bukleleri ve şefkat dolu büyük mavi gözleriyle, Nana'nın hikâyelerinde kraliçe rolünü oynayan kişi oydu.

Samantha teyze, annemle babam tartıştığında beni evine davet eder, atıştırmalıklar hazırlardı. Benimle oturup saçımı yapardı çünkü annemin buna ayıracak vakti olmazdı. Annemin önemli işleri olduğunu ve bu yüzden ona kızmamam gerektiğini söylerdi.

Aynı zamanda kendisi, benim şövalyemin de annesiydi.

Yüzü her zamanki sıcaklığından yoksundu. Üzgün görünüyordu ama ağlamıyordu. Belki de hiç üzgün değildi. Annemin sanat atölyesine kapanıp kimseyi görmek istemediği zamanki hâline benziyordu.

Ona el sallamak üzereydim ki arabasının arkasından koşan kişiyi fark ettim.

Xander.

Denizden, gökyüzünden ve kitapların içindeki büyüden çaldığı mavi gözleriyle, altın saçlı çocuk.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken annesinin adını haykırıyordu. Bütün vücudu titriyordu ama onu durdurmuyordu.

Bir anlığına, tüm dünya donmuş gibiydi.

Sadece bir an.

Bütün kötü şeylerin sadece bir anda olması ne kadar garipti.

Nana da beni bir anda terk etmişti. Bir dakika önce bizimle oturuyordu, sonra kalbi durmuştu. Oradaydı, bana gülümsüyordu, bana dondurma uzatırken hikâyeler anlatıyordu, sonra... bir anda büyükannem yok olup gitmişti.

Şimdi yalnızca ben, annem ve babam vardık.

Onlarla yalnız kalmaktan nefret ediyordum. Babam çok

çalışıyordu, onunla fazla vakit geçiremiyordum. Annem ise... Annem için yok hükmündeydim, en azından Nana'nın yanında var olduğum gibi değildi.

O benim dünyamdı. Şimdi hiçbir şeyim kalmamıştı.

Samantha teyzenin arabasının uzaklaşmasını ve Xan'ın onu takip etmesini izlerken içimde bir şeyler sıkışmıştı. Tıpkı Nana beni terk ettiğinde olduğu gibi...

Kalbim kulaklarımda yankılanarak atmaya başladı. Xan'ın çığlıklarıyla bağırışlarını duymuyordum. Kendi çığlıklarımı duyuyordum. Nana yere yığıldığında, gözlerini kapatıp bir daha hiç uyanmadığında attığım çığlıklarımı.

O zaman anlamıştım. Geri getirilemeyecek bir şeyi kaybettiğimi biliyordum. Hayatım sonsuza dek değişmişti.

Tıpkı şimdi Xan'ın hayatının değiştiği gibi.

Xan, arabanın bagajına sertçe vurdu ama araba fren yapmak yerine gürültülü bir ses çıkararak hızla sokağa ilerledi.

"Anne, gitme!" Xan arkasından koşarken yalvarıyor, terlikleri asfalta çarpıyordu. "Beni bırakma, lütfen. İyi bir çocuk olacağım. S-söz veriyorum."

Kelimesi kelimesine dökülen sözleri gözyaşlarına karışıyordu.

Ayaklarım kendi kendine hareket etti. Önce yavaş, sonra Xan kadar hızlı bir şekilde kırmızı arabanın peşinden koşmaya başladım.

Araba, burun deliklerinden alevler püskürten kırmızı boynuzlu bir canavara benziyordu. Fakat durmuyorduk.

Xan hâlâ çığlık atıyor, ağlıyordu. Sokağın sessizliğinde sesi yankılanıyordu. Sağ ayağından bir terliği fırlayıp gitti. Diğerini de tekmeleyip attı ve çıplak ayaklarıyla koşmaya devam etti. Asfalttaki küçük taşları umursamıyordu.

Ben bir an durup terliklerini tek elimde topladım, diğer elimdeyse erimeye başlayan dondurma vardı. Yapış yapış olmaya başlamış, her yere bulaşıyordu. Xan'ı takip ederek koşmaya devam ederken dondurmamı da bırakmıyordum.

Acı çekiyordu ve onun acı çekmesini hiç sevmiyordum. Başkalarının da acı çekmesini sevmiyordum ama onun çekmesi bambaşkaydı.

Ağzımda tuzlu bir tat hissettiğimde, benim yanaklarımın da gözyaşlarıyla sırılsıklam olduğunu fark ettim.

"Dur, a-anne!" Xan sendeledi ama düşmeden kendini toparlayıp koşmaya devam etti. Çıkardığı sesler, hayvanların soluması gibi hırıltılı ve boğuktu.

Araba köşeyi dönüp gözden kayboldu. Xan durmuyordu. Samantha teyze ve o canavar araba görüş alanımızdan tamamen kaybolsa da o hâlâ koşuyordu.

Mahallemize paralel uzanan uzun yolda sadece ikimiz kalana kadar...

Ayağı bir taşa takıldı ve ileriye doğru sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. O kadar yüksek sesle ağlıyordu ki, çıkardığı her sesi kemiklerimde hissediyordum.

"Anneeeee!"

Ona doğru koşmaya başladım ama birkaç adım geride durdum, terliklerini göğsüme bastırarak sıkıca sarıldım. Ardından yavaşça, çok yavaşça diz çöküp terliklerini ayaklarına yerleştirdim.

Ayakları kir içindeydi ve bir ayağında küçük bir kesik vardı. O kesikten sızan kan, minik parmağına bulaşıyordu.

"Yeşil?" Bana gözyaşlarıyla dolu gözleriyle baktı.

Xan bana Yeşil diyordu çünkü en sevdiğim renk yeşildi. Diğer kızların odaları pembe olurdu, benimki ise yeşildi.

"A-annem g-gitti." Burnunu çekti.

Gülümsedim. Zorla. "Geri dönecek."

Bu bir yalandı. Nana'nın da geri döneceğini söylemiştim ama uyandığımda orada değildi.

Yetişkinler bir kez gittiğinde geri dönmezlerdi.

"D-dönmeyecek! Beni ve babamı istemediğini söyledi." Alt dudağı titredi, ağlamasını durdurmaya çalışarak benden uzaklaşsa da başaramamıştı.

"Xan..." Elimi uzatıp gözyaşlarını kolumla sildim. Bir anlığına izin vermişti. Ancak gözyaşları daha da çoğalıyordu.

Dondurma artık yere damlıyordu, normalde onu bir çırpıda yerdim ama şu an tüm dikkatimi Xan'a vermiştim çünkü durmaksızın ağlıyordu.

Ben de Nana için hiç durmadan ağlayacağımı sanmıştım. Kitaplarındaki prensesler gibi gözyaşlarımın beni öldüreceğini düşünmüştüm.

Ancak sonunda durmuştum.

Babam hiçbir şeyin kalıcı olmadığını söylerdi. Her şey değişirdi.

Yanılıyordu. Xan ve ben asla değişmeyecektik. Ben her zaman onun Yeşil'i olacaktım ve o da her zaman benim şövalyem olarak kalacaktı.

Sonuçta bu konuda bir anlaşmamız vardı.

Xan omzuma bir elini koydu ve beni hafifçe itti. Sonra yere bakarak mırıldandı.

"Git buradan, Yeşil."

"Hayır."

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Hayır mı?"

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Nana öldüğünde sen beni bırakmamıştın."

Yavaşça bana döndü, gözleri dikkatle üzerimdeydi. Sarı kaşları çatıldı, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu. "*Sen* neden ağlıyorsun?"

Burnumu çekip elimin tersiyle yüzümü sildim, onun gözyaşlarıyla benimkiler birbirine karışmıştı. "Çünkü sen ağlıyorsun."

"Ağlama, Yeşil."

"*Sen* ağlama." Burnumu çektim.

Hıçkırdı. "Senin ağladığını görmekten nefret ediyorum."

"Ben de senin ağladığını görmekten nefret ediyorum." Ona doğru yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. Eriyen dondurmayı tuttuğum elimi ona bulaştırmamak için dikkat ediyordum.

Benim şövalyem güzeldi ve zırhı kirlenemezdi.

Xan kollarını belime sardı, yüzünü boynuma gömdü ve hıçkırarak ağladı. Öylesine güçlü ağlıyordu ki, nasıl titrediğini tenimde hissedebiliyordum.

Ben de ağladım çünkü onun acısı artık benimdi. Acısı çok gerçek ve yakındı, sanki acıyı çeken o değil de bendim.

Nana gittiğinde, Xan bana sarılıp ağlamama izin vermişti. Yanımda kalmış, ben uyuyana kadar ayrılmamıştı.

Şimdi de ben onu sarmalayarak acısı geçene kadar bekleyecektim. Gülümseyip o güzel gamzelerini gösterene kadar...

"Yeşil..." Boynumda burnunu çekti. "Söz ver, beni asla bırakmayacaksın."

"Asla. Sen benim şövalyemsin, unuttun mu?"

Başını salladı.

"Bugünden itibaren, biz biriz."

"Biz biriz."

Birinci Bölüm

Kimberly

Yeterince iyi değildim.

Asla yeterince iyi olmayacaktım.

Kelimelerin kafanızın içinde yankılanıp boğucu bir sis hâline geldiği his vardır ya? Hani aklınızdaki tek şey olup çıkar ve nefes aldığınız her anı kaplarlardı...

Sabah uyandığınızda yavaşça etrafınızı sararlardı, sanki hayat boyu yanınızda olan yol arkadaşlarınızmış gibi.

Uyandığınızda düşündüğünüz ilk ve uyumadan önce aklınızdan geçen son şey yine onlar olurdu.

Yıllardır böyle hissettiriyordu.

Savaşım böyle başlıyordu ve her gün kendime, *bugün değil* diyordum.

"Kimmy!" Küçük bir el, elimden çekiştirerek beni ilkokulun girişine doğru sürüklüyordu.

Küçük kardeşim Kirian artık belime kadar geliyordu. Özenle ütülenmiş üniformasının omzundaki bir kırışıklığı elimi kaldırıp düzelttim.

Güneşten sararmış kısa kâküllü saçlarıyla gurur duyuyordu çünkü onun için bu *"havalı bir şeydi"*.

Parlak kahverengi gözleri ışıl ışıldı, dünyayı neredeyse onların içinden görebiliyordunuz. Öylesine saf bir dünyaydı ki, insan onu seri üretime sokup herkese dağıtmak isterdi.

"Ne oldu, Kir?" diye sordum.

"Dedim ki, bana daha sonra *mac & cheese* yapacaksın, değil mi?"

"Yapamam. Okuldan geç çıkacağım."

Alt dudağını sarkıttı, eli avucumun içinde gevşedi. Dünyada en nefret ettiğim şey, yüzündeki o ışığı söndürmekti.

"Marian senin için yapar," diyerek pazarlık yapmaya çalıştım.

Kir, hizmetçimiz Marian'ı seviyordu ve ben yanında olmadığımda onunla vakit geçiriyordu.

"Mari'yi istemiyorum. Senin yapmanı istiyorum."

"Kir..." Onun önünde çömeldim ve durmasını sağladım. "Biliyorsun ki, şu hayatta senden başka hiçbir şeyi daha çok istemem, değil mi?"

Başını hızla iki yana salladı. "Geçen gün ortadan kayboldun."

Alt dudağım titrerken kendimi toparlamak için içimdeki tüm gücü kullanmam gerekti.

İşte bu, her sabah uyanmamın sebebiydi. İşte bu, o sisle savaşmamın sebebiydi. İşte bu, duşa girmemin ve üniformamı giymemin sebebiydi.

Herkes derinlere saplanan o düşüncelerin önüne hiçbir şeyin geçemeyeceğini söylüyordu. *Terapiye ihtiyacın var, ilaçlara ihtiyacın var, siktiğimin her şeyine ihtiyacın var...*

Benim ihtiyacım olan tek şey, o kocaman gözleri ve minik sarkık dudağı olan bu küçük adamdı.

Sabah gözlerimi açtığımda görmek istediğim ilk yüz onundu.

Duyduğum ilk ses onun sesi olmalıydı.

Kirian, bana özel bir ilaçtı. O benim mutluluk hapımdı.

Geçen hafta görmemesi gereken bir şeyi görmüştü. Daha doğrusu, bir şeye şahit olmuştu ve ben uyandığımda yatağımın ucunda ağlayarak bana sarılıyor, onu bırakmamam için yalvarıyordu.

"Bu asla bir daha olmayacak, küçük maymunum."

"Ya olursa?" Alt dudağını büzüp gözlerini kocaman açtı. "Ya ortadan kaybolursan ve annemle kalmak zorunda kalırsam?"

"Asla, Kir." Onu kendime çekip sımsıkı sardım. "Seni annemle asla *ama asla* yalnız bırakmayacağım. Bunu anlıyor musun?"

Benden uzaklaşıp serçe parmağını uzattı. "Parmak sözü?"

"Parmak sözü, bebeğim." Parmağımı onunkine doladım.

İkna olduğunda hemen geri çekilip bana dik dik baktı ve dudaklarını büzdü. "Ben bebek değilim."

"Sen benim küçük bebeğimsin. Bunu kabullen."

"Her neyse." Gözlerini bir kez daha kocaman açtı. "Eve erkenden gelecek misin?"

Ciddi anlamda, öyle köpek yavrusu gibi bakıyordu ki onun için suç bile işleyebilirdim.

Ayağa kalkıp saçlarını karıştırdım. "Pekâlâ. Deneyeceğim."

"Yaşasın!" Bacaklarıma sarıldı. "Seni seviyorum, Kimmy!"

Sonra okulun kapısına doğru koşturdu, sırt çantasının askılarını sıkıca kavramıştı.

"Ben de seni seviyorum!" diye arkasından bağırdım. "Koşma!"

Onun içeri girdiğinden emin olduğumda tekrar arabaya yöneldim. Diğer çocuklar, arabalarından inip ailelerine veda öpücüğü kondurduktan sonra okula doğru ilerliyorlardı.

Bu, ne Kir ne de benim hayatımızda hiç yaşamadığımız bir sahneydi. Muhtemelen, bugün erkek kardeşini okula bırakan tek kişi bendim.

Böyle anlarda, anneme duyduğum öfke daha da artıyordu.

Kendi hayatımı umursamıyordum ama Kir'e de aynı şekilde istenmeyen bir çocuk, bir hata, lanet olası yırtık bir prezervatiften ibaretmiş gibi hissettirmeye hakkı yoktu.

En azından babam çaba gösteriyordu. Çocukluğumun tüm anıları, beni uyutması ya da uyurken bana sarılmasıyla doluydu. Hasta olduğumda hep o ilgilenirdi.

Annem asla bunu yapmazdı.

Babam sadece çok meşgul bir adamdı ve evde çok az duruyordu. Telefon görüşmeleri artık yetmiyordu.

Royal Elite Okulu'na ya da kısaca REO'ya, Kir'in okuluna çok uzak olmadığı için kısa sürede vardım.

Otoparkta dikiz aynama bakıp derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim.

Kir için.

Kahverengi saçlarımı, içine karışan yeşil tutamlarla birlikte savurdum. Ya da belki de tam tersiydi, kahverengiye göre yeşil daha fazla vardı.

Ne var yani? Bu rengi seviyordum.

Ayrıca, açık yeşil gözlerle doğduğum için şanslıydım. Yeşil koleksiyonuma ekleyebileceğim başka bir şey daha.

Tamam, bu kendi kafamın içinde düşünürken bile garip gelmişti.

Arabamdan çıkıp sırt çantamın askılarını sımsıkı tutarak REO'nun devasa girişinden içeri adım attım.

Royal Elite Okulu, on dev kuleli, tarihi Orta Çağ'a uzanan görkemli bir binaydı.

Altın aslan ve kalkan logosu, buranın ihtişamıyla gücünü simgeliyordu.

Zengin ve nüfuzlu aileler, çocuklarını buraya göndererek onların toplumda kolayca yer edinmesini sağlıyordu. Sonuçta, Birleşik Krallık'ın pek çok siyasetçisi, parlamento üyesi ve diplomatı bu okulun koridorlarında yürümüştü, bunlara babam da dahildi.

Şu anda Brüksel'de Avrupa Birliği ile yakın çalışan tanınmış bir diplomat olarak görev yapıyordu ve bu yüzden onu neredeyse hiç görmüyorduk. Belki de ülke AB'den ayrılınca her şey değişirdi.

Yine de babamın kendini başka bir yere atmanın bir yolunu bulacağından oldukça emindim. Sanki bizimle ya da annemle olmak istemiyor gibiydi.

Normalde, bu koridorlarda en yakın arkadaşım Elsa ile birlikte yürürdüm ancak geçirdiği kaza ve kalp hastalığı yüzünden şu an evinde dinleniyordu.

Bu süreçte, beni ya görmezden gelen ya da açıkça nefret eden insanların arasında tamamen yalnızdım.

Her zamanki gibi tanıdık iğnelemeler çoktan başlamıştı.

"Şimdi kendini güzel mi sanıyor?" "Bir kez şişman olan, hep şişmandır, Kimberly." "Şu kalçalara bak." "Elsa'nın küçük sürtüğü."

Sözleri tenimin altına işledikçe tenim ürperiyordu. Onları duymamaya çalışıyordum ama imkânsızdı.

Her geçen saniye daha da çoğalıp yükseldiler ve kafamın içinde yankılanarak o düşünceleri körüklediler.

O gri düşünceleri.

O acı tatta olup asit gibi yakanları.

Kimse seni umursamıyor. Sen bir hiçsin. Mutlak bir hiçlikten ibaretsin.

Başımı iki yana sallayarak sınıfa doğru adımlarımı hızlandırdım. Beni etkileyemeyeceklerdi.

Bugün olmaz, şeytan. Git, küçük deliklerinden birine gir.

Bu okulda üç yıldır okuyordum ama burada hiç kendime ait bir yerim varmış gibi hissetmemiştim.

Birkaç gün önce on sekizime basmıştım ve doğum günümü Elsa'nın hasta yatağında, yanımda Kir ve *Skype* üzerinden babamla kutlamıştım.

Kaç yaşında olursam olayım, bu koridorlarda yürümek, insanların ağızlarından çıkan her kelimeyle sırtıma saplanan bıçakları hissetmek hiç kolay olmuyordu.

Acaba onların gözünde de benim ardımda kanlı bir iz bırakıyor muydum, yoksa sadece ben mi farkındaydım?

Parmaklarım bileğime doğru süzüldü ama hızla kendimi durdurdum ve elimi serbest bıraktım.

Kir için, diye tekrarladım kendi kendime. *Bunu Kir için yapıyorsun.*

Eğer iyi bir üniversiteye girip burs kazanırsam, özel bir yurtta kalıp Kir'i de yanıma alabilirdim. Üniversiteye gittiğimde onu annemle bırakmam gibi bir ihtimal söz konusu bile değildi.

Etrafımdaki sesler birbirine karışmaya başlayınca başımı dik tutarak adımlarımı attım.

Onlar hiçbir şeydi.

Sadece o lanet sisin bir yansımasıydılar ve ben her zaman o sisi alt etmeyi başarmıştım.

Bir kez hariç.

Tamam, iki kez. Kir ise bunlardan birine tanık olmuştu.

"Çekil, pislik."

Adımlarım kendi irademdışında durdu.

Bu ses... Bu güçlü, tok ses yıllardır rüyalarımda yankılanıyordu.

Kâbuslarımda.

Tamam, rüyalarımdan çok kâbuslarımda.

Bu acımasız ses, hayatımı defalarca kez sonlandırmıştı. Oysa beni kurtarabilirdi. Ona tutunmama izin vermek yerine, beni ölüme terk etmişti.

Ancak bu ses sadece kâbusların bir parçası değildi, bizzat bir kâbustu.

Yeryüzü, sanki dengesi bozulmuş gibi sallandı. Başımı kaldırırken kendi kendime tekrar tekrar hatırlatmam gereken şeyler vardı, yerçekiminin var olduğu ve düşmeyecek olduğum gerçeği gibi.

O artık umurumda değildi.

Yedi yıl önce önemini yitirmişti.

Belki de sadece kendimi kandırıyordum. Ne de olsa onu her gün görüyordum ya da daha doğrusu, ondan kaçıyordum ama hiçbir zaman daha tanıdık, daha kolay ya da daha normal gelmiyordu.

Ancak zaten Xander Knight'la ilgili hiçbir şey normal değildi. O, zirveye ait olanlardandı. İnsanları ayakları altına alıp ezdikten sonra arkalarına bile bakmayanlardan. Kaos ve kalp kırıklığı bırakarak ilerleyen krallardan biriydi.

REO'nun dört atlısından biri, futbol takımının en güçlü forvetiydi ve Savaş lakabını almasının sebebi, rakibin savunmasını paramparça etme yeteneğiydi.

O, savaşın ta kendisiydi. Xander, asla yaklaşacağını fark edemediğiniz türden bir savaştı. Fark ettiğinizde iş işten geçmiş olurdu.

Çoktan sizi pençelerine çekmiş, içten içe yok etmiş olurdu.

Altın sarısı saçları geriye taranmış ama yanları kısa bırakılmıştı. Bu da ona daha vahşi bir hava katıyordu. Küçükken, gözlerindeki maviyi okyanustan ve gökyüzünden çaldığını düşünürdüm.

Şimdi gerçekten çalmış olduğuna emindim çünkü o sadist bir hırsızdı.

Eskiden beni gördüğünde aydınlanan o mavi, şimdi karanlık ve tehditkâr bir gölgeye bürünmüştü.

Xander'in güzel olduğunu söylemek, sadece bu yüzyılın değil, insanlık tarihinin en büyük yalanlarından biri olurdu. Onun çekiciliği yalnızca altın sarısı saçlarıyla veya mükemmel yüz hatlarıyla ilgili değildi.

O yüz yalnızca modellerin, tanrıların ve ölümsüzlerin sahip olabileceği bir yüze aitti.

Keskin hatlarıyla hafif kirli sakalı, ona tam anlamıyla şeytani bir cazibe katıyordu.

Eskiden ben de herkes gibi bu güzelliği görürdüm. Evimin basamağında durup kendimi çimdikler, onun gerçekten benim arkadaşım, benim şövalyem olduğunu ve beni oyun oynamaya çağırdığını kendime hatırlatırdım.

Ancak şimdi bambaşka birini görüyordum. İçinde intikam barındıran, nefretle dolu, yok etmeye ant içmiş bir savaş tanrısını.

Eskiden benim en iyi arkadaşımdı. Şimdiyse bir yabancıydı.

Bir zorba.

Bir düşman.

Xander'in az önce kovduğu çocuk başını öne eğip köşeye doğru geri çekildi.

Elitler'in en güçlü forveti olmak ve bir bakanın oğlu olmak ona bir taç takma hakkı veriyordu; dikenlerle ve kara dumanlarla çevrili bir taç.

Yine de burada herkes onun otoritesine boyun eğiyordu. Eğer o çocuktan sürünmesini isteseydi, çocuk yere kapanıp tek bir soru bile sormadan emrine uyardı.

Xander, işaret parmağında bir futbol topunu çevirirken, diğer elini pantolonunun cebine soktu ve sabit, kararlı adımlarla bana doğru ilerledi. Gözlerimi ondan ayırmadan her hareketini izledim, ciğerlerime hava çekmek için mücadele ediyordum. Neden bana dokunacağını düşündüğümü bilmiyordum. Ya da daha doğrusu, beni yere sereceğini.

Bu benim için yeni bir şey olmazdı. Yıllarca süren zorbalıkta daha kötülerini yaşamıştım. Kilolu olmamla ilgili aşağılayıcı sözler, üzerime boya dökülmesi, sahte ilan-ı aşklarla dalga geçmeler...

Xan'ın bana dokunacağını düşünmek aptalcaydı çünkü o asla bana dokunmamıştı. Bir kez bile.

Mavi okul ceketi, geniş omuzlarına ve kaslı göğsüne iyice oturmuştu. Tamamen kastan oluştuğunu söyleyebilirdim. *Özellikle* o futbolcu bacakları...

Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum. Tamam, bu bir yalandı. Fiziksel gelişimi tam olarak Royal Elite Junior yani eski okulumuz ile Royal Elite Okulu arasındaki yaz tatilinde başlamıştı.

Şunu açıklığa kavuşturmalıydım, çevremde olup biten her şeyi fark ediyordum. Bu sadece ona özel bir durum değildi. Annemin benim arkamda durmayacağını ve bunu tek başıma yapmak zorunda olduğumu fark ettiğimden beri, birçok hayatta kalma yöntemi öğrenmiştim. Bunların en önemlisi de etrafın farkında olmaktı.

İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, Xander her zaman benim en yakın çevremin bir parçası olmuştu ve bu yılın sonuna kadar da öyle kalacaktı. Ardından, bu şehirden çıktığımda... Her şey bitmiş olacaktı.

Nefes al. Sadece birkaç ay daha. *Nefes ver.*

"Davet mi bekliyorsun? Kaybol, Berly."

Sesi hafifti ama altındaki ton hiç de hafif değildi. Onun o çocuğa kaybolmasını söylemesinin benimle alakası olmadığını biliyordum. Xander benim arkamda durmazdı ve kesinlikle başkalarını benim adıma azarlamazdı.

Eğer eski ben olsaydım, başımı öne eğip gözyaşları içinde kaçardım ve onun alaycı kahkahaları, utancımı kimsenin görmesini istemediğim karanlık köşelere kadar peşimden gelirdi.

Neyse ki, değişen bir şey vardı.

Ben.

Ben değişmiştim.

Kir'in yanı başımda ağlayıp beni sarsarak uyandırdığı o günden beri önemli bir gerçeğe varmıştım.

Eğer bu dünyada hayatta kalmak istiyorsam, eğer küçük kardeşimle kalıp onu annemizden korumak istiyorsam, o zaman hayatımı kendi ellerime almak zorundaydım.

Kendi hikâyemde ikinci planda olmaktan bıkmıştım.

Xander Knight gibilerin üzerime basıp geçmesine izin vermekten bıkmıştım.

Artık bir köşeye çekilip korkak gibi ağlamayacaktım.

Elsa'nın her zaman yaptığı gibi omuzlarımı dikleştirip gözlerinin içine doğrudan bakarak karşılık verdim. "Yer var."

Tamam, sesim daha yüksek olabilirdi ama en azından sakindim. Küçük adımlarla ilerliyordum.

"Ne dedin sen?" Xander gözlerinden birini kısarak, söylediğime inanamıyormuş gibi baktı.

Ben, Xander'a karşılık vermezdim. *Asla*. Ya kaçardım ya da dediğini yapardım.

Eğer itaat edersem, bir gün beni affedeceğini düşünürdüm. Bir gün, en iyi arkadaş olduğumuz zamanları hatırlayacağını umardım.

Aptaldım.

O anlar sadece benim için vardı. O çoktan silip atmıştı. O zaman ben de aynısını yapmalıydım.

"Beni duydun." Elimle koridorun geri kalanını işaret ettim. "Yer var. Kullanabilirsin."

Xander kuru ve neşesiz bir kahkaha attı. Sırtım istemsizce gerilmişti. "Az önce bana emir mi verdin, Berly?"

Bu isimden *nefret* ediyordum.

Bu bir alaydan ibaretti, üstelik acımasızca bir alaydı. Bana Yeşil diyen o çocuk artık yoktu. Onun bana o adı tekrar söylemesini istemiyordum bile. O hakkı, diğer öğrenciler beni zorbalığa maruz bırakırken sessizce izlediğinde kaybetmişti.

Benim en büyük destekçimken, en büyük eziyetim hâline geldiğinde kaybetmişti.

Yine de keşke adımı düzgünce söyleyebilseydi.

Omuz silktim. "Ne dersen de."

Onun yanından geçmeye niyetlendiğim anda topu çevirmeyi bıraktı ve yüzümün tam önüne doğru savurdu. Adımlarımı durdurmak zorunda kalmıştım. "O kadar acele etme."

İç çekerken omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. Onun nefesinde naneyle o keskin okyanus kokusunu hissedecek kadar yakın olmak beni rahatsız ediyordu ve bunu itiraf etmek de hissetmek de istemiyordum.

"Ne istiyorsun, Xander?"

Kaşları çatıldı, elindeki topun kavrayışı daha da sıkılaştı. "Öncelikle, şu tavrını bırak. İkincisi, adımı sakın ağzına alma."

"O zaman sen de yolumun içine etmeyi kes," diye patladım. Sonra alt dudağımı ısırdım.

Siktir.

Az önce Xander'a karşılık mı vermiştim? Bu sanırım... ilk defa olmuştu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. O bile şaşırmıştı. Yüzündeki sert ifade bir anlığına bile olsa kayboldu.

Ancak o beni incitmenin bir yolunu düşünmeden önce, onu geride bırakmıştım. Geçip giderken adımlarımı kontrollü tuttum ve koşmadım.

Bugünden itibaren, Xander Knight benim kaçtığımı ya da ağladığımı bir daha asla görmeyecekti.

Bu karşılaşma sadece bir başlangıçtı.

Savaşımızda yeni bir mücadele başlamıştı.

Bu sefer galip gelen ben olacaktım.

İkinci Bölüm

Kimberly

Öğle yemeğimi tuvalete boşaltırken çıkan boğuk ses etrafımda yankılanarak bozuk bir senfoni gibi kulağımda çınladı.

Kemanların çıkardığı o bozuk sesi bilir miydiniz? Evet, ben de bilmiyordum. Babam ve annem klasik müziğe bayılırlardı, hatta bir konserde tanışmışlardı. Şaşırtıcı, değil mi? Punk ve alternatif rock tercihimdir, çok teşekkürler.

Her neyse, midemi boşaltırken çıkan ses yerine aklımı en sevdiğim şarkılarla doldurdum. Buna asla alışamazdınız, ne parmağını boğazına sokma kısmına ne de kusmaya; her zaman iğrençti. Bunu her yaptığımda, ardında pislik izleri bırakan, tüyleri diken diken eden bacaklarıyla tenimde dolaşan örümcekler hissediyormuşum gibi geliyordu.

Midem o boş yankıyı çıkararak içinde hiçbir şey kalmadığını duyurduğunda kabinden çıktım. Burada kimse yoktu, tam olması gerektiği gibiydi. Bunu hep derse girmeden hemen önce, herkesin içeride olduğundan emin olduktan sonra yapıyordum. İşte bu yüzden bazen derse geç kalıyor, sonra da başım ağrıyormuş gibi yapıyordum.

Görünmez olmak kolaydı ama tamamen yok olmak biraz zordu. Eğer bir hayalet olsaydım, her gün bu zahmete girmek zorunda kalmazdım.

Yani, kimsenin halka açık bir kızlar tuvaletinde olup olmadığını kontrol etmek zorunda kalmazdım. Eğer birisi içerideyse, sadece REO'nun arka bahçesindeki çöp kutusuna kusuyor, sonra da dişlerimi fırçalamak için buraya geri dönüyordum.

Ağzımı yıkamayı bitirdiğimde aynadaki yansımama baktım.

Suratım da tam bir kâbustu. Aslında, en kötü kâbus buydu. Şişkin olmayacağını umduğum yanaklar, bluzumun içinde fazla küçük görünen göğüsler. Sarkık kollarım, her yerde olan çatlak izleriyle kaplıydı; kollarımın alt kısmında, midemde, kalçalarımda... Her yerde.

Onlardan ve bu lanet vücuttan da nefret ediyordum. Bu vücudun içinde olmaktan nefret ediyordum. Keşke onu içten dışa yok etmenin bir yolu olsaydı; öğle yemeğimi kusmaktan başka bir yol.

Bilinçaltımın derinliklerinden bir düşünce saldırıyordu. Aynaya yumruğumu geçirmek, onu parçalara ayırmak, sonra bir cam parçası alıp...

Hayır. Hayır, hayır!

Başımı hızla iki yana salladım ve bileğime dokunma isteğine karşı koyarak her iki yanağıma da tokat attım. *Kir için, Kir için buradasın.*

Sert ve kararlı adımlarla çantamı kapatarak tuvaletten çıktım.

Sonraki dersime geç kalmıştım. Ya da daha doğrusu, bir dakika içinde geç kalacaktım.

Kızlar tuvaletinde herkes derse girdikten sonra bulunmanın kötü yanı buydu.

Koridorda koşarken bir kol omzuma dolandı. Bir an için donup kaldım, Xander'ın intikam almak için geri döndüğünü düşünmüştüm.

Sabahtan beri beni görmezden geliyordu ama Xander Knight'ın sizi görmezden gelmesi, lütuf görünümlü bir felaket anlamına gelirdi.

Derin bir nefes alıp verirken onun olmadığını fark ettiğimde rahatladım. O, bu kadar yoğun kokmazdı ya da bu kadar sert hissettirmezdi, yani, onun nasıl hissettirdiğini bildiğimden değildi tabii. Evet, Xander'ın nasıl koktuğunu biliyordum. Bu sadece çevremle bağ kurma yeteneğimden kaynaklanıyordu, hatırladınız değil mi?

"Sen de mi geç kaldın, Kimmy?"

Arkamı döndüğümde, bu sabah Kir'e gülümsememin ardından ilk kez gerçek bir şekilde gülümsedim.

Ronan Astor. O da atlılardan biriydi ve muhtemelen bu okulda Elsa dışında en yakınımdı.

Çocuksu bir çekiciliği vardı, kahverengi saçları hafif kıvırcıktı ve koyu, zengin kahverengi gözleri onu tam anlamıyla bir çapkın yapıyordu. Düzeltme: Zaten çapkının tekiydi. Ah, bir de gerçek bir aristokrattı. Dik burnu bunun en büyük kanıtıydı.

Onun farkında olduğunu sanmıyordum ama burnu kıtalarca öteden asalet çığlıkları atıyordu.

"Kendi adına konuş." Parmağımla onu dürttüm. "Sabah yoktun."

"Önemli bir toplantım vardı..."

"Dün geceki parti yüzünden uyuyakaldım mı demek istiyorsun?"

"Hey! Partiler önemli toplantılardır, Kimmy. Bunu sana öğreteceğim... başka şeylerle birlikte." Gülümsedi. "Bekle ve gör."

"Hayır, teşekkürler."

"Henüz teşekkür edecek bir şey yok." Kaşlarını oynattı. "Sonra ödemeyle ilgili önerilerim var."

"Neden bunun hoşuma gitmeyeceğini hissediyorum?"

"Bana güven, hoşuna gidecek." Kolunu omzuma doladı ve birlikte sınıfa doğru yürüdük.

Öğrencilerin hiçbiri Ronan'ın yanında bana bir şey söylemeye cesaret edemezdi. Aiden'la Cole kadar karanlık ve mesafeli ya da Xander gibi popülerlik delisi olmayabilirdi ama Ronan'ın da REO'da bir tahtı vardı.

Sadece onun tacı biraz daha ulaşılabilirdi, hatta dokunulabilirdi bile.

O bir prens gibiydi ve oldukça da çekiciydi.

Hâlâ ilk olarak onun bana gelip arkadaş olacağımızı söylediğine inanamıyordum. Sırf Elitlerin bir maçında beni gördüğü içindi. Ah, bir de beni tüm partilerine davet ettiğini de söylemişti. Partileri efsaneviydi ve sınırlı katılıma açıktı. İlk başta bunun Xander'ın bana oyun oynamak için hazırladığı karmaşık bir plan olabileceğini düşünmüştüm.

Ancak aylar geçmişti ve Ronan hâlâ sırtımı yaslayabileceğim biri olarak yanımdaydı. Eğer bu hasta ruhlu bir oyunsa, sanırım bir daha geri dönemezdim. Ronan'ı gerçekten sevmiştim. Açık sözlüydü, eğlenceliydi ve her zaman istenmeyen ilgiyi benden uzaklaştırıyordu. Bazen etrafımdaki sis bile onun sayesinde kayboluyordu.

Dersliğe girerken dün gece aldığı otun türü hakkında ayrıntılara giriyordu.

"Sana söylüyorum, Kimmy." İlk sıradaki masada durmama neden olacak şekilde kulağıma eğilip fısıldadı. "O şey resmen insanı bulutlara çıkarıyordu. Denemek ister misin?"

Gözlerim büyüdü. "Okuldayız!"

"Gidip bir oda tutun," dedi sınıftan biri.

Dışarıdan nasıl durduğumuzu o an fark ettim. Ronan kolunu omzuma dolamış ve ben tamamen ona yapışmıştım, dudakları kulağımın hemen yanında duruyordu. Dışarıdan bakan biri için fazla samimiydik.

Ancak Ronan'ın bu tarz hareketlerine alıştığım için artık üzerinde fazla düşünmüyordum.

"Harika bir fikir." Ronan, sesi duyduğu yöne doğru parmaklarını şıklattı.

Silver. Tabii ki bunu söyleyen o olurdu.

Bir zamanlar yakın olduğumuza inanamıyordum. Şimdiyse egzotik bir tanrıça gibi, acı verecek kadar güzel, model fiziğine sahip, zehirli sözleri olan ve aynı zamanda derece öğrencisiydi. Klasik bir sürtüktü.

Bir zamanlar benim arkadaşımdı. Nana öldüğünde bana sarılan, en sevdiği *Barbie* bebeklerinden birini veren kişi oydu.

Hayatımın o dönemi dopdoluydu ve sonra, bir anda bomboş kalmıştı.

"Hadi, bir oda tutalım, Kimmy." Ronan yaramaz bir gülümsemeyle bana baktı.

Ona hafifçe yumruk attım.

Onu da diğerleri kadar uzun süredir tanıyor olsaydım, onunla olan ilişkim nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Ronan, dört atlıya ortaokulda katılmıştı. Belki o da beni çocukluktan beri tanısaydı, zamanla benden uzaklaşırdı.

"Herkes yerine geçsin." Arkamızdan Mrs. Stone'un sesi geldiğinde Ronan'dan uzaklaşıp sınıfın en ön sırasındaki yerime geçtim. Genellikle Elsa ya da üvey kardeşlerinden biri burada benimle otururdu ama artık sadece ben vardım. Ronan arka sıraları tercih ettiği ve ders boyunca rahatça uyumak istediği için o da bir seçenek olmaktan çıkıyordu.

Tam yerime yerleşirken göz ucumla bir hareket fark ettim. Xander.

Cam kenarında oturuyordu, önünde Cole vardı ve kitabı tutarak ona bir şeyler söylüyordu.

Xander'ın dikkati tamamen bendeydi ve onu dinliyormuş gibi durmuyordu. Yine de ifadesi boştu, sanki gerçekten bana bakmıyormuş gibiydi.

Ancak bakıyordu.

Bunu tenimde ya da yüzümde değil, ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Beni istila ediyor, dokunmaması gereken yerlere dokunuyordu.

Başımı çevirip hızla yerime oturdum ve yanaklarımdaki ısınmayı bastırmaya çalıştım. Neden REO'daki son senemde dört atlıyla aynı sınıfta olmak zorundaydım ki?

Xander'ın yüzünü her derste görmek zorunda kalmadan zar zor hayatıma devam edebiliyordum.

Mrs. Stone, bir sınavdan bahsediyordu ama söylediklerine bir türlü odaklanamıyordum. Zihnim sürekli arka sıralara kayıyordu. Birinin beni izlediğini hissediyordum.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken, yerimde huzursuzca kıpırdandım. Ancak bu rahatsız edici hissin geçmesine yetmemişti.

Sonra bir şey koluma çarptı ve buruşturulmuş bir kağıt yanımda yere düştü. Saçlarımın yüzümü kapatmasına izin vererek arkaya göz ucuyla baktığımda, Ronan'ın sırıtışını gördüm.

Xander'ın hemen yanında oturuyordu. Xander ise kalemini ölümcül bir şekilde kavramış, sıkıca tutuyordu. Ronan iki bacağını önüne uzatmış, işaret ve orta parmağı arasında siyah bir kalemi çeviriyordu. Kaşlarıyla kağıda işaret etti.

Hızlıca Xander'a göz attım ama dikkati tamamen Mrs. Stone'daydı. İfadesi nötrdü, omuzları gergindi. Neden bu kadar gergindi ki?

Kağıdı alıp dikkatlice açtım. Ronan'ın karışık el yazısıyla yazılmış bir karalama ve en üstte gülümseyen bir surat vardı.

'Dünyaya gülümseyerek orta parmak çek.'

Geri dönüp ona baktığımda göz kırptı. Dudaklarım istemsizce bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

O anda Xander'ın sert bakışı Ronan'dan bana kaydı ve sonra orada kaldı.

Benim üstümde.

Ne gözlerini kaçırıyor ne de başka bir yöne bakmaya çalışıyordu. Beni korkutmaya çalışıyor ve her zamanki gibi bakışlarımı kaçırıp boyun eğmemi bekliyordu.

Eğer bakışlar kesici olsaydı, Xander'ınki kesinlikle en keskini olurdu.

Bir şeyi unutuyordu. Onun savaşı artık beni korkutmuyordu. Bu sis kadar ya da Kir'in hayal kırıklığıyla dolu bakışları, onu terk edeceğimi düşündüğündeki o korku dolu gözleri kadar kötü olamazdı.

Bu yüzden gülümsemeye devam ettim. Ronan'a, Xander'a değil.

Beni yavaşça kıran, beni şu an olduğum acınası kabuğa dönüştüren herkese orta parmak gösterecektim.

Beni uçurumun kenarına itip düşüşümü izleyenlere.

Beni korumak yerine otobüsün altına atanlara.

Sisi besleyen ve hayatımı onun yönetmesine izin verenlere.

Ronan'ın tavsiyesini dinledim ve tüm dünyaya orta parmağımı gösterdim.

Üçüncü Bölüm

Xander

Yalnızlıkta belli bir kalabalık vardır.

Evet, kulağa çılgınca geliyordu ve evet, hâlâ aynı görüşteydim. Bunun sebebi biraz önce içtiğim kahve ya da... votka olabilirdi ama kimin umurundaydı?

Bu bomboş evin kesinlikle umurunda değildi.

İçindeki insanlar sadece babam tarafından ağızlarını kapalı tutmaları için maaş alıyorlardı. Babam onlara, hayatlarını ve ailelerinin üç neslini kara borsaya satmalarına mal olacak sözleşmeler imzalatıyordu.

İnsanlar, paraya boğulduklarında ağızlarını kapalı tutarlardı.

En azından, babamın çevresinde bulunanlar böyle yapardı.

Aşçımız, kahve yapıp içine su yerine alkol döktüğümde gözünü kırpmamıştı. Sadece başını sallayıp işine devam etmişti.

Büyük Fransız tipi pencerenin önünde durdum, kahvemi yudumladım ve elimi cebime attım. Bilirsiniz, iyi bir üst-orta sınıf çocuğu gibi düzgün notlar almış, popülerlik oyları kazanmış ve oldukça güzel bir hayatı olan biri gibi.

Her şey önüme altın bir tepside sunulmuştu; büyük bir bahçe, garajdaki Alman arabaları, üst mertebeler.

Hepsi oradaydı.

Yine de aslında ortada hiçbir şey yoktu.

İhtiyacınız olanı almak, istediğiniz şeylere sahip olmadığınızda doğru muydu?

Buna cevabım, mantıken evetti ama votka yüzünden mantık kısmımı giderek kaybediyordum.

Evet, retorik sorularıma da yanıt veriyordum. Cole'un felsefe saçmalıkları bana yavaşça bulaşmaya başlamıştı.

"Burada ne yapıyorsun? Antrenmanın yok mu?"

Yavaşça gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, sonra ailemden hayatta kalmak için tek kişiyi görmek üzere arkamı döndüm.

O, on iki yıl önce annem yerine ortalıktan kaybolmasını dilediğim kişiydi.

Babam, salonun ortasında duruyordu. Burası, Rönesans tabloları ve açıkçası pek de anlaşılmayan, müzayedelerde büyük meblağlara aldığı tuhaf sanat eserleriyle doluydu. Lewis Knight, bu ülkede güç sahibi bir adamdı. Ekonomiyi sadece düzenlemekle kalmaz, aynı zamanda onu kontrol ederdi. O, Ticaret, Enerji ve Endüstriyel Strateji Bakanı'ydı. Ah, biliyorum, uzun bir unvandı ama "görevleriyle" uyuyordu, onun da dediği gibi. Tipik bir politikacıydı.

Orta yaşlarındaydı, ortalama bir vücuda sahipti ve oldukça koyu, her gün kraliçeyle randevuları varmış gibi şekillendirilmiş kalın saçları vardı. Takım elbisesi vücuduna hoş bir şekilde oturuyor, ona, medyada herkesin övdüğü o ihtişamı veriyordu.

Babam oldukça tanınırdı, bu yüzden ben de tanınmış oluyordum. Bu işler genetikti. Ayrıca, 'IT' grubuyla arkadaştı.

Onlar, muhafazakâr partinin başta gelenleriydi ve yaklaşan seçimleri ezip ülkeyi yeniden yönetmek için iç savaşı sürdürüyorlardı. On yılı aşkın süren üst üste zaferlerden sonra biraz sıkıcı hâle geldiğini söyleyebilirdim.

Kaşlarının arasına çizgi yerleşirken, beni tepeden tırnağa süzdüğünde sanki kot pantolonum ve tişörtümden rahatsız olmuş gibiydi. Hep düzgün görünmeliydim, evde bile olsa. Gazetecilerin ne zaman geleceğini kim bilebilirdi ki? Hatırlayabildiğim kadarıyla, bakışları bana düştüğünde babam her zaman bu ifadeyi takınırdı; sürekli bir onaylamama hâli vardı. Ne beni ne de varlığımı onaylamıştı. Derinlerde, annemin o gün beni de yanına alarak gitmesini diliyordu. İkimiz de bu gerçeği görmezden gelme konusunda harika bir iş çıkarıyorduk. Zamanı geriye alabilseydik, beni arabasına sokardı ya da ben gizlice arabasının bagajına girip saklanırdım.

"Peki?" diyerek üsteledi. "Antrenman?"

"Bugün antrenmanımız yok."

"Niye?"

"Çünkü bir sonraki maçımıza kadar dinlenmemiz gerekiyor."

Gözlerini biraz kıstıktan sonra ifadesini düzeltti. Babam, pragmatik ve doğası gereği şüpheciydi. Belki de bu yüzden başarılı bir politikacıydı. Okulu arayıp söylediklerimin doğru olduğundan emin olacağından şüphem yoktu. Babalık oyununu işte bu şekilde oynuyordu. Kontrolü elinde tutmayı seviyor ve beni parmağının ucunda, istediği zaman bastırabileceği bir şekilde düşünmeyi tercih ediyordu.

"En iyi versiyonun olmanı istiyorum, Xander. Hatırlatmam gerekmiyor ki-"

"Seçimler geliyor." Sözünü kestim ve alkolümü, yani kahvemi yudumladım.

"Evet, tabii." Bana doğru ilerlediğinde üstüme sinen kokuyu almamasına dikkat ettim. Bu kadar erken burada olacağını bilseydim, önünde içmezdim. Beni hiç sebepsiz yere tasmalı tutuyordu, kahve tercihimi öğrense beni kafese kapatırdı.

"Bunu hatırlıyorsan, ona göre davran, çocuk."

"Ben çocuk değilim." Dişlerimi gıcırdattım.

"O zaman çocuk gibi davranmayı kes." Yüzü ciddileşmişti. "Unutma, futbolun ve Royal Elite'in amacı sadece bir imaj yaratmak. Kendini ona kaptırma."

Tabii ki, keyif aldığım tek şey olan futbol oynamak bile sevgili babam için sadece bir aracıydı.

"Sana sonuçları hatırlatmam gerekmiyor, değil mi?" Kaşlarını kaldırıp meydan okur şekilde bana baktı.

"Biliyorum. Harvard olmayacak." Bütün kahveyi kafama dikmek istiyordum ama bu ne içtiğimi açığa çıkarırdı, o yüzden sadece bir yudum aldım; uzun bir yudum. Aslında Harvard'a o kadar takık değildim ama Amerika'da olduğu için bu beni yıllarca şu boş evden ve karşıdaki diğer evden uzak tutardı.

Buradan her ne pahasına olursa olsun gitmem gerekiyordu. Burs almak için notlarım yeterince mükemmel değildi, bu yüzden sadece babamın verebileceği paraya ihtiyacım vardı. Başımın çaresine bakabilecek duruma gelir gelmez, parasını suratına fırlatacaktım.

"Doğru. Bunu aklından çıkarma." Kravatını düzeltirken, gözlerini bana dikerek bakıyordu, hâlbuki boylarımız neredeyse aynıydı. O küçümseyici bakış, soğukluk, o kahverengi

gözlerindeki insan duygularına tamamen kayıtsızlık, annemin gitmesinin sebebiydi. Benim bu adamla hiçbir zaman barışamamamın sebebiydi. Aynı çatı altında yaşadığımız hâlde iki yabancı olmamızın sebebiydi. Lewis Knight, ülkenin kahramanı olabilirdi ama benim en büyük düşmanımdı.

Babam gittiği anda minik ayak sesleri ahşap zeminde yankılanarak yaklaştığında, dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi. Alkolü kendimden uzaklaştırdım -evet artık kahve demeyi bırakmıştım- ve naneli bir sakız çiğnemeye başladım.

Yanımda hep bir paket bulundururdum. Cole şüphelenmeye başlamıştı, yakında bana ne yaptığımı sorgulayacak ve Koç'a 'o konuşmayı' yaptıracaktı ama umarım o zamana kadar buradan gitmiş olurdum.

"Xaaaan!" Minik bir vücut, bacaklarıma sıkıca sarıldı. Yüzü, pantolonumda kaybolmuştu ve burnunu bana sürtüyordu.

"Selam, küçük adam."

Benden uzaklaştı ve dudaklarını çıkarıp parmağını kendine doğru işaret etti. "Ben küçük adam değilim." "Tamam." Kirian'ın önünde çömeldim ve burnundaki çikolata lekesini sildim. "Sen *Superman*'sin."

"Hı-hı. Evet, doğru."

"Çak bakalım." Yumruğumu ona doğru uzattım.

Varlığı sürekli olarak beni istemediğim lanet düşüncelere geri itse de bu küçük adamın etrafta olması her zaman harikaydı.

"*Brownie* yiyebilir miyim, Xan?" Yavru bakışlarıyla yukarıya bakıyordu.

İşaret parmağımı, burnundan sildiğim çikolatayla ovuşturdum. "Yani bana zaten yemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır?"

"Yalan söylemekle ilgili ne demiştim?"

"Beyaz bir yalan. Kimmy bazen bunun sorun olmadığını söylemişti. Yetişkinler bunu her zaman yapar."

"Tamam, o zaman ablan yanlış söylüyormuş. Yalan söylemek kötüdür, yapma."

"Pekâlâ, Mari kek yaparken biraz yemiştim ama çok az, gerçekten. *Brownie* yiyebilir miyim, lütfen? *Lüütfen?*"

Elini tuttum. "Tamam."

"Evet!"

Sandalyeye çıkmasına yardım ettiğimde kısa ayakları heyecanla sallanıyordu. "Pelerinini nereye koydun, *Superman*?"

"Kimmy yıkamaya atmıştı."

Bir parça *brownie* kesip tabağa koydum. Kir'in gözleri, her hareketimi izlerken heyecanla büyümüştü. Ne babam ne de ben *brownie* yerdik ama bu küçük adam için aşçıdan her zaman biraz hazırda bulundurmasını isterdim. Tabağı önüne koyar koymaz, hemen daldı ve yanaklarını çikolatayla doldurdu. Ne kadar büyürse büyüsün, Kir, *brownie* söz konusu olduğunda her zaman iradesiz olurdu.

"Ablan şimdi nerede?"

Soruyu sorar sormaz pişman olmuştum. Eğer başka biri olsaydı, bu gerçekten büyük bir felaket olurdu. Uzun zamandır, sormam gereken sorular ve sormamam gereken sorular

üzerinde tam kontrol sahibiydim. Yıllarca mükemmelleştirdiğim o imajı korumam gerektiğini her zaman hatırlamalıydım. Bunun nedeni, son zamanlarda sıkça tükettiğim alkol olabilirdi.

Ya da dün başlayan ve her geçen dakika beni sinir eden davranışları; bana karşılık vermesi, Ronan'a gülümseyişi... Sanki o, onun bütün dünyasıymış gibi. Kimberly Reed, ayakkabımın içine kaçmış küçük bir taş gibi hissettiriyordu. Zararlı değildi ama sinir bozucuydu.

"Okulda," dedi Kir ağzı doluyken.

Olan şey şuydu ki, şu an o lanet okulda olmamalıydı. Hiçbir kulüp faaliyeti yoktu ve antrenmanımız da yoktu, o yüzden futbol takımını izlemeye kalmış olamazdı.

Ya da...

Telefonumu çıkarıp mesajlarıma bakmaya başladım.

Grup sohbetimizden birkaç mesaj vardı, üç tane salak arkadaşımdan.

Ronan: *Babam beni satılık bir fahişe gibi biriyle evlendirmeden önce, birden ona kadar, kaç kızla yatacağımı düşünüyorsun?*

Aiden: *Yatmanın anlamlı olup olmamasına bağlı.*

Ronan: *Siktir git, King.*

Ronan: *Cevap verecek biri var mı?*

Cole: *Yüz.*

Ronan: *İşte bu, muhabbet şimdi başladı.*

Cole: *Ama hiçbirini hatırlamayacaksın.*

Ronan: *Tamammm! Bir taneyle yetineceğim.*

Kimberly ile yan yana çekilmiş bir selfie gönderdi. Omzuna bir kolunu atmıştı ama bu sefer dudakları yanağındaydı, o ise kameraya gülerek bakıyordu. Gözleri hafifçe kapalıydı, sadece o yeşil irislerin küçük bir kısmı görünüyordu. Onları sümük gibi görmek istiyordum ama aslında gördüğüm en büyüleyici yeşildi. Saç telleri yüzüne düşmüş, yeşil olanlar küçük burnuna ve dolgun yanaklarına yapışmıştı. Gülümserken dişleri görünüyordu. Keşke zorla ya da sadece gösteriş için gülümsüyor olsaydı, annesinin sergilerindeki gibi. Kimberly'nin sahte gülümsemelerini biliyordum. Öğrenmiştim. Kalbimin karanlık köşesine kazınmışlardı, adının her şeyin üstüne yazıldığı o köşeye.

Bu onun sahte gülümsemelerinden biri değildi. Gerçekten mutlu ve sıradan bir markette eğleniyor gibi görünüyordu. Sadece Ronan, markette bir selfie çekmeye kalkacak kadar sıradan bir adamdı. Bir mesaj daha geldi.

Ronan: *Yeni bir challenge başlatıyorum. Sadece bir kızla yatacağım, sonra belki babam beni onunla evlendirir. Kimmy'nin babası da büyük adam. Earl Edric onaylardı.*

Ne yaptığımı fark etmeden bir mesaj yazmıştım bile.

Xander: *Seni sikeceğim, Ron.*

Mesajı, istemsizce gönder tuşuna basmadan önce sildim. Onun da kışkırtmasının da canı cehennemeydi. Bu işe yaramıyordu ve asla yaramayacaktı.

Cole: *Tavşan pasta hayalini gerçekleştirebilir.*

Ronan: *Evet, kesinlikle. Onu o bölüme götürdüm ve gülmekten bir an bile durmadı. Bir dahaki sefere, ona denetmeyi planlıyorum.*

Aiden: *Geçen hafta Reed, Elsa'yı ziyaret ettiğinde, kızların kafalarına taktığı tavşan kulaklarını takıyordu.*

Biraz rahatlamalıydım. Aiden bile bu işe karışıyor muydu? Normalde umursamaz değil miydi? Ekranı kapattım çünkü muhtemelen pişman olacağım bir şey yazmak istemiyordum. Mesajları okuduğumu görebilirlerdi ama umurumda değildi. Hiçbiri umurumda değildi.

"Ablan okulda değil," dedim Kir'e gülümseyerek.

Eğer kendi kardeşini geride bırakırken suçluluk hissetmeden eğlenebileceğini düşünüyorsa, o zaman bir daha düşünmesi gerekiyordu.

Çiğnemeyi durdurup, kirpiklerinin altından bana bakarken biraz duraksadı.

"Ama okulda olduğunu söyledi. O yüzden Paul beni aldı." Alt dudağı titredi. "Şoförümüzün beni almasından nefret ediyordum. Diğer çocukların anne-babaları onları alıyor." Lanet olsun.

Onun acı çekmesini isteyebilirdim ama Kirian'ın pahasına olmazdı. Ayrıca, durumu benimkine benziyordu. Çocukken sık sık Aiden ve Cole'un arabalarıyla giderdim. Ebeveynlerimizin hiçbiri, belki Cole'un annesi hariç, bizi kendileri okuldan almakla ilgilenmemişti.

"Seni kimse almayacaksa beni aramanı söylemedim mi sana?" Bir dilim daha *brownie* alıp önüne koydum.

Omzunu silkti. "Kimmy, seni rahatsız etmemem gerektiğini söylüyor."

"Bizim kanka kodumuz var, unuttun mu? Bir dahaki sefere beni ara."

Gözleri parladı ve sonunda çikolataya daldı. "Gerçekten orada olacak mısın?"

"Her zaman."

"Her zaman ne demek?"

"Her zaman demek, her ihtiyacın olduğunda, sonuna kadar orada olacağım demek."

Buradan taşınıp bir daha asla geri dönmesem bile, Kirian her zaman benimle olacaktı. Diğerlerinden farklı olarak, ondan asla kurtulmaya çalışmayacaktım.

Başını eğerek tabağa baktı. "Kimmy de aynısını söyledi ve sonra..."

"Sonra ne oldu?"

Başını salladı, çenesi titriyordu. "Söylememem gerektiğini söyledi."

Elimi onun elinden sadece küçük bir boşluk ayıracak şekilde yaklaştırdım. "Ne oldu, Kir? Bana söyleyebilirsin. Kanka kodumuza göre bana her şeyi söyleyebilirsin." Gözlerini kaldırdı, sonra tekrar tabağındaki *brownie*'ye odaklandı. "O, tekrar olmayacağına söz verdi."

"Ne tekrar olmayacak?"

Alt dudağı tekrar titremeye başladı. Bu, ağlamaya başlamadan önceki işaretiydi. Kimberly de küçükken böyle olurdu. Her zaman ağlamaya başlamadan önce bunu yapardı. Kirian canlı bir çocuktu ve hiç ağlamazdı, bu yüzden şu anda bununla mücadele ediyor olması, ciddi bir şey olduğunu gösteriyordu. Acaba ebeveynleriyle mi ilgiliydi? "Efendim." Kapıdan içeri girmekte olan çalışanlarımızdan Ahmed, zarif bir şekilde duruyordu. Kısa boylu ve açık kahverengi gözlü bir adamdı. Alnında, günde beş kez gerçekleştirdiği ibadetlerden dolayı koyu bir kırışıklık vardı. O kadar dikkatli bir adamdı ki, onu ibadetleri sırasında asla rahatsız etmemek gerektiğini ben bile bilirdim. Ah, bir de müslümanların bayram günlerinde ailesinden en güzel kebapları getirirdi.

Ama onun, personelimizdeki tek katlanılabilir varlık olmasının sebebi bunlar değildi. O, beni pratikte büyüten kişiydi çünkü ebeveynlerimin hiç vakti olmazdı. "Bayan Reed, kardeşi için geldi," dedi hafif bir Orta Doğu aksanıyla.

Lanet olsun.

Mükemmel bir zamanlamaydı, sanki ne zaman ortaya bir şeyler çıkacak olsa hissediyor gibiydi. Kirian'ın gözleri genişledi, kalan *brownie*'yi ağzına tıktı ve sonra tabureden sıçrayıp dışarı koştu. Yanaklarını silip, gülerek dışarıya koşmasına yardımcı oldum. Önce durdu ve bana bakıp parmağını ağzına götürerek "sus" işareti yaptı. Ben de aynısını tekrarladım. Bir şeyleri anlatmaya yaklaşıyordu ve eminim, bir dahaki sefere doğru *brownie* rüşvetiyle her şeyi bana anlatacaktı. Bunun sebebi, onun ispiyoncu olması değildi ama olan şey onu o kadar üzmüştü ki, dünyadaki en sevdiği yemeği bile yemeyi bırakmıştı.

"Buraya gelmemeni söylemedim mi?" Sert sesi, Ahmed Kir'i ona götürürken girişten duyuluyordu.

"Ama Xan ile oynamak istiyorum."

"Neden onunla oynamak zorundasın?" Kolunu çekti. "Ben yeterli değil miyim?"

"Tabii ki yeterli değilsin." Kapı çerçevesine yaslanarak kollarımı göğsümde, bacaklarımı bileklerimde çapraz yaptım. Kimberly'nin kızaran yüzü, akşamüstü ışığında kıpkırmızıya dönmüştü. Batmakta olan güneş, yeşilimsi saçlarına vurup onları asi bir şekilde gösteriyordu. Bu yılın başından beri, onunla ilgili her şey normal bir yönden çıkıp gitmişti. Üniformasının etek ucu dizlerinin üzerine kadar çıkmış, neredeyse üst bacaklarının ortasına kadar geliyordu. Ceketi fazla dardı, içinde nefes alabiliyor olmasına şaşırmıştım.

Onun da ruhani yolculuğunun da zayıflama serüveninin de canı cehennemeydi.

O, Silver'ın yıllardır sürdürdüğü imaj kadar sahte olmaya başlamıştı.

"Hadi gidelim, Kir." Kardeşini kendi önüne doğru ittirirken göz temasımızı hızlıca kesti.

"Onunla git, Superman." Gülümseyerek gamzelerimi gösterdim. "Ablanla konuşmam lazım."

"Tamam!" Duraksamadan evlerine doğru koştu, muhtemelen Marian'dan daha fazla *brownie* çalmaya hazırdı.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok," dedi ve kardeşinin peşinden gitmeye başladı.

"Eğer onun için yeterli olmak istiyorsan, belki de ucuz bir sürtük gibi kendini pazarlamayı bırakmalısın."

Ani bir duraksama ile dönüp bana öyle bir baktı ki, o hızla yere kapaklanmamasına şaşırmıştım.

Yanakları kırmızıya döndü ve burnundan nefes alırken gözlerini kocaman açıp bana baktı. Eski Kimberly, dönüp evine gider, bir yastık yumruklar, sonra Kore dizilerinden birini izlerken bana küfürler yağdırırdı. Ama bu sefer, bana doğru yürüyüp parmağını bana doğrulttu. "Benimle böyle konuşmaya kimin hakkı var?"

"Gerçekten bu yola mı giriyoruz, Berly?"

Bana doğrulttuğu parmağı yanına düştü. Gözlerinin derin yeşili, neredeyse yüzünü yutarcasına genişlemişti.

Hayır, o güzel değildi. İğrençti.

İ.Ğ.R.E.N.Ç.

Bunu beynini iyice kazıyana kadar tekrarla, aptal herif.

Teşekkürler, sevgili beynim.

"Sen etrafta cirit atarken, Kirian okul çıkışı ağlamanın eşiğindeydi. Ona beni aramamasını söylemeyi bırak, yoksa vereceğim tepkiden hoşlanmayacaksın."

Tamam, Kirian, ablası onu okuldan almadığı için ağlamayacaktı ama yine de ablasıyla ilgili bir şey yüzünden ağlamanın eşiğine gelmişti.

"O benim kardeşim." Direncini koruyordu.

"Ben de sana, o sürtük tavırlarınla ona iyi bir abla olmadığını söylüyorum."

"Gerçekten mi?" Kollarını kavuşturarak beni taklit etti. "Onu seninle bırakıp senin gibi bir erkek orospusu olmasına izin mi vermeliyim?"

"Dikkatli ol, Berly. Kıskandığın belli oluyor."

"Canın cehenneme."

"Bunu görmek mi istiyorsun? Birini siktiğimi mi görmek istiyorsun? Başka bir kızın ağzına, vajinasına ya da kalçasına aletimi sokarken o kişi asla sen olmayacağın için dilini nasıl ısıracağını mı görmek istiyorsun?"

Alt dudağı titrediğinde dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve sakin bir sesle, "İsteyeceğim son kişi sen olurdun." Arkasını dönüp, evine doğru yürürken her sert adımında eteği kalçasını altına kadar yukarı çıkıyordu.

Arkamı dönüp onu izlemeyi bırakmak zorunda kalmıştım.

Umarım sözüne sadık kalıp beni asla istemezdi. Lewis Knight belki benim en büyük düşmanımdı ama Kimberly Reed, bu lanet dünyadaki en nefret ettiğim kişiydi.

Dördüncü Bölüm

Kimberly

Merdivenleri hızla inerken Kir'in montu elimdeydi. Beni neredeyse, montunu giymeden dışarı çıkarmaya ikna edecek olduğuna inanamıyordum.

O küçük herif ve yaramazlıkları bir gün başıma dert olacaktı.

Çıkmadan önce ona yardımcı olarak montunu giydirdim ve fermuarını çektim.

"Bunu kendi başıma yapabilirim," diye mızmızlandı.

"Hı-hı. Mesela evden çıktıktan sonra fermuarını açabilirsin, değil mi?"

Önce gülümsedikten sonra somurtkan bir surat ifadesi takındı. "Elsa'ya geç kaldık."

"Evet, evet, bu işe yaramaz. Dur, kıpırdama."

"Ben bir yetişkinim." Ayağını yere vurdu.

"Tabii ki öylesin, maymun."

"Bir gün *Superman* olacağım, Kimmy, seni buradan uçurup götüreceğim. Bekle de gör."

"Öyle mi?" Süper kahramana olan aptal takıntısı, eğer Xander ona bu konuda akıl vermemiş olsaydı, eğlenceli olabilirdi.

Gerçekten kabul etmek zorundaydım ki Xander'ın umursamaz kişiliği, Kir'in kabuğundan çıkmasına ve okulda arkadaşlar edinmesine yardımcı olmuştu. Eğer benim gittiğim yoldan gitseydi tıpkı benim gibi yalnız, dışlanmış ve "hiçkimse" olurdu. Sadece ben.

Ben olmanın, küçük kardeşimin başına gelmesini isteyeceğim son şey olduğunu biliyordum.

Elsa, benimle yakınlık kuran ilk kişiydi. Ronan da öyle. İnsanlarla yakınlık kurmakta berbattım.

Bunu her düşündüğümde, o sis kafamı zehirli düşüncelerle sarıyordu, sanki kimse benim gibi biriyle arkadaş olmak istemezmiş gibi.

Gerçekten kim olduğumu görürlerse, kaçacaklardı ya da daha da kötüsü, bunu bana daha fazla eziyet etmek için kullanacaklardı.

Elsa bile bir gün benim gerçekten kim olduğumu görüp, beni arkasında bırakacak diye hep korkuyordum.

Son ziyaretlerimde şüphelenmeye başlamıştı ve bu seferki ziyaretten sadece korktuğumu söylemek, bu yüzyılın en hafif ifadesi olurdu.

Ancak Kir, onu ve "havalı çocukları" dediği diğerlerini görmezse, kıyameti koparacaktı. Ben de o körpe bakışları ve titreyen dudaklarına karşı zayıf kalıyordum.

"Hadi, çabuk ol..." Cümlesi yarım kaldığında, arkamda kim olduğunu dönmeme gerek kalmadan anlamıştım.

"Nereye gidiyorsunuz?" Alçak sesi, yılanların tısladığı gibi sert ve inatçıydı.

"Elsa'ya," dedi Kirian yumuşakça.

Montunu giydirdikten sonra derin bir nefes alıp, saçlarını okşadım. "Arabada beni bekle."

Başını sallarken, evden çıkacağı için mutlu görünüyordu ama sonra durdu ve dönüp bana sarıldı. Küçük kolları boynuma sıkıca, sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı. Onun ipek gibi saçlarını okşarken, alt dudağımı ısırarak ağlamamak için kendimi zorladım.

Kir için. Bunu, o küçük, parlak zekâlı ve narin elleri olan çocuk için yapıyorsun.

"Git hadi, Maymun," diyerek onu hafifçe ittim.

Kirian bir adım geri çekildi ve arkasına bakarak, "Hoşça kal, anne," dedi.

Sonra hızla kapıdan dışarı koştu.

Arkamı döndüğümde karşımda, iki çocuk doğurmuş ama zerre kadar annelik içgüdüsü taşımayan o kadın duruyordu.

Bacak boyundan omuzlarının duruşuna kadar yıllardır koruduğu model fiziğiyle benden daha uzundu. Omuzlarına dökülen yumuşak kahverengi bukleleri, üzerindeyse zarif bir pantolon ve hayatım boyunca asla taşıyamayacağım bir askılı bluz vardı.

Jeanine Reed yalnızca çıplak elleriyle ruhlara dokunduğu söylenen olağanüstü sanatsal yeteneğiyle tanınmıyordu ve bu benim değil, dergi eleştirmenlerinin görüşüydü. Aynı zamanda yaşından çok daha genç, yirmilerinin sonlarında görünen güzelliğiyle de biliniyordu.

Yüksek elmacık kemiklerini ve belirgin kaşlarını Kirian'a da vermişti. Bense ondan hiçbir şey almamıştım. Ne yeteneğini, ne güzelliğini, ne zarafetini ne de model fiziğini. Tek ortak noktamız göz rengimizdi ama onun gözleri daha büyük ve daha çarpıcıydı, pırıl pırıl bir tropik deniz gibiydi.

Onunla halk içinde bulunduğum her an kendimi uyumsuz hissetmiştim. Birinin "Bu sizin kızınız mı?" diye sorduğu ve

onun, itiraf etmek istemediği bir utanç gibi tereddüt ettiği sayısız anı artık saymıyordum bile.

"Uzun sürmeyecek," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Stüdyosundan çıkmasına şaşırmıştım. Önümüzde bir sergisi olduğunda onu neredeyse hiç göremezdik ve gördüğümüzde de sadece basına gösteriş yapmak için çıkardı, daha doğrusu, Kirian'ı göstermek için.

Bu yüzden, en az bir hafta daha ortadan kaybolmasını diliyordum.

Evet, annem resim yaparken bir model gibi görünüyordu, bense en iyi günümde bile zavallı bir dilenciye benziyordum.

"Dur."

Ayaklarım yavaşça durdu.

"Dön." Sesi çelik gibi sert, merhametsiz ve katıydı; bir annenin kızına değil, bir generalin astına emir vermesi gibiydi.

İrkilerek ona döndüm.

"Kaç kilosun?"

Boğazımda bir yumru düğümlendiğinde kazağımın uzun kollarıyla oynamaya başladım. "Altmış üç."

"Altmış üç mü?" Sesi alçaktı ama zihnime çarpan en acımasız darbe gibi gelmişti. "Hâlâ diyette misin?"

"Elbette, anne."

"Öyle olsaydın, şimdiye kadar üç kilo daha vermiş olurdun." İşaret parmağıyla beni yanına çağırdı. "Buraya gel."

"Ama Kir-"

"Buraya. Gel."

Bir anda küçücük bir çocuğa dönmüştüm. Nana'mı kaybedip mezarının başında bütün gün ağladığım, geri dönmesi için yalvardığım o güne. Beni annemle bırakmaması için ya-

kardığım zamana. Çünkü ondan nefret ediyordum. Onunla yaşamak istemiyordum.

Erişebileceği mesafeye geldiğimde annem, yemek masasının yanında duran tartıyı işaret etti. Yıllar içinde evin her köşesine bunlardan yerleştirmişti. Babam onlardan kurtulmasını söyleyip eve geldiğinde bazılarını çöpe atıyordu ama o burada değilken elimizden hiçbir şey gelmiyordu.

"Çık üzerine."

"Anne..."

"Beni tekrar ettirme, Kimberly." Sesi sert ve keskindi. Azarlayan bir öğretmen gibiydi, itaat etmem gereken bir emir veriyordu.

Sis etrafımı sarıyor, yoğunlaşıyor ve ben tartıya adım attıkça daha da ağırlaşıyordu. İnsanların kalbi bir sınav sonucunu beklerken ya da birine âşık olduklarında hızlanırdı. Benim kalbim ise, ekranda beliren sayıları beklerken yerinden çıkacak gibi atıyordu. Çünkü annemin gözünde beni tanımlayan tek şey bu rakamlardı. Başka hiçbir şey değildi.

Altmış dört kilo.

Nefesim kesildi. Lanet olsun. Nerede hata yapmıştım? Hiçbir şey yememiştim. Ya da en azından geri çıkaramayacağım bir şey yememiştim. Diyet koladan mıydı?

"Az önce altmış üç demedin mi?"

"Bu sabah öyleydi." Yavaşça tartıdan indim, sanki o rakamların kaybolması beni annemin dilinden dökülecek azarlardan kurtarabilecekmiş gibi.

"Haftanın sonuna kadar altmış ve önümüzdeki haftanın sonuna kadar elli yedi olmanı bekliyorum."

"Ama-"

"Hiçbir ama yok, Kimberly." *Louboutin** topuklarını yere vurdu. "Sana karşı anlayışlıydım ama kilona dikkat etmiyorsun. Zaten uzun değilsin, fazla kiloları taşıyamazsın. Sonuç bekliyorum, yoksa Kir yatılı okula gidecek."

"H-hayır, anne. Söz vermiştin!" Kalbime bir bıçak saplanmıştı.

Annemin, ben üniversiteye gider gitmez Kirian'ı sanatına daha fazla alan açmak için yatılı okula gönderebileceğini bilmek, bana yıllardır kâbuslar yaşatıyordu.

Bunu yapmasına izin vermeyecektim. O, Kirian'ın çocukluğunu da benimki gibi mahvedemeyecekti.

"Ancak sözünü tutarsan." Saçlarını savurup merdivenleri çıktı.

"Yapacağım." Sesim kısıktı. "Yapacağım, anne."

Arkasına bile bakmadı. Zaten artık bakmasını beklemiyordum.

Annemin bana dönmesini, fark etmesini, görmesini beklemeyi çoktan bırakmam gerekirdi. Fakat içimdeki küçük çocuk bunu yapmama izin vermiyordu.

Son bir kez tartıya baktım ve dışarı çıktım.

Tezgâhta anahtarlarımı ararken gözlerim dolmuştu.

Kir için. Bütün bunlar Kir için.

Sis beni ele geçiremeyecekti. Ne bugün ne de yarın. Kir büyüyüp kendini koruyabilecek hâle gelene kadar buna izin vermeyecektim.

"Şu aptal anahtarlar nerede?" Hayal kırıklığıyla inledim, kendimi karanlık bir köşeye çekilip o kasvetli düşüncelere teslim etme isteğimle savaşıyordum.

O düşünceler beni saniyeler içinde ele geçirirdi ve bir son-

*Christian Louboutin, Fransız ayakkabı tasarımcısı. İmzası hâline gelen parlak, kırmızı lake taban tasarımlarıyla bilinir.

raki şey, kendimi banyoda bulmam olurdu ve...

"Anahtarlar elinde, Kim." Marian'ın yumuşak sesi, beni düşüncelerimden çekip aldı.

"Ah." Hafif bir gülümsemeyle onun nazik yüzüne, sonra da gerçekten de serçe parmağımdan sarkan anahtarlara baktım. "Teşekkürler, Mari."

"Ne zaman istersen, tatlım." Hafifçe gülümsedi. "Akşam yemeğinde ne istersin?"

"Brokoli ve Kir için küçük bir porsiyon *mac & cheese*."

"Peki ya sen?"

"Salata... Ya da boş ver. Yolda bir şeyler alırım." Almayacaktım.

Bugün yine yemeksiz geçecek bir gün olacaktı. Gece yediklerimi çıkarmak daha zor oluyordu. Midemde sarsıntı yapıyor, uyumamı engelliyordu ve eğer uyuyamazsam, o sis beni saniyeler içinde tüketiyordu.

Mari'ye veda ettikten sonra dışarı adım attım ve yüzüme bir gülümseme kondurdum. Annemle aramda ne olursa olsun, Kirian'ın bundan haberdar olmasına izin veremezdim. O zaten şüpheleniyor olabilirdi ama onu olabildiğince korumak istiyordum.

Gülümsemem, onu sokağın karşısında Xander'ın elinden çekiştirirken gördüğümde yok oldu. Güneşte açılmış saçları darmadağınıktı, yataktan yeni kalkmış gibiydi. Beyaz kapüşonlusu bronz teniyle keskin bir tezat oluşturuyordu ve siyah kot pantolonu kalçalarından öyle bir sarkıyordu ki, sanki Kir onu yatakta bulmuş ve doğru düzgün giyinmesine bile fırsat vermemişti.

Lanet olsun. Eğer tam olarak böyle olduysa, şaşırmazdım.

Kirian'ın Knight malikânesine girmesi serbestti, tıpkı

geçmişte benim için olduğu gibi. Ahmed ona kapıyı açardı, hem de evde kimse olmasa bile. Lewis ona her zaman düşkün olmuştu ve şu lanet herif, Xander, ona iyi davranıyordu.

"Bekle biraz, *Superman.*" Xander parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sanki onları düzene sokmaya çalışıyordu ama bu sadece daha dağınık görünmesine sebep olmuştu.

Hayır. Xander'ın hiçbir şeyi çekici değildi.

Kanım, bana daha önce "sürtük" dediği için hâlâ kaynıyordu. Başka kızlarla birlikte olurken bana bunu izleteceğini söylediği için.

Lanet olsun ona, milyonlarca kez. Birlikte olduğu tüm kızlara da.

O sözleri söylediğinden beri içimde bir rahatsızlık hissi kıpırdanıyordu. Ancak ciddi anlamda o, dünyadaki en son isteyeceğim kişiydi.

Bir zamanlar onun affını bekleyecek ve umut edecek kadar aptal olmuştum ama artık o sadece bir komşuydu.

Karşımızdaki evde yaşayan lanet bir pislikti.

"Yardım edeceğini söylemiştin, Xan."

"Elbette."

Kir, küçük ellerini Xander'ın daha büyük olan elinin etrafına doladı ve onu benim tarafıma çekiştirdi. "Kimmy annemle birlikte. Onu dışarı çıkarman lazım."

Kalbim öyle bir ısınmıştı ki, sanki sisin kalıntıları eriyip su damlalarına dönüşerek uzaklara düşmüştü.

Küçük kardeşim beni düşünüyordu. Onun, annemle aramdaki gerginliği fark edebileceğini hafife almıştım.

Yine de yardım için Xander'a gitmemeliydi. O, sorunun bir parçasıydı, çözümü değildi. Hatta sorunun en kötü parçasıydı.

"Kimmy!" Kir beni görünce çığlık attı ve küçük ayakları onu istediğinden daha yavaş taşısa da bana doğru koşmaya başladı.

Etrafı kontrol ettim, her ne kadar burada pek araç trafiği olmasa da sokağa giren herhangi bir araba olup olmadığına baktım.

"Hey, Maymun." Saçlarını karıştırarak Xander'ı tamamen görmezden geldim. "Gitmeye hazır mısın?"

Başını hızla salladı, sonra birden durdu, sanki bir şeyi hatırlamış gibi. "Xan bizimle gelebilir mi?"

Kesinlikle hayır.

Zoraki bir gülümsemeyle bakışlarımı o lanet herife çevirdim. "Eminim yapacak işleri vardır."

Uyduruyor olabilirdim ama çenesinin kenarı hafifçe seğirdi. Sonra o altın çocuk gülümsemesini takındı; yanakları kıvrıldı ve işte, gamzeleri oradaydılar. Derin, cehennem kadar ateşli gamzeleri.

Onda gamze olmamalıydı. Gamzeler yalnızca iyi adamlara özgü olmalıydı, pisliklere değil.

Bu gamzeler ve o gülümseme, okuldaki kızların ona bayılma sebeplerindendi, sanki bir tür kazanovaymış gibi.

Aslında gerçekten de öyleydi. Kaç kez Ronan'ın partilerinde bir ya da iki kızla ortadan kaybolduğunu saymayı çoktan bırakmıştım. Bir süre sonra, gömleği ve boynu ruj lekeleriyle kaplı bir hâlde tekrar ortaya çıkıyordu ve kız da... Saçları darmadağınık, rujları dağılmış, aptal gibi sırıtıyordu, sanki cennete yükselmiş de geri dönüyormuş gibi.

Yine de bu benim meselem değildi. Ben sadece etrafımda olan her şeyi fark ediyordum. Eğer bana kalsaydı, Xander'ı hayatımdan tamamen silerdim. Hatta eğer bir zaman maki-

nem olsaydı, yedi yıl öncesine gider ve yaptığım hatayı asla yapmazdım.

Ancak zaman makineleri yoktu. Biz buyduk. Bunu ne kadar *istesem de* olayları değiştiremezdim.

Onun affını artık arzulamıyordum.

Zaten hiçbir zaman affetmeyecekti ve ben sadece kendimi incitmiş olacaktım.

"Yapacak işlerin var mı, Xan?" diye sordu Kir, bizi üçümüz birden sokağın ortasında olacak şekilde çekti.

"Ne için olduğuna bağlı." Cevabını kardeşime vermesine rağmen, bütün dikkatini üzerimde tutuyordu.

Açık renkli gözleri ruhuma doğru dikenlerle döşenmiş karanlık bir yol çiziyordu. Çocukken, gözlerinin renginin arkasında bir büyü olduğuna inanırdım. Meğer kara büyüymüş.

Eskiden onun o sert bakışlarını kaçırmak kolaydı, bu bakışların yakında sona ereceğine kendimi inandırmak da öyleydi.

Asla sona ermemişti.

Şimdiyse onunla doğrudan yüzleşmeye yemin ettiğim için bu gitgide daha da yorucu hâle geliyordu.

Onunla göz teması kurmak, gözlerine açılan bir okyanusta boğulmak gibiydi. Ne kadar bakarsam, dibe o kadar yaklaşıyordum.

"Elsa'ya gidiyoruz." Kir, boşta kalan eliyle Xander'ın elini sıkıca kavradı. "Bizimle gel, lütfen?"

"Elbette, *Superman*." Xander, Kir'in saçlarını dağıttı.

"Yaşasın! Duydun mu, Kimmy? Xan bizimle geliyor."

"Hayır, gelmiyor." Öne eğilip Xander'a tısladım. "Sen ne zamandan beri bizimle dışarı çıkıyorsun?"

"Çıkmaya karar verdiğimden beri." O alaycı sırıtışı bir an bile kaybolmuyordu. "Ayrıca, Aiden'ın yanına gideceğim."

"Onun lanet evine git o zaman."

"Ya da Elsa'nın yanına gidebilirim çünkü o zaten onun yanından ayrılmıyor." Bir adım daha yaklaştığında geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Vücut ısısı benimkine karışırken kokusunu içime çektim; nane, temiz çamaşırlar... ve alkol mü?

Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama sesi sertleşmişti. "Şu lanet tavrını bırak."

"Xan, arabayla gidebilir miyiz?" Kir, aramızdaki gerilimi tamamen görmezden gelerek heyecanla zıpladı. "Gidebilir miyiz?"

"Hayır."

"Elbette."

Xander ve ben aynı anda cevap verdik. Ona ters ters baktım. "Benim arabam var, ayrı gideriz." Kir'in elini çekiştirdim ama o yerinden kıpırdamıyordu.

"Xan'ın arabasıyla gitmek istiyorum. *Çoook* havalı."

"Seni küçük nankör velet." Şaşkınlıkla ona baktım. "Hangi araba seni her gün okula götürüyor?"

Kir dudaklarını büzüp bana o yavru köpek bakışlarından attı. "Ama bugün Xan'ın arabasıyla gidebiliriz. Lütfen, Kimmy, lütfen?"

Xander, Kirian'ın bana karşı kullanabileceği bu silahı izlerken dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle kıvırdı. Onun bu bakışlarıyla savaşıp kaybettiğimi görmekten keyif alıyordu.

Ne olursa olsun Xander'ın aptal arabasına binmeyecektik. Küçük kardeşimi bu konuda nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekti.

Sanki niyetimi sezmiş gibi, Xander cebinden anahtarlarını çıkarıp Kirian'a fırlattı. Kir iki eliyle anahtarları yakaladı ve gözleri kocaman açılmış hâlde onlara baktı.

"Devam et."

"Gerçekten mi?"

Xander'ın başıyla onay vermesiyle Kirian, koyu mavi *Porsche*'ye doğru koşmaya başladı, aptal bir sırıtışla zıplıyordu.

O mutlu ifadesini bozmak istemiyordum ve bu lanet herifin bunun sebebi olmasından nefret ediyordum.

Eğer bu kadar korkak olmasaydım, babamdan güvenli bir *Mini Cooper* yerine bir spor araba isterdim belki de.

"Sen tam bir pisliksin, tamam mı?" Hem öfkeyle hem de teslim olmuş bir şekilde iç çektim.

Xander aramızdaki mesafeyi bir anda kapattı ve yüzü benimkine birkaç santim kala durdu.

Nane kokan nefesi titreyen nefesimle karışırken gözleri dipsiz bir maviye dönüşmüştü.

O kadar şaşkına dönmüştüm ki, bu yakınlığı fark etmem birkaç saniyemi almıştı.

Sene başında bahçede beni köşeye sıkıştırıp kısa etek giymeyi bırakmamı söylediği, daha doğrusu bana çıkıştığı zamandan beri bana bu kadar yakın olmamıştı.

Sonrasında birkaç kez daha beni köşeye sıkıştırmıştı ve hepsi de kıyafetlerimle ilgiliydi.

Canı cehenneme. Babam falan değildi sonuçta.

O her yaklaştığında olduğu gibi, yine nefesimi kontrol edemiyordum. Oysa oldukça basit olduğunu biliyordum.

Nefes al. Nefes ver.

Fakat bazen bu basit adımlar bile dünyanın en zor şeyi olabiliyordu. Özellikle de her nefesimde onu içime çekerken ve her titrek nefes verişimde kafamın karışıklığını dışarı bırakırken.

Sanki midemden değil, kalbimden bir şeyleri kusacakmışım gibiydi. Dudakları kıpırdadığında neredeyse bayılacak gibi oldum ve nefes alıp verme mücadelesini tamamen bıraktım.

Beni öpecek miydi?

Siktir. Lanet olsun.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım başımı geriye çekerek.

"Hiçbir şey yapmıyordum ama bu tavrını sürdürürsen, hoşuna gitmeyecek şeyler yaparım."

Dudaklarım aralandı ama hemen geri kapattım çünkü bunun bir davet olarak algılanabileceğini düşünmüştüm.

Lanet olsun ona. Bana da.

"Kimmy! Xan!" Kirian arabanın önünde zıplamaya başladı. "Hadi!!"

Elimi hafifçe salladım ve bunu Xander'ın çekim alanından kurtulmak için bir fırsat olarak kullandım. Bir mıknatıs gibiydi, ne kadar uzak kalmaya çalışsam da beni kendine çekmeye devam ediyordu.

Xander'a son bir kez baktığımda, az önceki gibi bakışlarıyla beni korkutmuyordu. Gözleri elimde, yaptığım el hareketindeydi ve sonra... odak noktası kaydı.

Hayır, hayır, hayır.

Elimi hızla indirip yün kazağımın kolunu çektim ve onun yanından geçerek Kir'e doğru ilerledim.

Görmedi.

Görmüş *olamazdı.*

Beşinci Bölüm

Xander

Elsa'nın üvey kız kardeşi Teal, Kirian'ı aşağıya götürmüştü. O sinsi sırıtışına bakılırsa, büyük ihtimalle onu kandırıp kendine bir *brownie* daha aldıracaktı.

Onunla gitmem ya da Aiden'ı aramam gerekiyordu ama kendimi Elsa'nın odasının kapısında, küçük açıklıktan içeri bakarken bulmuştum. Tam bir sapık gibi.

Hey, yargılamayın. Sapıkların da sebepleri vardı.

Elsa pijamalarıyla yatağında oturuyordu. Uzun sarı saçları sırtının büyük bir kısmını kaplayan bir at kuyruğuyla toplanmıştı. Kimberly bacağını yatağa uzatmıştı, Elsa'nın saçma pembe dizileri ve zırvalıkları hakkında söylediği şeylere gülümseyerek eşlik ediyordu.

Onu ne kadar özlediğini ve okulun onun olmadığı zamanlarda nasıl berbat olduğunu anlatıyordu. Elsa ne zaman arkadaşının eline uzansa, Kimberly dikkatlice elini geri çekip yanında tutuyordu.

Başımı yana eğdim, sanki bu bana içeride olup bitenler hakkında daha iyi bir açı sunacakmış gibi. O kazağın kolunu çekip alttakini görmek için içim yanıyordu.

Lanet olsun, neyi saklıyorsun?

"Bunları ye." Elsa, çatalına birkaç avokado parçası alıp arkadaşına uzattı. "Babam ve halam avokadonun kalp hastalıklarına iyi geldiğini öğrendiğinden beri beni bunlarla beslemeye çalışıyorlar."

"Ben böyle iyiyim."

"Hadi ama. Bir dene. Harikalar."

Kimberly'nin yüzünde beliren gülümseme sahte olduğu kadar kısa sürmüştü. Titreyen parmaklarıyla çatalı kavrayıp lokmasını ağzına attı. Çiğneme şekli, sanki ölü bir böcek yiyormuş gibiydi.

Bu yılın başında, okula geri döndüğünde ince ve soluk göründüğünde anlamıştım; ondan büyük bir parça eksilmişti. Bu sadece kilosu değildi. Başka insanların onun nasıl görünmesi gerektiği hakkındaki fikirlerine boyun eğen birine dönüşmüştü.

Benim tanıdığım Kimberly, başkalarının hayatı hakkında karar vermesine izin vermezdi. Aynaya bakıp, *Neden başkası olmuyorum ki?* diye düşünmezdi.

Ondan her zamankinden daha çok nefret ediyor olabilirdim. Pencereden onu izleyip, hayatını nasıl mahvedeceğimi ve olmaya çalıştığı her şeyi nasıl yerle bir edeceğimi düşünmüş de olabilirdim.

Ancak şimdi ona bakarken ve az önce gördüğüm şeyi düşündüğümde, Kir'in onu Jeanine'le bırakmamak için nasıl paniklediğini duyduğumda, bambaşka bir düşünce kafamda yankılanıyordu.

Belki bu sahte tavırlar, onun ulaşmaya çalıştığı son nokta değildi.

Çocukken saklambaç oynadığımızda Kimberly yatağına bir yastık koyar ve üstünü örterdi. Buna kamuflaj derdi, kendini saklandığı yerden uzaklaştıran bir hile gibi.

Bütün bu sahtecilik de bir kamuflaj mıydı?

Kimberly çatalı bıraktı ama Elsa onu daha fazla yemesi için teşvik ediyordu. Kimberly'nin teni soluk olduğu için yüzündeki her ifade okunabiliyordu. Ne kadar denese de duygularını gizleyemezdi. Yanakları kızarır ve saçlarının altında kalan kulakları sıcaktan alev alıyor gibi görünürdü.

Elsa tekrar konuşmaya döner dönmez, Kimberly bunu fırsat bilerek meyve tabağını sessizce uzaklaştırdı, sanki bulaşıcı bir hastalıkmış gibi.

"Seni yalnız bıraktığım için suçluluk duyuyorum," dedi Elsa kaşlarını hafifçe çatarak. "Bu yataktan çıkıp okula dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye gülümsedi Kimberly. "Ama benim için endişelenmene gerek yok. Ro ve ben çok eğleniyoruz."

Elimi kot pantolonumun cebine sokup yumruk yaptım.

"Sen ve Ronan, ha?" Elsa arkadaşının omzuna şakayla vurdu.

"Öyle bir şey değil."

"O zaman nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Senin dışında, beni görmek için zaman ayıran tek kişi o." Başını eğdiğinde yeşilimsi saçları yüzündeki ifadeyi gizliyordu.

"Seni görmek mi?" diye sordu Elsa.

"Gerçek beni." Başını kaldırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir insan nasıl olur da bir gülümsemede bu kadar hüzün taşıyabilirdi? Beni bu kadar uzun süre nasıl kandırabilmişti?

"Ronan'ı bilemem ama ben her zaman yanında olacağım, Kim." Elsa elini anaç bir tavırla onun bacağına koydu. Kimberly de aynı şekilde hissediyor olmalıydı ki Elsa'nın eline, büyük bir hazine bulmuş gibi bakıyordu.

"Beni görüyorsun," dedi Kimberly, alçak ve derin bir tonla.

Hayır, görmüyordu.

Onu kimse görmüyor. Benden başka kimse.

"Elsa, ben-"

Omzumun etrafına bir el dolandı. Geriye savrularak kulak misafiri olma seansımı bölen kişiyi yumruklamaya hazır hâle geldim.

Aiden.

Lanet pislik.

Beni omzumdan kavrayarak merdivenlerin yanındaki bir köşeye çekti, hâlâ bırakmaya niyeti yoktu.

Onun peşinden gittim, tek sebebim ise kız arkadaşının odasının önünde gereksiz bir olay yaratmamaktı. Siyah saçları ıslaktı, sanki ellerini suya sokup saçlarının arasından geçirmiş gibiydi.

Şimdi düşününce, buraya ilk geldiğimizde Elsa banyodaydı ve-

Tamam, bunu düşünmeye ihtiyacım yoktu.

"Orada ne halt ediyordun?" diye çıkıştı Aiden, kızlardan uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Geçiyordum."

"Komik çünkü ben seni orada dikilip bir sapık gibi bakarken gördüm."

Ondan uzaklaşmak için omzumu çektim. "Bu sefer Elsa çıplak değildi."

"Bunun için şükretmelisin," diye gözlerini kıstı. "Ve o diğer seferi bir daha gündeme getirme, yoksa seni öldürürüm."

Omuzlarımdan birini hafifçe kaldırıp duvara yaslandım ve ayak bileklerimi çaprazladım. Geçen gün, hepimiz Aiden'ın evinde geceyi geçirdiğimizde, onu Elsa'yla havuzda gördüğümü düşünmesini sağlamıştım.

Oysa görmemiştim. Gecenin büyük bir kısmını belirli bir odanın önünde geçirmiştim. Yine de bu küçük detayı onun sinirini bozmak için kullanmayı seviyordum.

Spoiler uyarısı. Pisliğin teki olabiliyordum.

"Neden ki?" Kaşımı kaldırdım. "Sonuçta o ilk önce benim kız arkadaşımdı, unuttun mu?"

Sözde kız arkadaşımdı. Sebebimse Kimberly'yi şefkatli bir pislikmiş gibi teselli ettiği için Aiden'dan intikam almaktı. İlişkimizin bir dakika kadar sürdüğünü, sonrasında Aiden'ın yüzüme attığı yumrukla sonlandırdığını söyleyebilirdik.

İlk kez o zaman şiddete başvurmuştu ve her saniyesinden zevk almıştım.

"Siktir git, Knight." Yüzünde hafif bir sırıtma belirmişti. "Kıçını tekrar tekmelemem gibi bir ayrıcalığın olmayacak. On yıl sonra tekrar dene."

Planım suya düşmüştü.

"Ayrıca o karanlık mahallelerde kavgalara karışmayı bırak. Nash'in yakında bunu öğrenmesi an meselesi ve eğer öğrenirse, koç da öğrenecek."

"Ahh, çok duygulandım." Elimi göğsüme koydum. "Sözlerin tam kalbime işledi, dostum."

Bana boş bir ifadeyle bakmaya devam etti, tıpkı kedilerin aptal sahiplerine baktığı gibi. En azından, çocukken bizim kedimiz de bize böyle bakardı.

Aiden'ın kusursuz bir poker suratı vardı. Onu okumak ya da maskesinin ardını görmek imkânsızdı. Hatta bu yüzle nasıl *gördüğüne* bile şaşırıyordum. Koyu gri gözleri soğuk ve hissizdi. Kızlar onu çekici bulsalar da genellikle mesafeli tavrı ve "benden uzak dur, yoksa seni ve aileni öldürürüm" havası yüzünden ondan kaçınıyorlardı.

İnsan tarafını gösterdiği tek kişi Elsa'ydı ama onunla bile bu yanı karanlıktı. Yine de Elsa da manyaktı çünkü onu olduğu gibi kabul ediyordu.

"Peki." Gözlerini kısarak bana bakmaya devam etmesine daha fazla dayanamayarak iç çektim. "Dikkatli olacağım."

"Kendimi tekrar etmekten nefret ettiğimi biliyorsun. Dikkatli ol demedim, bırak dedim. Nash senin zavallı kıçına bir saniyeliğine bile odaklansa, her şeyi çözer."

"Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum, King." Göğsüme bir kez daha dokundum. "Kalbim patlamak üzere."

"Ne kadar yalnız olmalısın." Başını iki yana salladı. "Sana acırdım ama nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Siktir git, King."

"Belaya bulaşma. Sahada tek forvet olmak istemiyorum ve istemeyeceğim."

Ah. İşte. Bütün bu duygusal saçmalıkları etrafa saçmasının asıl sebebi buydu. Benim için endişelendiğinden değil, tek başına forvet kalmak istemediğindendi. Emindim ki işler öyle bir noktaya gelirse, Elitler'den tamamen ayrılmayı bile düşünürdü.

Kaşlarımı oynattım. "Belki de Nash'in her şeyi çözmesine izin vermeliyim, ha?"

"Bu karmaşaya babanı da eklemeye hazır mısın?" Kapüşonumu sanki üzerinde bir şey varmış gibi silkeledi. "Lewis'in kampanyası nasıl gidiyor?"

"Harika, sorduğun için teşekkürler," dedim sırıtışımı koruyarak ama içimden onu yumruklamak geçiyordu.

"Eğer yumruk atarsan, ben de atarım, Knight." Başını sahte bir acıma ifadesiyle salladı. "Seçim kampanyası için bu kadar çok fotoğraf çektirecekken burnunu kırmak istemem."

Elimi yumruk yaparak yanımda tuttum, o ise geri adım atmıştı. Kesinlikle bu gece bir kavgaya girecektim. Aiden'ın da Cole'un da koçun da ve babamın da canı cehennemeydi. Aslında, herkesin canı cehennemeydi.

Birilerini yumruklamak, içimde biriken öfkeyi boşaltmamı sağlayan tek şeydi ve bunu yapmazsam patlamaya hazır hâle gelirdim.

Aiden köpek gibi burnunu çekerek beni koklar gibi yaptı. "Bir dahaki sefere naneli olanı dene."

"Sen benim annem misin?"

"Eğer benim annen olmamı diliyorsan, gerçekten yalnız olmalısın." Başını alaycı bir ifadeyle salladı. "Evlat edinmeyi düşündüğümde seni haberdar ederim."

"Sik kafalı."

"Evet, ben en azından benimkini kullanıyorum. Seninkisi yakında insan hakları ihlali yüzünden dava açacak."

"Dava mı dediniz?" Ronan, Aiden'a arkadan atlayarak onu kolları arasına aldığında Aiden kaçmaya çalıştı. Ancak Ronan bir ahtapot gibiydi ve bir kez yapıştığında asla bırakmıyordu.

"Knight'ın aleti, kayıp taşaklarını bulmak için ona dava açacak." Aiden'ın ifadesi değişmemişti.

Ona gözlerimi kısarak bakarken Ronan kahkahaya boğuldu, sonra aniden durdu. "Kayıp mı? Bekle bir saniye, *mon ami*. Kızlardan biri sana bir şey mi bulaştırdı? Sana korunman gerektiğini söylemiştim."

Aiden sinsi bir gülümsemeyle araya girdi. "Ah, eminim ki korunmuştur."

"Siktir git, King."

"Ne? Ne oldu şimdi?" Ronan bakışlarını sırayla bana ve Aiden'a çevirdi. "Benden yine bir şey saklıyorsunuz, değil mi? Yemin ederim ki, dostluk yüksek mahkemesinde ihmale karşı dava açacak olan benim."

"Öyle bir şey yok," dedim.

"Dostluk mu?" Aiden etrafına bakındı. "Kim?"

Sanki biri Ronan'ın düğmesine basmış gibi uzun bir monoloğa girişmişti. Her zaman dışlandığından, terk edilme korkularını tetiklediğimizden bahsediyordu. Bu, kızları baştan çıkarıp onları kendine çekmek için kullandığı klasik konuşmalardan biriydi. Onlara kendisini rahatlatmaları için başvuracakları kişi gibi hissettirmek en büyük numarasıydı.

Dördümüz içinde Ronan en çok kız düşüren kişiydi ama bu kızlar en iyileri olmazdı çünkü kendisi tam bir otobüs gibiydi. Herkesi alıyordu.

Ayrıca, kızların ikinci ya da üçüncü, hatta yüzüncü ilişkileri olsa bile umurunda değildi. Demiştim, tam bir otobüs gibiydi.

Konuşmaya devam ederken, burnunu kırıp kanının akışını izleme isteği içimde büyüyordu. Gurur duyduğu o aristok-

rat burnuna sağlam bir darbe indirmeyi düşünmek bile hoşuma gidiyordu. Kendini savunamazdı da çünkü nasıl yumruk atılacağını bilmiyordu ve benim gibi kavgalara karışmamıştı. Aiden ise onu kurtarmazdı bile çünkü umursamazdı.

Beni harekete geçmekten alıkoyan iki sebep vardı. Birincisi, Elsa'nın babasının evindeydik ve hem Ro hem de ben, Ethan Steel'in evinde olay çıkardığımız için babalarımız bizi öldürürdü; adam buradaki yeni imparator gibiydi.

İkincisi ve en önemlisi, eğer ona vurursam sebebi gün gibi ortada olacaktı.

Ne yaparsa yapsın, beni delirtemeyecekti.

Etrafıma çoktan kalın bir zırh örmüştüm ve kimse bunu delemezdi, Ronan'ın sinir bozucu hareketleri ve sahte selfieleri bile.

O selfielerin sahte olduğunu biliyordum çünkü Ronan ne kadar boş kafalı bir tip gibi davransa da aslında tam bir tilkiydi. Neden kızlara destek olur gibi göründüğünü sanıyordunuz? Bu onun için kızları yatağa atmanın en garanti yoluydu.

Yine de kaburgasına gerekenden daha sert bir darbe indirdim.

"Ah!" Eliyle vurduğum yeri tuttu. "Bunun sebebi neydi?"

"Çeneni kapatman içindi. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Ellie'yi her zaman ziyarete gelirim."

"Elsa," dedi dişlerinin arasından Aiden.

"Ellie daha iyi, *la ferme*, King." Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Peki ya sen burada ne yapıyorsun? Kimmy'yi arabana aldığını duydum."

Aiden'ın dikkati anında bana kaydı, sanki onun söylediğine benzer bir şey söylememi bekliyormuş gibi.

Sanki Kimberly olduğunu söylememi istiyormuş gibi. Kimmy değil.

Onun Ronan'a ait olmadığını. Asla olmayacağını. Ne şimdi ne de lanet olası bir gelecekte.

Ancak söylemedim. Bunu ya da buna yakın herhangi bir şeyi söylemeye hakkım yoktu.

Üstelik, Ronan kemik arayan bir köpek gibiydi. Ona en ufak bir tepki verirsem, yapışır ve bırakmazdı.

Hayatta olmaz, pislik. Fransızca bir şekilde siktir olup gidebilirsin.

"Ne yazık ki bu seni ilgilendirmez." Sırıttım.

"İkiniz de şimdi defolabilirsiniz." Aiden merdivenlere sert bir bakış attı. "Burada olmanız artık gereksiz, gerçi en başından beri gereksizdi."

Ronan, buranın Aiden'ın evi olmadığını ve bizi kovamayacağını savunan uzun bir tartışmaya başlamıştı. Sonra babalarının yaptığı anlaşmalardan ve eğer isterse hâlâ Elsa'nın nişanlısı olabileceğinden bahsetmeye devam etti.

Başta yarım yamalak dinlemiştim ama sonra Kimberly'yi koridorda uzaklaşırken gördüm. Bizi görmemişti ve duyduysa bile belli etmemişti, tamamen yaptığı şeye odaklanmış görünüyordu.

Kirian'ın yanına gidiyor olamazdı çünkü o zaman bu taraftan inmesi gerekiyordu.

Aiden, Ronan'ın burnunu ve gerekirse aletini kırmakla tehdit ediyordu, bunu izlemeyi gerçekten çok isterdim ama ayaklarım beni onlardan uzağa götürdü.

Arkadaşlarımı tek kelime etmeden arkamda bıraktım. Onlar da benim farkıma varmamıştı bile. Sessizce koridorda ilerleyerek Kimberly'nin kaybolduğu yöne doğru ilerledim.

Koridorun sonunda sadece misafir banyosu vardı. İçeriden su sesi geliyordu ama suyun akışında hiçbir kesinti olmadığına göre yıkanan bir şey yoktu.

Bu da demek oluyordu ki, suyun sesi başka bir sesi bastırmak içindi.

Biliyordum çünkü Kimberly tam olarak bunu yapardı. Annesi veli toplantılarını umursamayınca banyoya kapanıp ağlarken hep suyu açardı.

Ayrıca Elsa'nın odasındaki banyoyu kullanmaması, kesinlikle bir şey sakladığı anlamına geliyordu.

En yakın arkadaşından neyi saklıyor olabilirdi?

Banyo kapısını ittim ve hafif bir gıcırtıyla açıldı. Arkasından sessizce içeri süzülerek kapıyı kapattım.

Gördüğüm şey beni hareketsiz bırakmıştı. Musluk açıktı ama beklediğim gibi Kimberly onun yakınında bile değildi.

Minik bedeni klozetin önüne eğilmiş, midesindekileri boşaltıyordu.

Ama bana, *Ne bok yiyorsun, Kim?* anını yaşatan şey bu değildi.

İç geçirip durduktan sonra işaret parmağını ağzına soktu ve tekrar kustu. Bunu birkaç kez daha yaptı, ta ki boğazı kuruyana kadar.

Onu bu hâlde görmek içimde alev gibi bir öfke patlamasına neden olmuştu.

Artık tüm parçalar yerine oturuyordu.

O avokadolardan yediği içindi.

Şimdi neden öğle yemeklerinden sonra ortadan kaybolduğunu, neden hiçbir zaman onu Kirian'la birlikte yemek yerken görmediğimi biliyordum.

Ronan ve Elsa'nın onu gördüğünü söylüyordu ama daha fazla yanılıyor olamazdı.

Çünkü o bile kendini görmüyordu.

Benim gördüğüm gibi görmüyordu.

Darmadağın olduğunda, sahte davrandığında, kendini zorlayarak güldüğünde ve oradaymış gibi yaptığında onu görüyordum.

Kendini görmekten kaçtığında bile ben onu görüyordum.

Buradan gitmemle ve onu görmeyi bırakmamla her şeyin sona ereceğini ummuştum ama bu başlangıçta sandığımdan çok daha kötüydü.

Lanet olsun, kendi gözünde görünmez olmasına izin vermeyecektim. Bunun bana uzun vadede neye mal olacağı umurumda değildi.

Beni uçurumun kenarına kadar itmek zorundaydı, değil mi? Düşersem, onu da kendimle birlikte aşağı çekecektim.

Doğrulup elimi cebime soktum. Sesim alçak ve ölümcül bir sakinlikte çıkmıştı. Fırtına kopmadan önceki sessizlik gibi. "Ne halt ediyorsun, Kimberly?"

Altıncı Bölüm

Kimberly

"Ne halt ediyorsun, Kimberly?"

Arkamdan gelen ses bir bombaya ait olabilirdi. Aksi hâlde, neden böyle parçalara ayrılmış gibi hissedecektim ki?

Dizlerim fayans zeminde titrerken ellerim cansız bir şekilde yanlarıma düştü.

Hayır, bu *o* olamazdı.

Beni tek bir günde tamamen çözememiş olmalıydı. Böyle işlemiyordu.

Üstelik sadece öğürme kısmına denk gelmiş olabilir ve başka hiçbir şey görmemiş olabilirdi.

Ne kadar kendimi buna inandırmaya çalışsam da alt dudağım titredi ve kaçıp saklanma isteğine yenik düşmemek için dudaklarımın hassas derisini dişlerimin arasına aldım.

Başarabilirsin, Kim. Kesinlikle halledebilirsin.

Derin bir nefes alarak titreyen ayaklarımın üzerinde doğruldum ve sifonu çekmek için gereğinden fazla oyalanarak zaman kazanmaya çalıştım. Belki burada yeterince uzun kalırsam, kaybolur ve beni rahat bırakırdı.

Belki de tüm bunlar, sabahtan beri diken üstünde olmamın bir sonucu olarak zihnimin bana oynadığı bir oyundu.

Fakat ense kökümde hissettiğim o keskin karıncalanma tam tersini söylüyordu. Bıçak gibi keskin bir dikkat, beni içeriden dışarıya doğru yavaşça parçalara ayırıyordu.

Bütün bunlar o avokadolar yüzündendi. Elsa'nın teklifini kabul etmemeliydim, almamalıydım. Ancak reddetseydim şüphelenmeye başlayacaktı ve belki de benimle arkadaşlık yaptığı için pişman olacaktı.

Elsa'yı kaybedemezdim. O, beni bu hayata bağlayan birkaç ipten biriydi.

Ağzımı elimin tersiyle silerken, tüm bunların kötü bir kâbus olmasını dileyerek arkamı döndüm.

Gözlerim onun okyanus gibi derin bakışlarıyla buluştuğu an, bunun gerçekten de bir kâbus olduğunu anladım.

Gerçek bir kâbus.

Geri dönemeyeceğim bir kâbus.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim planladığımdan daha alçak çıkmıştı ama en azından zavallı bir aptal gibi titrememişti.

"Asıl soru şu ki, sen ne yapıyorsun, Kimberly?"

Kimberly.

Kimberly mi?

Onun bana böyle hitap ettiğini en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyordum. Daha doğrusu, hiç duymamıştım.

Küçükken bana Yeşil derdi, sinirlendiğinde ise Kim. Gözünden düştüğümde ise Berly derdi, o aptalca alaycı lakabı takmıştı.

Tam adımla hitap etmesi yeni bir şeydi ve garip bir şekilde... samimiydi.

Bu hoşuna gitmemeli, Kim. Sakın hoşuna gitmesine izin verme.

"Hiç kusan birini görmedin mi?" Hiçbir şey olmamış gibi musluğa doğru ilerleyerek onun varlığını tamamen yok saydım.

Anahtar kelime *rol yapmaktı*. Onu yok saymamın hiçbir yolu yoktu, özellikle de bu dar banyoda. Kolum onun koluna hafifçe sürtündüğünde bir anlığına tökezledim ve gözlerimi kapatıp bu temasımızı içimde hissetme arzumla savaştım.

Sadece kumaşın kumaşa dokunuşu için bile bekleyen, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibiydim. Bende ne sorun vardı?

Ellerimi sertçe ovup kırmızılaşana kadar yıkadım, sonra cebimde taşıdığım ağız çalkalama suyundan bir yudum aldım.

Belki de gördüğü şeyi abartıyordum. Sonuçta, sadece biri kusuyordu. Mide rahatsızlığı, kötü yemek, kötü hava... Bir sürü bahanem vardı. Hatta bunu onun varlığına bile bağlayabilirdim; midemi bulandırdığını söyleyerek.

Ama ben onun kadar acımasız değildim, ya da kalpsiz.

"Evet, elbette birinin kustuğunu gördüm." Sesi sakin ve dengeliydi ancak alt metni tehditkârdı. "İğrenç bir iş bu."

Ağız çalkalama suyunu tükürüp ağzımı temizledim. "Aynen öyle. Gerçekten iğrenç."

"Özellikle de parmağını boğazına sokup kendini kusturduğunda. Gerçekten çok iğrenç."

Ağız çalkalama suyumu cebime koyarken donakaldım. *Siktir*. Görmüştü.

Görmemeliydi. Neden görmüştü ki?

Daha da önemlisi, ben neden kapıyı kapatmamıştım?

Of, nedenini biliyordum. O avokadolardan aldığım kalorileri kaybetmek ve Kir'i yatılı okula göndermemesi için annemin şartlarını yerine getirmek için çok acele etmiştim.

Belki de aynı lanet herifle evimin önünde karşılaşmam ve sabah onun arabasına binmek zorunda kalmam beni hâlâ allak bullak etmişti.

Ben, Xander'ın arabasına binmiştim. Yolculuk boyunca o kadar şaşkındım ki, olan biteni hatırlayamamıştım bile.

"Sadece midem rahatsızdı," dedim hissetmediğim bir özgüvenle.

Geçen yaz dipteydim ve babam bana bir ruhsal inzivaya katılmamı önermişti; netlik kazanmaya ihtiyacı olduğunda kendisine yardımcı olduğunu söylemişti. Gitmek istememiştim çünkü Kir'i yalnız bırakmak istemiyordum. Ancak babam aile olarak gidebileceğimizi söyleyince kabul etmiştim.

Yolculuk boyunca babam, Kir ve ben vardık. Annem işi olduğu için gelmemişti, her zamanki gibi.

Oradayken farklı dinlerden pek çok ruhani insanla tanışma fırsatım olmuştu ve inançları beni çok etkilememişti ama yaşam felsefeleri ilgimi çekmişti. O kadar ki, İsviçre'deki o dağa tekrar gitmeyi bile planlıyordum.

O zamanlar bir Budist bana, özgüvenim olmasa bile hedeflerimi düşünmem ve gerekirse öyleymiş gibi davranmam gerektiğini söylemişti.

Ben buna 'rol yap ve gerçek olana kadar devam et' diyordum.

Bir gün aynaya bakıp konuşmamı, yürüyüşümü ya da gülüşümü prova etmeyecektim. Bir gün, özgüven gerçekten içimden gelecekti.

Ancak o gün kesinlikle bugün değildi, bu yüzden yapabileceğim tek şey rol yapmaya devam etmekti.

"Her zaman mı mide rahatsızlığı çekiyorsun?" diye sordu, neredeyse şefkatli bir tonla.

Neredeyse. Çünkü o da rol yapıyordu.

Xander sahte tavrımı taklit ediyor ve bir pislik gibi bunu bana silah olarak kullanıyordu.

"Evet." Geriye bakmaya ya da aynaya dönmeye cesaret edemedim çünkü gözlerinin ruhuma doğru bir yol kazmaya çalıştığını görecektim.

Oraya kimsenin yol bulmasına gerek yoktu, özellikle de onun.

Bütün bunların altındaki karmaşayı görmesini istemiyordum. Herkesin içinde beni o mahvetmişti ve geride bıraktığı yıkımı izlemeye hakkı yoktu.

"O yüzden her zaman ağız çalkalama suyu taşıyorsun, değil mi?"

"Aynen."

"Komik çünkü neredeyse bunu kusma alışkanlığını saklamak için yaptığını düşüneceğim."

Parmaklarım titredi ama durup sözlerinin bana ulaşmasına izin vermedim. Xander belki beni kilolu olduğum için aşağılamamıştı ama bir zorbaydı.

Yüzüme gülmüştü, benimle alay etmişti, tıpkı diğerleri gibi hayatımı cehenneme çevirmişti.

Kendi hayatımın yan karakteri olmaktan vazgeçmeye karar verdiğimde, bunun anlamı aynı zamanda onun sinirlerime işlemesine ya da en zayıf anlarımda beni görmesine izin vermemekti.

"Komik çünkü bu seni hiç ilgilendirmez," diyerek onu taklit ettim.

"Bunu seni daha güzel mi yapsın diye yapıyorsun? Daha zayıf?" Güldü. Banyonun sessizliğinde yankılanan sesi boş ve sertti. "Ne kadar denersen dene, yaptığın makyajların ardına saklanamazsın. Eğer saklanabileceğini düşünüyorsan, farkındalık haplarına ihtiyacın var demektir."

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken musluğu gereğinden sert kapattım.

Sözleri, tenimin altına girip damarlarımı teker teker delerek içime işleyen küçük iğneler gibiydi.

"Sana söyledim," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu seni ilgilendirmez."

Güçlü eli bileğimin etrafına dolandığında o kadar sert geri çekildim ki ağız çalkalama suyu şişesi lavaboya çarptı ve en köşede durdu.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki onun da şişeyle birlikte aşağıya düşüp kaybolmamasına şaşırıyordum.

O... bana dokunuyordu.

Xander'ın elleri üzerimdeydi. O uzun, ince parmaklar, her zaman saçlarının arasında kaybolan ya da bir sigaranın etrafına dolanan o parmaklar, şimdi bileğimdeydi.

Tanrım.

Xander'ın teni benimkine değiyordu.

Vay canına. Bu neden bu kadar sarsıcı hissettiriyordu? Sonuçta sadece ten tene değiyordu. Fiziksel bir temastı. Sadece anatomiydi.

Fakat bu herhangi bir ten değildi. *Onun* teniydi.

Xander'ın.

Zihnimi toparlamaya fırsat bulamadan, bileğimi tutan eliyle kazağımı yukarı sıyırdı. Daha önce gördüğü bileğim.

O bileğim.

Siktir.

Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni lavabonun mermer kenarına yaslayarak kaçmamı engelledi. Soğuk yüzey vücuduma gömülürken diğer elimi arkamda tutarak hareket etmemi imkânsız hâle getirmişti. Ceza kesen gözleri, tenimdeki izleri incelerken nefesim göğsümde düğümlenip kalmıştı.

Gözlerimi kaçırdım çünkü bana, kimsenin görmemesi gereken o parçama nasıl baktığını görmek istemiyordum. *Ben* bile görmekten hoşlanmıyordum.

Kesik izleri, onlara bakmama gerek kalmadan zihnime kazınmıştı. Düzensizlerdi ama derin değillerdi. Ciddilerdi ama ölümcül değillerdi.

Bunda bile başarısız olmuştum. Ne zariflerdi ne de estetik. Bir karmaşadan ibaretlerdi

"Sanırım bu da beni ilgilendirmiyor, değil mi?" Sesi hafif, sakindi. Sanki en utanç verici yanımı görmüyormuş gibiydi.

Sadece bana bakarak kendimden nefret etmemi nasıl sağlayabiliyordu? Bu gücü neden elinde tutuyordu?

Tutmamalıydı.

Beni terk etmişti.

Affetmek istememişti.

O zaman bana böyle yargılayan gözlerle bakmaya ne hakkı vardı? Sanki hâlâ arkadaşmışız gibi. Sanki benim iyi olup olmamam umurundaymış gibi.

"İlgilendirmiyor." Sesim sertti, içimde fokurdayan öfkenin dışa vurumuydu.

"O gün kendin söyledin. Biz yabancıyız ve yollarımız kesişse bile birbirimizi tanımıyormuş gibi yapmalıyız, değil mi? O zaman yabancı ol ve beni rahat bırak."

Daha da önemlisi, bana öyle bakmayı bırak.

Onun dokunuşuyla erimeye bu kadar yaklaşmamalıydım. Dokunuşu yumuşaktı, oysa kendisi acımasız ve vahşi biriydi.

"Bunu ben söylemiştim, değil mi?" Bakışları bileğimden ayrılmıyordu, sanki ilk kez bir kesik izi görüyordu. Ya da herhangi bir yara izi.

"Evet, sen söyledin," diye tekrarladım.

"Yabancılar birbirlerini tekrar tanıyabilir."

"Ne?"

"Fikrimi değiştirdim, Kimberly."

"Fikrini mi değiştirdin?"

Solgun gözleri benimkilerle buluştuğunda, içindeki kararlılık ayaklarımın altındaki zemini sarsacak kadar güçlüydü. "Bu artık beni ilgilendiriyor."

Ağzım açık kalmıştı. Bir şey söylemek istedim ama yapamadım. Sonunda konuştuğumda sesim ürkmüş ve boğuktu.

"Bu seni... ilgilendiremez."

"İzle. Gör."

"Beni affediyor musun?" Sesimdeki umuda ve beraberinde gelen karmakarışık duygulara lanet ettim. Onu hayatımdan tamamen sileceğime karar verdikten sonra böyle hissetmemem gerekiyordu.

"Elbette hayır," diye sertçe yanıtladı. "O günah affedilemez."

Çenem kilitlenmişti ama duygularımı yansıtmadan konuşmayı başarmıştım.

"O zaman bırak gideyim. Hayatım seni ilgilendirmez."

"Sana söyledim, artık ilgilendiriyor."

"Ama neden? Lanet olsun, neden?"

"Şu lanet olası tavrın." Sağ gözünü hafifçe kıstı ama hemen eski hâline döndü. "Sırf yapabiliyorsun diye kolay yolu seçemezsin. Sırf istiyorsun diye kaybolamazsın. Tüm planlarını bozuyorum, o yüzden bana hazır ol, Kimberly."

İzleri örtmek için kazağımı yavaşça, inanılmaz bir yumuşaklıkla aşağı çekti. Bundan tiksiniyor muydu, yoksa bu da onun acımasız oyunlarından biri miydi bilemiyordum. Bu kadar nazik ve dikkatli olabilmesi şok ediciydi ama bana karşı bunu seçmemişti.

Bana, düşmanlara saklanan keskin ve sert tarafını göstermeyi seçmişti.

"Saklanabildiğin kadar saklan." Elimi hafifçe okşadı ama teni sıcak olmasına rağmen, dokunuşu buz gibiydi. "Bulduğumda, sen çığlıklar atıp tekmeler savuştururken seni dışarı sürükleyeceğim."

Yedinci Bölüm

Kimberly

Ertesi gün okulda hâlâ kanım kaynıyordu.

Bunu görmezden gelmeye çalışmıştım, hatta tüm gece *Apple Music*'te rastgele bir listeyle dans ederek geçirmiştim çünkü genelde bu beni buhrandan çıkaran tek şeydi.

Sisleri uzaklaştırmaya yardımcı olurdu.

Ancak o kadar sinirliydim ki, o kadar öfke doluydum ki sisin gelmesine yer kalmamıştı. Yanmış, yok olup gitmişti.

Elsa'nın evinde olanlardan sonra zar zor uyuyabilmiştim. Onu ne kadar zihnimden atmak istesem de sürekli kafamın içinde tekrar edip duruyordu.

Şu an, Elsa'nın yanında otururken bile Xander'ın nefesinin benimkine karıştığını, tehditlerinin tenime kazındığını hissedebiliyordum. Üzerimde hâlâ onun kokusu vardı; nane, temiz çamaşırlar ve okyanus kokusu. Oysa dünden beri üç kez duş almıştım.

Cidden, neydi bu?

"Kim?" Elsa elini yüzümün önünde salladı.

"Hı?" Sesim, ruh hâlim kadar dağınıktı.

"Sana söylediğim tek bir kelimeyi bile duydun mu?" Sesi, zaten duymadığımı bildiğini ima ediyordu.

Bugün Elsa'nın okulda ilk günüydü. Onun destekçisi olmam gerekiyordu ama bu konuda tamamen berbattım.

"Üzgünüm. Dün gece pek uyuyamadım." Beni uyutmayan bir ses ve yüz vardı, ayrıca penceresini de biraz gözetlemiş olabilirdim.

Beni ve Kir'i eve bırakırken, Xander'ın bakışlarını tamamen görmezden gelerek Kir ile birlikte arka koltuğa oturmuştum. Sonraysa Xander dışarı çıkmıştı ve geri dönmemişti.

En azından, ben gece bir civarında *Atonement*'ı yeniden izlerken uyuyakalana kadar.

Xander'ı her zaman izlediğim falan yoktu. Sadece... fark ediyordum işte.

Tıpkı şu an olduğu gibi. Ders başlamak üzereydi ama o hâlâ burada değildi.

Xander atlılar arasında en parlak beyin değildi fakat dersleri asmasına rağmen her zaman yüksek notlar alırdı.

Belli ki bugün geç uyanacağı günlerden biriydi.

Umursadığımdan değildi tabii.

"Al." Elsa'nın önüne defterlerimi ittirdim. "Kaçırdığın tüm bölümleri işaretledim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, buradayım."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Elsa sıcak bir gülümsemeyle kolumu sıvazladı. "Sen harikasın."

"Hayır, ben harikayım."

Aiden'ın sesi, Elsa'nın sözleriyle duyduğum küçük zafer duygusunu bir anda paramparça etti.

Masasının önünde durup parmağıyla önüne tıklattı. "Seni ben götürecektim."

"Ben de sana Kim'in götüreceğini söyledim." Elsa başını kaldırıp ona bakarak sert bakışını Aiden'ın kendinden emin bakışlarıyla çarpıştırdı.

Aiden King, buranın hükümdarıydı ve birlikte büyümüş olsak da bana her zaman gerçek anlamda ürperti verirdi. Xander gibi karmaşık duygularla karışık olmayan, tamamen soğuk ve keskin ürpertilerdi.

O bakışını attığı an, herkes duvarlarla bütünleşmek ya da bir mezar kazıp içine gömülmek isterdi, buna ben de dahildim.

Elsa muhtemelen onun otoritesine boyun eğmeyen tek kişiydi, hatta onun en kötü kâbusu olduğu zamanlarda bile. Belki de bu yüzden Aiden ona dünyası ondan ibaretmiş gibi bakıyordu ve sırf Elsa gülümsesin diye herkese cehennemi yaşatmaktan çekinmezdi.

O, kraliçesi için savaş başlatacak türde bir kraldı.

Aiden ne kadar korkutucu olursa olsun, Elsa'ya bakış şeklini seviyordum. Sert yüzünün altında kaşlarının nasıl yumuşadığını, kelimelere gerek duymadan ona ait olduğunu ve onun da kendisine ait olduğunu nasıl hissettirdiğini seviyordum.

Onların hikâyesini en başından beri izliyordum ve onlara olan sevgim, aşk romanlarındaki kurgusal kahramanlara takıntılı bir hayranın aşkından bile daha fazlaydı.

O hayran bendim, bu arada. Sayamayacağım kadar çok kitap karakteri aşkım vardı. *Yargılamayın.*

"Hımm." Elsa'nın kulağının arkasına bir saç telini sıkıştırdı. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin, tatlım."

"Elinden gelenin en kötüsünü göster, Aiden."

Tanrım. Bunu izleyip benim başıma asla gelmeyeceğini bilmek dünyanın en adaletsiz şeyiydi.

Kendimi bir yere gömebilir miydim, lütfen?

Aiden, Elsa'nın kolunu kavradı. "Şimdi göstereyim."

"Ders başlamak üzere," dedi Elsa.

"Anahtar kelime, *üzere*." Onu kendine doğru çekti.

Elsa'nın yüzü ateş gibi kızardı ve Aiden onu mağara adamı tarzında arkasından sürüklerken, "özür dilerim," dedi bana sessizce.

İç çektim.

Neden özür diledin, Elsa? Ben sizin için buradaydım.

Muhtemelen romantik kurgular yazmaya başlamalı ve içimdeki bu aç canavarı beslemeliydim.

Başımı, Aiden'ın Elsa'ya bırakmaya zorladığı deftere gömdüm ve bir kez daha iç çektim.

İşte onu o anda fark ettim. Ya da daha doğrusu, duydum. Kahkahası etrafımda sanki bir şarkı gibi yankılanıyordu. Hani şu kaç kez dinlerseniz dinleyin, bıkmayıp aklınızdan çıkaramadığınız türden. Hep daha fazlasını isterdiniz, tıpkı bir bağımlı gibi.

Sonra o güzel şarkı, başka bir sesle berbat edildi; melodisini paramparça eden, ince, tiz bir kahkahayla.

Veronica.

Silver'ınkilerden biri olan Veronica, Xander'ın koluna yapışmış, okul üniformasının kravatını düzeltiyordu. Sanki daha yeni bir seanstan çıkmış gibi, Xander'ın saçları darmadağınıktı ve gömlek yakasında ruj izleri vardı.

Xander, Veronica'nın sahte sarı saçından bir tutamı kulağının arkasına tıpkı sadece birbirlerinin görünüşlerini düzeltiyorlarmış gibi yerleştirdi.

Ya da direkt birbirlerini düzeltiyorlardı.

Defterin kenarını kavrayan ellerim, ölümcül bir sertliğe bürünürken başımı yere eğdim. Kusmak istiyordum ve bu sefer sabah kahvaltıda yediğim elma yüzünden değildi.

Bu sahneler benim için yeni değildi. Yıllar boyunca bunları defalarca izlemiştim. Onu okulun yarısıyla bu hâlde görmüştüm ve onun maceralarını dinlemekten, düşündüğümden çok daha fazla yorulmuştum.

Yine de dün bana o sözleri söyledikten hemen sonra, beni eve bıraktıktan hemen sonra Veronica'ya gittiğini bilmek yanaklarımın öfkeyle kızarmasına neden olmuştu.

Sakin ol, Kim. Kendini kontrol et. Tepki vermeyi aklından bile geçirme.

Tüm o yaptıklarını en başta bu yüzden yapmış olmalıydı ve ona beni yıkabildiğini görmenin keyfini yaşatmayacaktım.

Xander, Veronica'nın kalçasına sertçe bir şaplak attı ve onu yerine yolladı, ardından arka tarafa doğru ilerledi. Bir kez bile bana bakmamış, varlığımı fark etmemişti.

Eğer bütün geceyi banyodaki o sahneyi düşünerek geçirmemiş olsaydım, her şeyin sadece hayal gücümün bir oyunu olduğuna inanırdım.

Veronica, haplanmış bir striptiz dansçısı gibi kıkırdadı, ya da en azından ben, striptiz dansçılarının haplanınca böyle ses çıkardığını hayal ediyordum.

Ancak yanındaki hevesli arkadaşı Summer'ın yanına oturmak yerine bakışlarını benimle buluşturdu.

Siktir. İzlediğimi fark etmişti.

"Neye bakıyorsun, şişko domuz?" diye hırladı, uzun sivri tırnaklarını bana doğru savurarak.

Başka bir zaman olsaydı, başımı eğer ve onun durması

için dua ederdim. Elsa burada olsaydı, ona haddini bildirirdi ama ben artık eski Kim değildim ve Elsa sonsuza kadar savaşlarımı benim yerime veremezdi.

"Ah, senmişsin. Üzgünüm, sınıfa yürüyen bir sokak lambası sanmıştım." Gülümsedim ve bu sefer gerçekten defterime odaklandım.

Veronica ile daha fazla konuşursam ona saldırmak isteyebilirdim ve bu, beynimin üretebileceği en aptalca düşünce olurdu.

Çünkü beni aç bırakıyorsun. Nöronları yakacak kalorilere ihtiyacım var ki aptal olmayayım, tamam mı?

Kapa çeneni, beyin.

"Az önce ne dedin?" Veronica, *K-drama* kraliçesi gibi dramatik bir nefesle irkildi.

"Eğer işitme sorunun varsa, bunu bir an önce halletmelisin."

Sinirle bana doğru ilerledi ama yerimde sabit durdum. "Şişko domuz, Ronan seni küçük kuzusu gibi koruyor diye kendini bir şey sanıyorsun ama o olmadığında bir hiçsin. Sadece olmak istediği hâline bile ulaşamayan şişko bir sürtüksün."

Bütün vücudum gerilmişti ama o yıkıcı düşüncelerime teslim olmuyordum.

Bunun yerine ona meydan okuyan bir gülümsemeyle baktım. "Birileri kıskanmış."

"Ne dedin sen?"

"Sana söyledim, Veronica. Önce işitme problemini hallet, sonra hazır başlamışken kişiliğini de düzeltmek isteyebilirsin."

Elini kaldırdı ve yüzüme sert bir tokat indirdi. Sandal-

yemde sendeleyerek geri çekildim. Yanaklarımda yankılanan acı, sınıfta yankılanan şaşkın nefesler kadar keskin hissettiriyordu. O kadar şaşırmıştım ki, elim otomatik olarak yanığı hisseden tenime gitti.

Okulda her zaman şakalara maruz kalmıştım, üzerime kova dolusu boya döküldüğü bile olmuştu ama kimse bana dokunmamıştı. Şiddet, REO gibi bir yerde asla tolere edilmeyen şeylerin başında gelirdi.

Xander bize doğru yaklaştı ama o lanet *Barbie*'sinin tarafını tutmadan önce yumruğumu Veronica'nın yüzüne indirmiştim. Ne bir tokat attım ne de saçlarını çektim, direkt olarak yumruğumu burnuna geçirdim.

Düşünmem için kendime zaman tanımamıştım bile.

İçgüdü. Böyle hissettiren şey bu olmalıydı; biraz dürtüsel, çokça özgürleştirici.

Çatlak sesini duymadan önce hissetmiştim. Veronica'dan gelen bir çatlaktı, benden değil. Yüzü acıyla buruşurken çığlık attı ve burnundan aşağıya kan süzülerek Xander'ın öpücüğüyle lekelenmiş mor dudaklarına aktı.

Kanı gördüğüm anda donup kalmıştım. Elim hâlâ havada ve yumruk hâlindeydi, sanki açılıp hareket edemezmiş gibi.

Kan.

Kırmızı.

Kirli.

Siktir. Sanırım bayılacaktım.

Kendi kanımın yavaş ama kararlı bir şekilde süzülüşü gözümün önüne geldi. Durmuyordu. Yok olmuyordu.

Kan oradaydı ve birazdan her şey sona erecekti.

Belki annem beni bulacaktı. Belki Mari.

Lütfen, Kir beni böyle görmemeliydi.

Beni kendimin bir hayaleti olarak hatırlamamalıydı.

"Kimmy." Erkeksi ses, beni anılarımdan çekip çıkardı ve sanki bir dalgadan çıkıyormuşum gibi kesik kesik nefes aldım.

Ronan iki omzumu tuttu, beni salladı ve ben de yara izleriyle dolu bileğimi sıkıca kavradım.

Böyle bir şey olmadı.

Olmuyordu, değil mi? Kan kaybetmiyordum.

Tanrım. Benim ne sorunum vardı?

"İyi misin?" Ronan beni hafifçe tekrar sarstı. "Seni buradan çıkaracağım."

Hiçbir şey söylemedim, sadece beni sürüklemesine izin verdim. Etrafımızdaki fısıltılar giderek artıyor, her biri büyük bir sis dalgasına dönüşerek ruhumu ele geçirmeye çalışıyordu.

Veronica'nın tiz sesi arkamdan bir bıçak gibi saplandığında geriye döndüm ve yüzünden akan kanın gömleğinin etek kısmına nasıl bulaştığına baktım. Cole onu zahmetsizce tek eliyle tutarken o çırpınıyordu.

Xander ise yanında duruyor, ne Veronica'yla ne de onun histerik hâliyle ilgileniyordu. Tüm dikkati bende ve Ronan kolunu omzuma dolayıp beni sürüklerken, Xander'in bakışları yalnızca bileğimi kavrayan elimin üzerindeydi.

Onu bırakmam için içimde bir dürtü yükseldi ama yapamazdım. Eğer yaparsam kan akışını serbest bırakırdım.

Kan kaybederdim.

Xander önce elime, sonra yüzüme baktı. Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi.

Köşeyi dönerken sessizce fısıldadı. "Seni görüyorum."

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Sekizinci Bölüm

Kimberly

Annem ve ben eve girer girmez kapıda duraksayarak kaçınılmaz olanı beklemeye başladım.

Veronica'yla kavga ettiğim için müdür velilerimizi çağırmak zorunda kalmıştı. Normalde okulla ilgili her şeyi babam hallederdi ama o burada olmadığı için annem, benim için sevgili stüdyosundan çıkmak zorunda kalmıştı ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini anlamak çok kolaydı. Müdür ve Veronica'nın ailesiyle konuşurken sertçe çıkışıp onların, kızlarını dizginlemeleri gerektiğini söylemesinden belliydi. Güvenlik kameraları, tokadı ilk atan kişinin Veronica olduğunu kanıtlamıştı. Annemin sözleriyle, benim yumruğum sadece 'ani bir refleks'ti.

Arkamda durmuş olması beni mutlu etmemişti. Annem asla benim tarafımda değildi. O, basının ve kendi imajının tarafındaydı. Büyük Jeanine Reed'in şiddete eğilimli bir kızı olduğu öğrenilirse, yaklaşan sergisi tehlikeye girerdi.

Bu yüzden müdürün ofisinde elinden geleni yapmıştı. Hatta okula, on binlerce pound değerinde olan özel ön gösterisine bilet bile teklif edip adına "bağış" demişti.

Sonra eve gelirken menajeriyle konuşmuş ve ben her yanlış nefes aldığımda bana öfkeyle bakmıştı.

Şimdi yalnız olduğumuza göre, bana adını lekelemememi söyleyecekti. Yıllarını stüdyosunda harcayıp bir sergi açmak için çabaladıktan sonra, şımarık bir velet gibi onu mahvetmeye hakkım olmadığını söyleyecekti. İki yıldır süren sanatsal durgunluğunu nihayet atlatmıştı ve tekrar ilham bulmuştu.

Annemle ilgili kısa bir gerçek: İlhamı uğruna beni, Kir'i ve tüm dünyayı feda edebilirdi.

Kapıda dimdik durup söyleyeceklerini bekledim, içten içe Kir'in bu gece Henry'nin evinde kaldığı ve bu çirkin sahneyi görmeyeceği için mutluydum.

Annem içini çekip başını iki yana salladı, kusursuz saç telleri zarif bir şekilde hareket ediyordu. "Neden bir hayal kırıklığı olmak zorundasın, Kimberly?"

Sonra hiçbir şey söylemeden yukarı çıktı, geride bıraktığı kan izinin farkında bile değildi.

Sanki sivri bir bıçağı göğsüme saplamış, ardından cinayet silahını yanına alıp giderken her adımında kanın süzülmesine izin vermişti.

Ancak bu kan farklıydı. Asla temizlenemeyen ve yarasının tedavisi mümkün olmayan türden bir kandı.

Çenem titredi ama derin bir nefes aldım ve ağır adımlarla odama yöneldim.

"Akşam yemeğinde ne istersin?" diye sordu Mari merdivenlerden çıkarken.

"Hiçbir şey." Sesim ölü gibiydi. "Kesinlikle hiçbir şey."

Odaya girer girmez kapıyı kilitledim ve yatağa kıvrılarak örtüyü sıkıca üzerime sardım, ta ki nefeslerim beni neredeyse boğana kadar.

Burası karanlıktı, hemen hemen huzurluydu bile.

Sis içeri giremeyecekti. Giremezdi. Eğer annemin söylediklerinden sonra içeri girerse, ne yapacağımı bilmiyordum.

Kir bile burada değildi ki, beni durdurabilsin.

Belki gidip Kir'i almalıydım. Onu Henry'nin evinden kaçırabilirdim ya da en azından o koca yavru köpek gözlerini görüp ona sarılarak içimdeki boşluğu biraz olsun doldurabilirdim.

O yaydığı sıcaklık olmadan, kendi yarattığım soğuk ve ıssız bir boşlukta sıkışıp kalıyordum.

Çarşafın altından sızan o sisin ince dalları beni sıkıca sararken örtüyü daha sıkı kavradım, saklanmaya ihtiyacım vardı.

Hayır, hayır, hayır...

Örtünün altına girmemesi gerekiyordu. Lanet olsun, uzak durması gerekiyordu.

Bileğimdeki yara iziyle beraber burnum da sızladı. Ağlama isteği içimi kaplıyordu ama yapamazdım. Gözyaşlarım, serbest bırakmaya izin versem bile akmazdı. Yaygın inanışın aksine, kendinizi bırakmak ve ağlamak rahatlatmazdı.

En azından benim için böyle değildi.

Ne zaman ağlasam, o sis daha da hızlı içime işliyor ve bir sonraki an beynimi istila edip tüm düşüncelerimi ele geçiriyordu. İhtiyaçtan çıkıp bir dürtüye dönüşüyordu ve Kir gibi güçlü bir varlık yanımda olmazsa, ona boyun eğip tamamen kayboluyordum.

Tümüyle. Tamamen.

Banyoda küvette oturur, bir daha geri dönüşü olmayan bir adımı atmaya hazırlanıyor olurdum.

Gözyaşlarımı kırpıştırıp parlak düşünceler bulmaya çalıştım.

Terapistim hep böyle derdi. *Parlak düşünceler.*

Sanki onları yaratıp saklayabilir ve kötü günler için cebime koyabilirmişim gibi. Her şeyin yok olduğu, her şeyin acı verdiği günler için. Aldığım her nefesin, çarşafın tenime değmesinin, yaralarımın altındaki damarların yanıp tutuşmasının, özgür kalmak için yakarmasının. Gözyaşlarımın akıp sisle oynamak istemesinin.

Hepsinin.

Her lanet şeyin.

"Yardım..." Sesim küçük ve uğursuz bir fısıltıya dönüşmüştü. "Biri yardım etsin."

Kimse duymayacaktı. Bunun farkındaydım. Çünkü terapi, yardım istemenin önemli olduğunu söylese de aynı zamanda bu yardımı insanlardan istemem gerektiğini de söylerdi.

Ben bunu asla yapmayacaktım.

İnsanlar umursamazdı. Umursasalar bile, sadece o zavallı, acıyan bakışlarından atarlardı ve bu beni, kimsenin bulamayacağı bir yere saklanmak istemekten başka bir şeye sürüklemezdi.

Kendi annem, beni dünyaya getiren kadın bile umursamıyorken, başka kim neden umursayacaktı ki?

Telefonum titrediğinde irkilerek neredeyse yataktan düşüyordum.

Tam sessize alıp kendime acıma partime geri dönecekken, ekranda görünen isme takıldım.

Babam.

Karanlıkta titreyen ekrana bakarken yüzümü buruşturdum. Okul ona da mı haber vermişti? O, annem gibi değildi. Eğer öğrendiyse, beni oturtup terapi seçeneklerimi konuşurdu çünkü benim durduk yere birine vurmayacağımı bilirdi. Bunun, içimde biriken bla bla öfkenin bir bla bla patlaması olduğunu anlardı.

Terapistimin bu sözleri söylediğini neredeyse duyabiliyordum ve o yüzden bunları sevmiyordum.

Babam terapinin tek çözüm olduğuna inanıyordu ama on dokuz yıl önce çok daha basit bir çözüm vardı: Beni dünyaya getirmek için uğraşmamalıydı.

O mükemmel bir adamdı, annem de başarılı bir kadındı. Onların kızı ben olmamalıydım.

Telefonu açmadım. Açarsam ağlamaya başlardım ve şu an bunu yapamazdım. Üstelik sis boğazımı bir ilmik gibi sıkarak sardığında, konuşmak da imkânsız hâle gelirdi.

Eğer telefonun diğer ucunda çökersem, babam ilk uçakla geri dönerdi ve ben bir hayal kırıklığı olarak yaşamaya devam ederdim.

Arama sona erdikten kısa bir süre sonra ekranım yeni bir mesajla aydınlandı.

Uzun bir mesajdı. Babam ne kadar kısa yazmaya çalışırsa çalışsın, mesajları her zaman fazlasıyla kelimelerle dolu olurdu.

Babam: *Merhaba, Meleğim. Eğer ders çalışıyorsan seni rahatsız etmek istemem ama nasıl olduğunu kontrol etmek istedim. Dün ve bugün seni fazla arayamadığım için üzgünüm. Önemli bir proje üzerinde çalışıyorum, bahsedersem seni öldüresiye sıkacak türden. Her neyse, okuldan bir tele-*

fon aldım ve diğer kızın yaptıkları yüzünden çok üzgünüm. Eminim ki kendi sebeplerin vardı ve bir gün bana anlatırsın. Senin herhangi bir şekilde incinmiş olabileceğini düşünmek bile canımı yakıyor. Kirian'ı benim için öp. Baban sizi çok seviyor ve dönmek, sizi görmek için sabırsızlanıyor. Kir'in istediği aile tatiline gideceğiz. Kendine dikkat et, Meleğim.

Mesajı okumayı bitirdiğimde, telefon ekranıma bir damla düştü ve devamının gelmemesi için gözyaşımı hemen sildim.

Hemen sildim, diğerlerinin de arkasından gelmemesi için.

Lanet olsun, baba. Bunları böyle söylemek zorunda mıydın?

Ne zaman bana 'meleğim' dese, neredeyse buna inanacak gibi oluyordum. Gerçekten birinin meleği olduğuma. İncindiğimde birinin gerçekten acı hissettiğine.

Kimberly: *Ben de seni seviyorum, baba ve seni çok özledim.*

Tam mesajı göndermeye basacakken sildim. Gönderirsem kesin arardı ve şu an ne fiziksel ne de zihinsel olarak bu duygularla başa çıkacak gücüm yoktu.

Bu yüzden diğer mesajlara baktım.

Ronan: *Kimmy!*

Ronan: *Kim-my.*

Ronan: *Benimle ilgilen, la merde.*

Ronan: *Üzgünüm, gidip bir köşede ağlayacağım.*

Gülümsedim. Annem gelene kadar yanımdan ayrılmamıştı. Beni uzaklaştıran da oydu ve Veronica'ya karşı verdiği ifade sayesinde uzaklaştırma cezası almaktan kurtulduğuma emindim. Diğerlerinin benim lehime ifade verdiğini sanmıyordum.

Kim: *Sen ağlamazsın.*

Cevap anında gelmişti.

Ronan: *Şu an ağlıyorum. Pekâlâ, bende parti?*

Normalde hemen atlardım çünkü kendimi bırakmak, içmek ve dans etmek, sisi zihnimden uzaklaştıran şeylerdi.

Yine de bugün o gün değildi.

Kim: *Ders çalışmam lazım.*

Daha çok, battaniyemin altına daha da fazla gömülüp tüm gece uyanık kalmak ve bu kanserli düşüncelerle savaşmaya çalışmam lazımdı.

Ronan: *Hadi ama, sıkıcı olma.*

Cevap vermeyince bir mesaj daha attı.

Ronan: *Xander burada ve o kadar sarhoş ki ayakta bile duramıyor.*

Hiç düşünmeden yazdım.

Kim: *Bu neden umurumda olsun?*

Ronan: *Bilmiyorum. Belki onu içki yarışmasında rezil edişimi görmek istersin diye düşündüm?*

Hayır. Kesinlikle istemezdim. O pislik, en başından beri bu hâlde olmamın sebebiydi.

Eğer sınıfa Veronica ile birlikte girip, onunla geçirdiği geceyi gözlerimin önünde göstere göstere sergilememiş olsaydı, şu an bu hâlde olmazdım.

Canı cehenneme.

En iyisi Elsa'dan gelen mesajlara bakmaktı.

Elsa: *Sana uğramamı ister misin?*
Elsa: *Seni merak ediyorum, Kim.*
Elsa: *İstersen Ronan'ın partisine gidebiliriz?*

Partilere karşı terör estiren arkadaşım, benim için partiye gitmeyi teklif ediyorsa gerçekten endişelenmiş demekti.

Eğer cevap vermezsem kapıyı kırarak içeri dalacağı kesindi ve Elsa'nın beni bu hâlde görmesine izin veremezdim.

Kim: *Partiye mi gideceksin? Sen kimsin ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?*

Elsa: *Ben partilere giderim.*

Kim: *Emin misin?*

Elsa: *Bazen giderim.*
Elsa: *Peki geliyor musun, yoksa ben mi geleyim?*

İkisi de mi değil?

Yine de mesaj attım.

Kim: *Partide buluşalım!*

En azından bu bana biraz zaman kazandırırdı.

Zihnimle biraz daha yalnız kalır, pazarlık yapar, bana bir süreliğine huzur vermesi için ikna etmeye çalışırdım.

Telefonu bir kenara fırlatmak üzereydim ki bir mesaj daha geldi. Elsa ya da Ronan'dan olmasını bekliyordum ama değildi.

Bilinmeyen Numara: *Ne yapıyorsun?*

Kimberly: *Sen kimsin?*

Bilinmeyen Numara: *Sakın o iğrenç işi yapıyor olma, yoksa lanet camından içeri dalacağıma yemin ederim.*

Durdum. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Parmaklarım titreyerek mesajı yazdım.

Kimberly: *Xander?*

Bilinmeyen Numara: *Ta kendisi.*

Tanrım. Siktir. Neden bana mesaj atıyordu?

Kimberly: *Ne zaman beri sende numaram var?*

Elsa numaramı ona asla vermezdi.

Xander: *Ronan'da numaran varken bende olamayacağını mı düşünüyorsun?*

Gizlice almıştı. Şüphesiz böyle olduğunu biliyordum. Küçüklüğümüzden beri, Xander istediği bir şeyi elde edemediğinde, artık umursamıyormuş gibi davranır, sonra herkesin arkasından sinsice dolanıp alırdı. Sırf yapabildiğini kanıtlamak için.

Ona haddini bildirmeye hazırlanırken telefonum tekrar titredi.

Xander: *Jeanine sana ne söyledi?*

Alt dudağımı öyle sert ısırdım ki, kanamamış olmasına şaşırmıştım. Yıllar önce ona annemle olan ilişkim hakkında açılmam gerçekten büyük bir hataydı. Sadece tüm kirli sırlarımı bilen tek kişi o değildi, aynı zamanda annemin bana kendimi ne kadar küçük ve önemsiz hissettirdiğini bilen tek kişi de oydu.

Keşke ona, yıllar içinde her şeyin değiştiğini söyleyebilseydim ama öyle değildi.

Bu, yalan söylemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Kimberly: *Hiçbir şey.*

Xander: *O zorba seni gerçekten hiçbir şey olmamış gibi bıraktı, öyle mi? Yemedim.*

Neden aniden bu kadar tuhaf davranmaya başlamıştı? Zihnim Elsa'nın banyosunda olanlardan beri resmen aşırı mesai yapıyordu. Sürekli yüksek bir noktaya çıkıp, bir türlü aşağı inememek gibiydi.

Kimberly: *Onun hakkında böyle konuşma hakkın yok. O benim annem.*

Mesajı gönderdiğim an kendimden nefret ettim. Neden bu kadar iki yüzlü olmak zorundaydım? Ama Xander'ın bana ailem hakkında ders vermeye kalkmasını da kabul edemezdim. Buna hakkı yoktu.

Xander: *Olmasını istemediğin annen.*

Neden ona söylediğim her şeyi hatırlıyordu ve eğer hatırlıyorsa, neden beni annemle yalnız bırakmaması için yalvardığım zamanları unutmuştu?

Yürüyüp gitmişti.

Kalbimin üzerine basıp onu paramparça etmişti. O zaman şimdi geri dönüp bana ne yapacağımı söylemeye ne hakkı vardı?

Kimberly: *Beni yalnız bırak.*

Xander: *Yoksa?*

Kimberly: *Aptal sarışınlarınla oyalanmıyor musun?*

Xander: *Birileri kıskanmış.*

Lanet olsun. Sakin ol, Kim. Sakin olmalısın.

Ronan, onun sarhoş olduğunu söylememiş miydi? Bu sadece alkolün etkisiydi. Tek yapmam gereken onu görmezden gelmekti.

Kimberly: *Ancak rüyanda.*

Xander: *Güzel.*

Bu da ne demekti şimdi?
Kısa süre sonra bir mesaj daha geldi.

Xander: *Asıl soruma cevap vermedin. Ne yapıyorsun?*

Kimberly: *Demek ki cevap vermek istemiyorum. Anla şunu.*

Xander: *Bu lanet tavırların başını belaya sokacak. Şimdi, kendim öğrenmeden önce bana cevap ver.*

Kimberly: *Onu nasıl yapacakmışsın, zeki şey?*

Kirian evde değildi, yani Xander onu arayıp sorsa bile bir cevap alamayacaktı.

Xander: *Söyledim. Pencereden.*

Kimberly: *Ronan'ın evinden mi? Ne kadar sarhoşsun sen?*

Xander: *Ronan'ın evinden senin evine koşacak kadar. Ya da belki Aiden beni bırakır. Çokça seçeneğim var.*

Kimberly: *Ciddi ciddi bunu yapamazsın, değil mi?*

Xander: *Ciddi ciddi, evet. İşte bu. Bu cümleyi sevdim.*

Lanet olsun. Beni en ilkel hâlime geri itmişti. Neden iki kez "ciddi" demiştim ki?

Kimberly: *Hiçbir şey yapmıyorum. Şimdi mutlu musun?*

Xander: *Hiçbir şey, yani öylece oturuyor musun? Yoksa hiçbir şey, yani battaniyenin altına saklanıp dünyanın var olmadığını mı hayal ediyorsun?*

Kanım kaynamaya başlarken bacaklarımı daha da içime çektim.

Kimberly: *Hiçbir şey, yani hiçbir şey. Bu kelimeyi hiç duydun mu? Boş demek, sıfır, yok. Şimdi beni rahat bırak.*

Xander: *Böylece o hiçbir şeyliğinde boğulabilmen için mi?*

Kimberly: *Evet. Bu arada, bu seni ilgilendirmez.*

Xander: *Gerçekten öyle mi sanıyorsun?*

Parmaklarımla neredeyse klavyeye yumrukluyordum.

Kimberly: *Evet! Buraya gelip beni tanıyormuş gibi davranamazsın. Tanımıyorsun, tamam mı? Hiçbir zaman tanımadın!*

Xander: *Bak, sana neyi bildiğimi söyleyeyim. Sadece yalnız kaldığında, yüksek tempolu müziklerle dans ettiğini*

ve bunun tek gerçek anın olduğunu biliyorum. O makyajın ve yeni kıyafetlerinin arkasına saklandığını çünkü içeride kendini çirkin bir canavar gibi gördüğünü biliyorum. Ama saçların hariç. O yeşil sensin. İçindeki tek gerçek şey çünkü her zaman bu renge takıntılıydın. Eskiden bayıldığın fıstıklı dondurmayı ve yeşil M&M'leri yemeyi bıraktığını biliyorum çünkü o yeni imajına uymuyorlar. Ama bir başkası onları yerken nasıl durup izlediğini de biliyorum. Elsa'yı fazlasıyla sevdiğini, bu yüzden onun gözünde kusursuz görünmek için kendini öldürdüğünü biliyorum. Bunu yaparak kendini yavaşça, parça parça yok ettiğini... Çünkü eğer Elsa gerçekten o kendine zarar veren, hapları yutan hâlini görse, senden vazgeçeceğini düşünüyorsun. Jeanine'le o gün konuşurken, Kirian'ın bana geldiğini ve o geceyi anlattığını biliyorum. Seni yere yığılmış hâlde bulduğunu, hapları yuttuktan sonra bayıldığını söylediğini. İşte tam da bu yüzden, son zamanlarda sana daha çok sarıldığını ve gelip bana "Yetişkinler gerçekten verdikleri sözleri tutar mı?" diye sorduğunu biliyorum. Aynaya uzun süre bakmadığını, hatta belki hiç bakmadığını da biliyorum. Çünkü orada gördüğün kişiden nefret ediyorsun, eğer uzun süre bakarsan onu yok etmek isteyeceğini biliyorsun. Bu yüzden tasarım kıyafetlerin ve kat kat makyajın arkasına saklanmayı tercih ediyorsun. İşin aslı şu Kimberly, kendinden ve tüm dünyadan saklanabilirsin ama benden asla saklanamazsın.

Tanrım.

Tanrım.

Ellerim titrerken onun mesajlarını bir kez daha okudum ve bunun uydurma, iğrenç bir kâbus olmadığından emin olmak için kendimi çimdikledim.

Nasıl... nasıl tüm bunları biliyordu? Nasıl bu kadar ayrıntılı, bu kadar manik bir şekilde çözümleyebilmişti?

Yoksa o da mı beni izliyordu? O da mı bir şeylerin farkındaydı?

Ancak Xander insanları izlemezdi. Beni fark etmek için çabalamazdı. Çoğu zaman bana bakmazdı bile.

Bunu yapan sadece bendim. Uzaktan izlerdim. Bir sapık gibi.

Xander: *Ee? Nasıldım?*

Xander: *Devam edebilirim istersen. Jeanine, Calvin ve Kirian'la olan ilişkini, hatta Marian'la olan bağını bile psikanaliz edebilirim.*

Kimberly: *Peki ya seninle olanı?*

Xander: *Benimle bir ilişkin yok. Haddini bil.*

Örtüleri üstümden fırlattım ve ayağa fırladım. Kaslarım yıkıcı bir enerjiyle zonkluyordu.

Bana tüm bunları söyleyip sonra hiçbir alakamız yokmuş gibi davranamazdı. Lanet olsun, kendime bile itiraf edemediğim şeyleri biliyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Az önce, zaten çatlamış olan zırhıma yepyeni bir tür silah saplamamış gibi davranamazdı.

Sanki altını kazımamış ve kimsenin görmediğini fark etmemiş gibi yapamazdı. Kimsenin göremediğini görmüştü.

Beni.

Xander'ın, herkesin içinden özellikle onun beni görmesi, bütün benliğimi korkuyla kasıp kavuruyordu.

Aynı zamanda içimde açlıktan kıvranan bir parçayı da besliyordu. Uzun zamandır bunun için bekleyen bir parçayı.

Artık bu meseleyi onunla yüzleşerek çözmenin zamanı gelmişti.

Dokuzuncu Bölüm

Xander

Kafamın arkasında bir zonklama başlamıştı. Çok içmiştim ve muhtemelen artık durmalıydım.

Eh, kafamın o kısmı çok da umurumda değildi.

Summer'ın elindeki votka şişesini kaptığım gibi kafama diktim ve içindekinin yarısını tek seferde bitirdim.

Zonklamanın yerini yanma hissi almıştı.

Yanma hissi, düşünmemem gereken şeyleri düşünmeden çöküp uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Sabah ölümcül bir baş ağrısıyla uyanacaktım ama buna değecekti.

Başka bir deyişle, zihnimin beni çıkışı olmayan karanlık labirentlere sürüklemesine izin vermeyecektim.

Her zamanki gibi Ronan'ın partisi tam gaz devam ediyordu. İnsanlar birbirlerine sürtünüyor, yatmayacak olanlar da "Odanıza geçin!" diye bağırıyordu. Arka planda *Post Malone* çalıyordu ama kimsenin umursadığı yoktu çünkü ortam çenesi düşmüş insanlarla doluydu.

Gürültüyle.

Çok fazla gürültüyle.

Burası normalde benim oyun alanımdı. Gürültüleri, beni duyamayacakları anlamına geliyordu. Dikkat dağınıklıkları, beni göremeyecekleri anlamına geliyordu. Görecek olsalar bile, görmek istedikleri şeyi görüyorlardı zaten. Popülerlik, sosyal statü, üçüncü dünya ülkelerinin ekonomisini bile kaldırabilecek güven fonları...

Ben de en az onlar kadar çürüktüm, hatta belki daha da beterdim. Sadece saklamakta daha iyiydim.

Arkadaşım votkanın yardımıyla.

Summer, Veronica'nın bugün doktora, daha doğrusu estetikçiye gitmek zorunda kaldığını ve burnunu düzelttirmek için ne kadar perişan olduğunu anlatırken, tırnaklarını bacağımın üzerinde gezdiriyordu.

"Bu kadar üzgünsen, belki de onun yanında olmalısın." Hafifçe gülümsedim, konuşmam biraz kayıyordu.

Bok gibi sarhoş olduğumu biliyordum. Normalde alkolü kaldırabilir ve peltekleşmezdim ama şu an çift görüyordum ve Summer'ın bir elinde on parmak olmamalıydı.

Yine de kendimi kaybetmiş gibi konuşmuyordum. Küçüklüğümden beri içmeye alışık olmamın avantajıydı. Bu noktada annemi ve onun alkol sorunlarını suçlamam gerekirdi ama kim dram yüklü bir hayat isterdi ki?

Kendi kendinizi yok etmenin ilk adımı: Anne problemleri.

Summer hâlâ bir şeyler geveliyordu ama ben çoktan ilgimi kaybetmiştim. Sanki sihirli bir şekilde onun mesajıyla aydınlanacakmış gibi telefonumu salladım.

Belki de her şeyi bir anda söylememeliydim. Sanki ergenliğe yeni girmiş, kendini kontrol edemeyen biri gibi davranmıştım.

Normalde sarhoşken beni durduran biri olurdu; Ronan. Fakat ortalarda yoktu. Bütün gece bana pislik gibi davrandığına göre muhtemelen sinirliydi.

Kısacası, canı cehennemeydi.

Bu geceyi yarın pişman olacağım bir hâle getirmek için bolca zamanım olacaktı. O yüzden şimdilik gösteri devam edebilirdi.

Telefonun kilidini açtım ve yazmaya başladım.

Xander: *Hâlâ Calvin'in çaylarıyla koleksiyon yapıyor musun?*

Yanıt gelmedi.

Xander: *Hâlâ Jeanine stüdyosundan çıksın diye fırçalarını saklıyor musun?*

Hiçbir şey yazmıyordu. Çölün ortasında gibiydim.

Neden onun hakkında herkesten daha fazla şey bildiğimi kanıtlama ihtiyacı duyduğumu bilmiyordum. Ronan ya da Elsa'nın metalci kardeşi Knox, asla onu benim tanıdığım gibi tanıyamazlardı

Bu işin böyle gitmemesi gerekiyordu ama ben, kendi kendimi mahvetmeye devam ediyordum.

Xander: *Hâlâ korku filmlerinden korkmana rağmen izliyor musun?*

Xander: *Hâlâ yıldızlardan dilek diliyor musun?*

Xander: *Hâlâ geceleri yanımda uyumak istiyor musun?*

Son mesajı göndere basmadan önce sildim ve başımı iki yana salladım.

Siktir. Bu iş çığırından çıkıyordu. Ayağa kalkarken sendeledim ve Summer yere düşerken bağırdı.

Hah. Onun hâlâ burada olduğunu unutmuşum. Kusura bakmasın.

Elimdeki votka şişesini sıkıca tutup sendeleyerek yürüdüm ve yolumda ilerlerken birine ya da üç kişiye çarptım.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama en sonunda aradığım kişiyi bulmuştum.

Cole, poker masasının yanında oturmuş, Elitler'in takım üyelerinin oyununu izliyordu. Yüzü sakindi, hatta ilgileniyormuş gibi görünüyordu ama ben biliyordum. Birisi yüzünden içine kapanmış, lanet olasıca öfkeden yanıyordu.

O ve ben birçok açıdan aynıydık ama ben ondan çok daha berbattım. Çünkü aklımın bu yöne gitmesini engellemek için birine ihtiyacım vardı.

"N'aber, piçler?" Şişeyi havaya kaldırarak sarhoş hâlimi gösterişle sergiledim.

Cole bir saniye içinde önüme dikildi ve ensemi kavradı. Diğerlerine gülümserken gözleri benim üzerime geldiğinde ölümcül bir hâl almıştı.

Göz renginin onunla aynı olması garipti ama onunkinin aksine, Cole'un gözlerinde hiçbir güzellik kırıntısı yoktu.

Onun gözleri ise benim cehenneme düşüş nedenim olabilirdi.

"Göz rengin berbat," dedim.

"Ne halt ediyorsun, Knight?" Ses tonu keskin ve sertti. "Yarın maçımız var ve sen leş gibisin."

"Ronan biliyordu ama beni durdurmadı. Eğer ceza alacaksam, o da benimle gelsin, Kaptan," dedim ve kahkaha atmaya başladım. Oysa sadece gülümsemek istemiştim ama işte sarhoşken böyle olurdu, kontrolünüzü kaybediyordunuz.

"Yüce İsa." Yüzüme bir yumruk attı fakat beklediğim gibi acımasız değildi. Beni ayıltmaya çalışıyordu.

Ancak yine de beynimde dolanıp duran cehennemi bastıracak kadar canımı yakmıştı.

"Git, ayıl."

"Emredersiniz, Kaptan." Sırıttım.

"Şişeyi ver." Elini uzattığında şişeyi ona verdim. "Son zamanlarda derdin ne senin?"

"Gözlerin," diye geveledim.

"Gözlerim mi?" Yemin edebilirdim ki, şu an önümde iki Cole duruyordu ve biri bana sırıtıyordu.

"Gözlerin değil. Gözlerinin rengi. Siktiğimin yeşili." Ellerimi kaldırıp avuçlarımı yüzüne yapıştırdım ve yanaklarını bastırarak sıkıştırdım. "Gözlerin neden yeşil? Neden, ha?"

"Öpüşecek misiniz?" Aiden'ın sıkılmış sesi, beni spiritüel sorgulamamdan çekip almıştı.

Görüşüm ağır çekimde ilerliyordu. Yavaşça ona döndüm. Kolunu Elsa'nın beline dolayıp onu yanına çekmişti. Sanki her an buradan kaçırmaya hazır gibiydi, ki büyük ihtimalle de öyleydi. Elsa'nın yanında sarkastik gotik kız kardeşi Teal duruyordu ve üzerindeki tişörtte büyük harflerle, *Burada olmak istemiyorum*, yazıyordu.

O zaman şu kapıdan çık ve defolup git, kardeşim.

Ah, durun. Gitmezdi. Çünkü o da benim gibi bir mazoşistti.

Teal ve Elsa, Cole ve beni izlerken yanakları kızarmış hâlde bekliyorlardı.

Aiden telefonunu çıkarıp bize doğrulttu. "Bu anı ölümsüzleştireyim."

Tam o anda, Cole'la nasıl bir pozisyonda olduğumuzu fark ettim. Ellerim hâlâ onun yanaklarını sıkıyordu ve o da bana tamamen sıkılmış bir ifadeyle bakıyordu.

"Her an olabilir," dedi Aiden. "Eğer bu, insan hakları mahkemesinde açtığın dava için işe yarayacaksa, takdirimi kazandın."

"Benimkini de." Cole sırıttı. "Takım için bir fedakârlık yaparım."

"İkinizi de sikeyim." Cole'u sertçe ittim.

Gözlerini çamaşır suyuna batırmalıydım. Böylece bu saçmalık bir daha yaşanmazdı.

"Yeşil nerede?" diye sordum Elsa'ya, hâlâ Cole'la aramızdaki gösterinin devam etmesini bekler gibi bize bakıyordu.

Cidden, erkeklerin kızların birlikte olmasını fantezileştirdiği kadar, kızların da erkeklerin birlikte olmasını fantezileştirdiğinden emindim. Sadece bunu açık açık dile getirmiyorlardı.

İçimdeki *Sherlock* konuşmuştu. Şimdiyse uyuyacaktı.

Aiden ve Cole göz göze gelip iki küçük psikopat gibi sırıttılar.

"Yeşil mi?" diye tekrarladı Elsa. "Yeşil kim?"

Siktir. Sesli mi söylemiştim? Demek ki şu anda kendimin farkında olamayacak kadar sarhoştum ve buradan defolup

gitmem gerekiyordu, yoksa ağzımdan çıkmaması gereken her şeyi kusacaktım.

"Evet, Knight," dedi Aiden umursamaz bir ses tonuyla. "Kim bu Yeşil?"

"Sanırım bu ismi bir yerden hatırlıyorum." Cole çenesini ovuşturdu. "Çocukluğumuzda..."

Omzuna sert bir yumruk indirerek cümlesini yarıda kestim. Lanet piç sıkılmıştı ve hayatımı mahvetmek istiyordu. Kesinlikle bu sosyopat can sıkıntısının bir kurbanı olmayacaktım.

"Kızın nerede olduğunu biliyorum," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği şekilde.

"Kızın mı?" Cole'un sesi daha ciddi çıkmıştı.

"Evet, o kızın işte." Kaşlarımı kaldırdım. "Ronan'la gitti."

Böylece oradan çıkıp gittim.

İnsanlar bir taşla iki kuş vururdu. Ben üç vurmuştum.

İlki, Cole'un siktiğimin çenesini kapatmıştım. İkincisi, onun ve Aiden'ın sosyopat manyaklık çemberinden çıkmıştım. Üç, öfkesini o küçük piçe, Ronan'a yöneltmiştim.

Bu dâhiyane fikirler aklıma hep sarhoşken geliyordu.

Çıkarken bir çocuğun elindeki içki bardağını çaldım, kafama diktikten sonra bir başkasınınkini daha kaptım.

Kimse sesini çıkarmamıştı. Kimse, içine düştüğüm bu cehenneme fren yapmaya kalkışmamıştı. Kimse, bir bakanın oğlunu yumruklayıp ona aklını başına getirmesi gerektiğini söylemeye cesaret edememişti.

Canın cehenneme, baba.

Bir noktada, kendimi bahçeye doğru yürürken bulmuştum. Müzik arkamda yok oluyor, soğuk hava etrafımı sa-

rıyordu ama beni ayıltmak yerine biraz daha fazla sarhoş ediyordu.

Gece, yıldızlar, siktiğimin dünyası...

İğrençtin, dünya. Gerçekten ama gerçekten iğrençtin.

Elimde kalan bardağı fırlattım ve evin arkasındaki küçük kapalı verandaya yöneldim. Oraya kimse uğramazdı. Çünkü: a) Hava soğuktu. b) Ronan oraya gelenleri diri diri yüzebilirdi. c) Havanın çok soğuk olduğunu söylemiş miydim?

Bu yüzden, orada birini görünce şaşırmıştım. Dans ediyordu. Kulaklıkları takılıydı. Saçları rüzgârda savruluyordu.

Herhangi biri değildi.

Oydu.

Sahip olamayacağım tek kişi.

Siktiğimin sahip olamayacağım tek kişiydi, yine de kendimi etrafında dolanırken ve onu izlerken bulmuştum.

Elbisesi dizlerine kadar iniyordu ama beli dardı, yumuşak hatlarını belli ediyordu.

Orada öylece duruyordu. Zihnimde saniyede milyonlarca senaryo dönmeye başlamıştı.

Gitmeli ve geri dönmemeliydim.

Gitmek yerine ona doğru bir adım attım.

Ona sahip olamazdım ama bu, onunla oynayamayacağım anlamına gelmiyordu.

Aşk imkânsız olabilirdi ancak nefret, açık bir oyundu.

Onuncu Bölüm

Kimberly

Gözlerimi kapattım ve müziğin beni fiziksel zincirlerimden kurtarmasına izin verdim.

Coldplay'in *Magic* şarkısı kulaklarımda yankılanıyordu ve ben de tam olarak öyle hissediyordum, sihir gibi. Sözleri bana ve olduğum kişiye fazlasıyla dokunuyordu. Dinlemek acı vericiydi, hâlâ sihre inanan o aptal olmak acı vericiydi.

Müzik, zihnimi sağlam tutan tek şeydi ve sisleri de uzak tutabilen tek güçtü.

Partiye gelip de Summer'ı Xander'a sürtünürken gördüğümden beri, içimde küçük boşluklar açılmaya başlamıştı.

Onunla yüzleşmek için buraya geldiğimi biliyordum, bunu yapacaktım ama önce sakinleşmem gerekiyordu.

Bir tekila *shot* işe yaramamıştı. Elsa'yla vakit geçirmek de. Ronan, dikkatimi mükemmel dağıtabiliyor olmasına rağmen ortalıkta yoktu. Bu yüzden müzik tek kaçış noktamdı.

Karanlığın ve soğuğun içinde kaybolarak melodiye kapıldım, bilerek ve isteyerek. Çünkü bu rüzgârın ortasında kimse dışarı çıkmazdı.

Bu şarkı biter bitmez içeri girecek ve Summer'a defolmasını söyleyecektim. Eğer gitmezse... Onu da arkadaşı gibi yumruklayacaktım. Ya da belki de yapmazdım. Çünkü annemin o ifadesini bir kez daha görmek istemiyordum. Bugünlük bu kadarı yetmişti.

Her neyse, Summer'ı kenara itip Xander'dan bana attığı mesajların hesabını sormam yeterliydi. İçeri girip konuşacak ve çıkacaktım. Bunu insanların ortasında yapacak, hemen ortadan kaybolacaktım.

Kendi kendime başımı sallayıp, kulaklıklarımı çıkardım ve arkamı döndüm. Damarlarımdaki kararlılıkla hareket etmeye hazırdım.

Ancak adımlarım aniden durdu çünkü gözlerim, o deniz kadar derin gözlerle buluşmuştu. Sihirle dolu o gözlerle. İnançsız kalamadığım o lanet sihirle.

Kollarıyla ayak bileklerini çaprazlamış, hemen arkamdaki ağaca yaslanmıştı. Sanki tüm şovu baştan sona izlemiş gibiydi.

Bir saniye... İzlemiş miydi?

Büyük malikâneden gelen ışık, yüz hatlarına gölgeler düşürüyordu. Yutkundum çünkü onun başından beri orada olduğunu kabullenmekte zorlanıyordum.

Ne halt ediyordu? Ne zamandan beri bu kadar sapıkça davranmaya başlamıştı?

Hem neden içten içe bundan mutlu olmuştum?

Eğer o bir sapıksa ve ben bundan hoşlanıyorsam... Ben ne oluyordum?

"Benim yüzümden durma." Parmağını döndürerek umursamaz bir şekilde beni işaret etti. "Şu kalçalarınla yaptığın o hareketi nasıl yapıyorsun?"

Yanaklarım alev almıştı ama karanlık sayesinde bunu göremeyeceğini bildiğim için minnettardım.

"Bayağı dansöz gibiydin. Gece yarıları gizlice çalıştığın şey bu mu?"

Başım aniden kalktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Beni izlemesi imkânsız olmalıydı çünkü odasının perdeleri her zaman kapalı olurdu.

"Aptal mısın? Senin hakkında bir sürü şey bildiğim konusunda zaten anlaşmıştık." Ağaca yaslandığı yerden uzaklaştığında vücudum istemsizce gerildi.

Bana doğru yürüyüşü tam anlamıyla bir avcıyı andırıyordu. Yaralamaya ve yok etmeye ihtiyacı olan biri gibi. Peşinde olduğu tek şey benmişim gibi. Başka hiçbir şey değil, sadece ben.

Yine de olabildiğince nötr bir sesle konuştum. "Neden?"

"Neden mi?" Kaşlarından birini kaldırdı.

"Neden hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun?"

"İşte asıl soru bu, değil mi? Neden?" Göğsü neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştığında durdu.

O kadar yakındı ki, ondan keskin ve sert bir şekilde yayılan votka kokusunu alabiliyordum. Tıpkı onun gibi güçlü ve geri adım atmayan bir kokuydu.

Sarhoştu. Hayır, resmen kendini kaybetmişti. Şu kısa mesafeyi ağaçtan buraya kadar yürüyebilmesine ya da nispeten normal bir şekilde konuşabilmesine şaşırmıştım.

Genelde biri bana Xander'ın şu an yaptığı gibi baksa, beş saniye bile sürmeden kaçıp gitmek zorunda hissederdim. Çünkü bakışları o kadar tehditkâr, o kadar öfkeyle doluydu ki fiziksel olarak bile yara açabilir gibiydi ama ondan kaçamazdım. Bunu daha önce yapmıştım ve bizi tamamen mahvetmişti.

"Neden yeşil?" diye sordu.

"Ne?"

"Duymadın mı? Neden siktiğimin yeşili?"

"En sevdiğim renk?"

"En sevdiğin renkten nefret ediyorum. *Senden* nefret ediyorum, Kimberly."

Canım acımıştı.

Bunu zaten bildiğimi düşünmeye çalıştım. Duygularını her zaman apaçık belli ettiğini. Ama bu şekilde duymak, ciğerlerime doğrudan siyah duman çekmek gibi hissettirmişti.

İstediğim kadar nefes almaya çalışabilirdim, yapamıyor dum işte.

"Gözlerinden ve şu lanet saçlarından nefret ediyorum." Bir tutam saçımı parmaklarının arasına alıp okşadı, sanki dokusunu hafızasına kazıyormuş ya da saç telimi yakmayı düşünüyormuş gibiydi. Onu asla anlayamıyordum.

O, yıllardır terk edilmiş, karanlık bir kuyu gibiydi. İçinde bir hazine mi bulacaktım, yoksa beni lanetlemek için bekleyen hayaletleri mi, asla bilemezdim.

"O zaman dokunmayı bırak," dedim bir nefeste. "Beni rahatsız etmeyi bırak, hayatıma karışmayı bırak, hakkımda bu kadar çok şey bilmeyi bırak."

Her şeyden çok, beni görmeyi bırakmasını istiyordum. Çünkü bunu yapmaya devam ederken bir yandan da beni uzaklaştırıp diğer güzel kızları yatağına aldıkça, içimdeki sis daha da büyüyecekti.

Neden beni rahat bırakmıyordu?

Biz yıl sonunda yollarımızı tamamen ayırıncaya dek, neden bunu yapamıyordu?

"Bırakmalıyım." Saçımı tiksintiyle bıraktı. "Ama sen sürekli göze batan bir baş belası olmaya devam ediyorsun, her defasında kendini fark ettiriyorsun. Dikkatimi çekmeye çalışma, yoksa seni bununla boğarım."

"B-ben senin dikkatini çekmeye çalışmadım."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Yapmadım." Ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Git buradan, Xander."

Onunla ancak ayık olduğunda konuşabilirdim. Daha iyisi, belki de hiç konuşmazdım. Zaten bir faydası olmayacaktı. Sonuçta normal bir insan gibi sorularıma cevap verecek değildi.

Sadece beni biraz daha işkenceyle sınayacak, biraz daha itip kakacaktı. Ben de karşılık verecektim ve her şey çirkinleşecekti.

Kalsın, teşekkürler.

Beni yaralı bileğimden yakalayarak tekrar kendisine çekti. Nefesim düzensizleşmişti. Tam o anda yüzümün önünde bir paket *M&M* salladı. Açılmıştı ve içindeki bütün *M&M*'ler yeşildi.

"Yanında neden yeşil *M&M*'ler var?" Sesim fısıldar gibi çıkmıştı.

"Buldum."

"Buldun mu? Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Aynen öyle ve bunu yemeni istiyorum."

"Yemeyeceğim."

"Ye, yoksa Kirian'ı sana karşı doldururum. Zaten intihar girişimini gördüğünden beri sana güvenmiyor."

Dudaklarım aralandı ve gözlerim ona kilitlendi. "Y-yapma."

"O zaman ye." *M&M* paketini avucuma zorla sıkıştırdı. "Ve kusarsan, bir paket daha zorla boğazından aşağı tıkarım. Bunu bütün gece yapabilirim."

"Ama annem-" Cümlemi tamamlamadan durdum. Her şeyi ağzımdan kaçırmadan önce kendimi tutmuştum. Annemle yaptığım anlaşmayı ona anlatamazdım. Çocukken olsa bu hatayı yapardım, ona koşup her şeyi anlatır ve ardından sarılarak uyurdum.

Xander beni uyutmak için sırtımı sıvazlardı. Şimdi... Şimdi, beni dipsiz bir kuyuya iterdi.

O artık benim arkadaşım değil, düşmanımdı. Aptalca anılarımın beni ele geçirmesine izin veremezdim.

"Jeanine umrumda değil." Bakışı sertleşti. "*Ye.*"

Bazen, annemden nefret ettiğine yemin edebilirdim. Bunun için hiçbir sebebi yoktu; ona çocukken anlattığım şeyler dışında. Ona annemi gerçekten bir canavar gibi mi anlatmıştım?

"Xander..."

"Kes sesini. Sana ismimi söylememeni söyledim." Elimi bırakıp paketi işaret etti. "Ye."

Aramızdaki mesafeyi koruyarak, titreyen parmaklarımla paketi açtım. Çikolata ve fıstığın kokusu burnuma dolmuştu. Bugün yalnızca bir elma yemiştim, kokuyu duyunca midem bana acıktığımın sinyallerini göndermişti.

Bunu yapmak zorunda kalmamak için son bir kez yukarı bakarak ona yalvarırcasına baktım. Bu kalorileri yakmak için ya koşmam ya da bir saat egzersiz yapmam gerekecekti ve ben tüm kalbimle fiziksel aktivitelerden nefret ediyordum.

"Acele et," diye emretti.

"Lanet olası," diye homurdandım ilk *M&M*'i ağzıma atarken.

Tat, ağzımda patladığında kalbim bir anlığına duracaktı. Zengin çikolata aroması... Çok uzun zaman olmuştu, tam bir yıl.

En son, Xander'ı sonsuza dek kaybettiğim gün yemiştim. O zamandan beri, *M&M*'lerin tadını düzgün bir şekilde alamamıştım. Ya da fıstıklı dondurmanın.

İlk lokma en zoruydu, ikincisi biraz tereddütlü geçmişti ama üçüncüden itibaren, sanki ölmek üzereydim de bunlar benim kurtuluşum gibiydi ve arka arkaya yemeye başlamıştım. Bu tadı daha fazla hissetmek, hafızama kazımak istiyordum ama bu zevkten o kadar uzun süredir mahrum kalmıştım ki...

Bu duygunun sebebi uzun zamandır *M&M* yememiş olmam mıydı, yoksa Xander'ın beni bir avcı gibi izlediğini hissetmem miydi, emin olamıyordum.

Başımı kaldırıp gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. Eğer bakarsam onunla paylaşmak isteyebilirdim. Durup içimde yanıp tutuşan tüm soruları sormak isteyebilirdim.

Paket çabucak boşaldı. Son lokmayı yutar yutmaz, midem bulanmaya başlamıştı.

Siktir.

Bütün o kalorileri almıştım. Şimdi onlardan kurtulmalıydım ve...

"Sakın aklından bile geçirme."

Başımı kaldırdığımda karşımda göz kapakları yarı kapalı ama ifadesi hâlâ taş gibi soğuk olan Xander'ı buldum.

Sarhoşken bile gevşemeyen tek kişi oydu.

"Aklımdan ne geçtiğini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Biliyorum işte. Bu bir lanet." Başparmağını alt dudağıma götürüp kalan çikolatayı sildi. "Çıkarmak istiyorsun ama yapma. Kendini tut. O his geçene kadar yanında kalacağım."

Çenem titrediğinde dudaklarımı sıkarak bastırdım. Dokunuşunun ne kadar yumuşak olduğunu hissetmek istemiyordum. Ya da sözlerinin üzerimde yarattığı ağırlığı.

O his geçene kadar yanında kalacağım.

Böyle şeyleri nasıl bu kadar kolay söyleyebiliyordu? Nasıl bu kadar rahat bir şekilde içimi görebiliyor ve tüm duygularımı gün yüzüne çıkarabiliyordu?

Parmağını uzatıp çikolatayla kaplı kısmı dudaklarıma bastırdı.

"Bitir."

Başımı iki yana salladım ama bu, parmağını daha sert bastırmasına neden oldu, ta ki dişlerimle temas edene kadar. "Bunu zorla da yapabiliriz, güzellikle."

Ya da sadece seni ısırabilirdim.

Bunu yapmaya niyetlendiğim anda dudakları kurnazca yukarı kıvrıldı, sanki düşüncelerimi en başından beri okuyormuş gibi.

"Bilgin olsun, beni ısırmak güzellikle değil, zorla oluyor."

Dilimi uzatıp çikolatayı parmağından yaladım. Hızlıydı. Başladığım gibi bitirmiştim.

Ancak daha fazlasını istiyordum. Sanki bağımlılıkla ilk kez tanışan biri gibi, ilk dozunu almış ama daha fazlasını isteyen biri gibi hepsini istiyordum.

Xander, ben işimi bitirdikten sonra bile parmağını çekmemişti. Bana garip bir yoğunlukla bakıyordu.

Ne zaman bana baksa, kaşlarını çatışını hep görürdüm. Bozuk, rahatsız edici bir ilgi. Bunu hep, benden nefret ettiği için yaptığını bilirdim.

Şu an bana nefretle bakmıyordu. Bu, öfkeydi. Ham ve dizginlenmemiş bir öfke. Henüz bana yöneltmemiş olsa da içim ürpermişti.

Başparmağı dudaklarımdan ayrıldığında nihayet her şeyin bittiğini sanarak derin bir nefes verdim.

"İşte bu yeşil gözler," diye mırıldandı, sesi bulanık ve kayıtsızdı.

"N-ne?"

Nefesim kesilmişti. Ellerini yüzüme aldı ve dudaklarını benimkine değdirdi. Bir kez. İki kez.

Öyle yumuşaktı ki... Bu his beni öldürebilirdi. Xander'ın dudaklarının bu kadar yumuşak olacağını asla düşünmemiştim. İlk öpücüğümüzün bu kadar nazik, bu kadar kalp kırıcı olacağını da...

İlk öpücük. Çocukken paylaştığımız masum dudak temaslarını saymazsak.

Boğazından derin bir inleme yükseldiğinde, dudaklarımı sahiplenerek beni döndürdü ve sert bir şeye, bir ağaca çarptım.

Omurgam boyunca bir titreme yayılırken dudaklarımdan kontrolsüz bir inilti yükseldiğinde ağzımı araladım. O anda Xander tüm yumuşaklığını kaybetmişti.

Dili benimkini buldu ve beni susturup nefessiz bırakacak ve kemiklerimi eriterek ayakta duramayacak hale getirecek bir şiddetle öpmeye başladı.

Ellerimi ensesine doladım, parmaklarım gür saçlarının içinde kaybolurken o yüzümü daha sıkı kavradı ve beni daha

sert, daha aç bir şekilde öptü. Sanki bu, hem ilk hem de son kez oluyormuş gibi. Sanki bu öpücükten sonra hemen kaçması gerekiyormuş gibi.

Dışarıdan bakan biri için ruhumu dudaklarımdan emiyormuş gibi görünebilirdi ve belki de tam olarak bunu yapıyordu.

Hayallerimin hiçbirinde beni öpeceğini hayal etmemiştim. Ya da bunu bu kadar tutkulu bir şekilde yapacağını. Sanki dünyadaki en önemli öpücük benimle olanmış ve...

Başladığı hızla ve derin, acı dolu bir hırıltıyla geri çekildi.

Sırtım hâlâ ağaca yaslıydı, bacaklarım titriyordu ve hareket edebilmem imkânsızdı.

Bana en büyük düşmanıymışım gibi bakarken, eli saçlarının arasından geçti. "Sikeyim!"

Küçük bir çakıl taşına tekme attı ve bana arkasını döndü, sanki yüzümü görmek bile ona iğrenç geliyormuş gibiydi.

"Lanet olsun."

"Ne oluyor?" Sesim, yalnızca içimde söylemek istediğim bir şeyin dışa vurumu gibi istemsizce çıkmıştı.

Bir anda tekrar yüzüme dikildi, gözleri derinlere gömülmüş bir öfkeyle parlıyordu. Bu kez, sanki her şeyi üzerime boca etmek için can atıyormuş gibiydi.

"Beni bir daha asla ama asla ayartmaya kalkma," diye tısladı.

"Ne?"

"Defol git gözümün önünden. Suratın midemi bulandırıyor."

Yıllar önce söylediği o kelimeler, içimde açılan yaraları tekrar kanatırken boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

O yaraları, onları sadece daha acımasızca söküp atmak için iyileştirmeye başlamıştı.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan o kadar *nefret* ediyordum ki...

"Hemen!" diye kükredi ve ikinci bir kez söylemesine gerek kalmadan arkamı dönüp bahçeden koşarak çıktım.

Dudaklarım şişmiş, kalbim paramparça edilmiş, zihnim ise yedi yıl öncesinin anılarıyla zehirlenmiş bir halde...

On Birinci Bölüm

Kimberly

On bir yaş

"Orada mı?" Xan ağaçların arasındaki patikayı işaret etti.

"Evet," dedim gülümsememek için kendimi zor tutarak. "Git bul onu."

"Luna!" diye seslendi ağaçların arasına girerken. "Çık ortaya!"

Sesi yavaş yavaş kaybolduğunda, derin bir nefes alarak yeşil *M&M*'leri ağzıma attım. Diğer renklerin hepsini Xan'a bırakacaktım.

Luna orada değildi. Evde, şöminenin yanında uyuyordu, Xander'ın şöminesi, benim değil. Annem bir evcil hayvan beslememe asla izin vermezdi, beni öldürse daha iyiydi.

Ancak Lewis Amca, Xan'ın Luna'yı sahiplenmesine izin vermişti ve ondan sonra Luna bizim kedimiz olmuştu.

Kaybolmuş falan değildi ama Xan'ı ona bakması için göndermiştim çünkü bana kaba davranıyordu. Soğuğu ne kadar sevmediğini bildiğimden, kar yağmak üzereyken onu dışarı çıkarmıştım.

Ormanın girişindeki kayanın üzerine oturdum, bir çubuğu aldım ve beklerken yerde şekiller çizmeye başladım.

Biraz önce Xan'a annemin kızı olmaktan ne kadar nefret ettiğimi ve onun en sevdiğim yiyecekleri yememi engellediğini anlatmıştım.

"Onu umursama, sen güzelsin," demişti Kirian'ın uyumasını izlerken.

"Öyle miyim?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakmıştım.

Yanakları kızarmış, ardından başını sallamıştı. "Tanıdığım en güzel kız sensin."

"Silver'dan bile mi güzelim?"

"Herkesten daha güzelsin." Kir'in küçücük parmağını kavradı ve kardeşim de elini onun parmaklarının etrafına sardı.

Bu doğru olamazdı, bana yalan söylüyordu. Herkes Silver'ın altın sarısı saçları ve soluk mavi gözleriyle bir *Barbie* bebek gibi olduğunu söylüyordu. O her zaman zarif ve gösterişliydi, ben ise sadece... bendim.

Şişman ve beceriksiz. Üstelik bir türlü geçmeyen lekelerim vardı.

"Yalan söylüyorsun," diye surat astım.

"Sana neden yalan söyleyeyim, Yeşil?"

Yüzüm ısınırken saçımın bir tutamını parmağıma doladım. "Şişman olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır." Okyanus kadar derin, gökyüzü kadar açık gözleri benimkilere kilitlendi. "Sadece yemeyi seviyorsun ve senin yemek yemen benim hoşuma gidiyor."

Omzumu onun omzuna çarptım. "Benimle markete gelir misin?"

"Sonra. Aiden ve Cole ile futbola gidiyorum."

"Ama geçen hafta da bunu yapmıştınız."

"Bunu her hafta yapıyoruz, Yeşil."

"Ama neden? Bana kim eşlik edecek?"

"Kir var."

"O bir bebek ve konuştuğumda beni anladığını sanmıyorum."

"Gitmem gerek."

"Bunu yapamazsın."

"Elbette yapabilirim." Kirian'ın avucundan elini çekti. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Yeşil."

Kaşlarımı çatarken alnımda hafif bir ağrı hissettim. Son zamanlarda söylediği şeyler beni sinirden delirtmeye başlamıştı.

Bayan Knight'ın gittiği ve bir daha geri dönmediği o günden beri, Xan'la ben en iyi arkadaş olmuştuk. Her şeyi birlikte yapmış, hayatlarımızı birbirimizle paylaşmıştık.

Sonra birden Aiden ve Cole'un benden daha önemli olduğuna karar vermişti.

"Gidip Silver'la buluşabilirsin." Beni dikkatle izliyordu.

"Kiminle buluştuğum seni ilgilendirmez."

Kirian'ı uyandırmamamız için beni odasından itti. Dışarıda kollarını kavuşturdu. "Bu kadar sinirlenmenin sebebi ne?"

"Bilmiyor musun?" Kollarımı iki yana açtım.

"Hayır."

Salak çocuk.

Onunla vakit geçirmek istiyordum ama o aptal arkadaşlarıyla olmayı tercih ediyordu. O halde onlara gidebilir ve beni yalnız bırakabilirdi.

Öfkeli bir şekilde odama yürüyüp kapıyı sertçe çarptım. Sinirden kudurmuş halde kendimi yatağıma attım ve annem odamı kontrol etmeye geldiğinde yatağın altına saklamış olduğum cips poşetine saldırdım.

Bir dakika sonra kapı çalındı. "Aç kapıyı, Yeşil."

Sesi kararlı, hatta biraz yalvarır gibiydi. Neredeyse kapıyı açıp onu içeri alacaktım.

Tabii ki almamıştım.

Ne yaptığını anlayana kadar kapıyı açmaya niyetim yoktu.

"Bebek gibi davranıyorsun."

"O zaman beni rahat bırak."

"Senin üzülmeni istemiyorum."

O zaman aptal arkadaşlarının yanına gitme.

Ne zaman yalnız kalsam, evim o izlediğim korku filmlerinden biri gibi hissettiriyordu. Silver'la birlikte izlemiştik ve filmde hayaletler ortaya çıkıp içerideki insanların ruhlarını çekmeye çalışıyordu.

Xan, babam evde olmadığında o hayaletleri uzak tutan tek kişiydi. Annemle yalnız kalmak istemiyordum. Bana her baktığında, sanki beni doğurduğuna pişmanmış gibi gözüküyordu.

Onunla olmak, şimdiye kadar yaşadığım en korkunç kabustu.

"Senin için tek tek yeşil *M&M*'leri ayıkladım."

Ağzım sulandı ama cevap vermedim.

"Paketi kapının önüne bırakıyorum. Sonra geri geleceğim, Yeşil. Birlikte film izleyeceğiz, tamam mı?"

Gitme.

Gitmek demek dilimin ucuna kadar geldi ama ağzımdan kaçmasını engellemek için ağzımı koca bir avuç cipsle doldurdum.

Yatağımdan fırlayıp pencereye koştum ve onun caddede aşağı inip Aiden'ın evine doğru yürüyüşünü izledim.

Gerçekten de gitmişti.

Xan bir süre sonra geri dönmüş ve onu affedip affetmediğimi sormuştu. Ona Luna'yı bulursa affedeceğimi söylemiştim.

Şimdiyse işte buradaydık.

Dışarıda soğukta yürümek, beni daha önce yalnız bıraktığı için onun cezasıydı. Birkaç dakika dışarıda kalırsa onu affedecektim.

Silver, babasıyla birlikte buraya geldiğini ve havanın çok soğuk olduğunu, hatta hayaletlerin bile hissedildiğini söylemişti.

Gülümsedim.

Hayaletler iyiydi. Xan korkardı ve...

Ah, hayır.

Hayaletler.

Xan, üç yıl önce Aiden ve Cole'la birlikte ortadan kaybolduğundan beri, bilinmeyen yerlerde yalnız kalmaktan hoşlanmazdı.

O zamanlar Lewis amcanın babamla konuştuğunu duymuştum ve kötü insanların onları kaçırdığını söylemişti. Xan, eve dönebilmek için iki gün boyunca bilinmeyen bir ormanda yürümek zorunda kalmıştı.

Sonunda hizmetçilerin girişinden gizlice evimize girmiş, odama gelip yanımda uyumuştu. O olaydan sonra bir ay boyunca her gece benimle kalmıştı.

Başkalarıyla o zamanlar hakkında pek konuşmak istemese de o yerde yalnız kalmanın ne kadar korkutucu olduğunu bana anlatmıştı.

Annesinin yardımına seslendiğini ama artık onun gelmeyeceğini bildiğini söylemişti.

O zaman onun için ağlamıştım. Sadece kollarımı ona dolamış ve ağlamıştım.

Onun acısı benim acımdı.

Hatta o anlatırken, hissettiği her soğuk darbenin ve annesinin adını haykırırken döktüğü her gözyaşının içimde yankılandığını hissetmiştim.

Beni ondan ayıran insanlara içimden çığlık atıp tekme savurmuştum.

İşte ona bu kadar bağlıydım.

Peki neden onu soğuğa maruz bırakmanın ve o günkü gibi bir duruma sokmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm?

Ayağa fırlayıp onun gittiği yolu takip ettim.

Ayakkabılarımın altında dallar çatırdarken omzuma biri dokunmuş gibi irkildim.

"Xan!" diye seslendim, dümdüz ilerlemeye devam ederken.

Ormanın içine girdikçe hava daha da soğuyordu, tıpkı Silver'ın dediği gibi. Ya da belki de sadece kuruntu yapıyordum.

"Xan, çık ortaya! Luna evde." Sesim titrerken yutkundum.

Ne kadar ilerlersem ilerleyeyim, ondan hiçbir iz yoktu.

"Xan!!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve göğsüm öyle sıkışıyordu ki patlayacak gibi hissediyordum. "Özür dilerim! Bir daha yapmayacağım. Lütfen!"

Koşmaya başlamıştım, ayaklarım kendi kendine hareket ediyordu. Bildiğim her yolu kat etmiş, hatta daha önce hiç gitmediğim bir yola bile girmiştim.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Ormanın ortasında durduğumda yanaklarımdan süzülen yaşlar dudaklarıma ulaşmıştı. Titreyen bacaklarım beni zar zor taşıyordu. Çevreme baktım, bomboştu, ıssızdı ve... o yoktu.

"Xaaan!"

Ne yapmıştım ben?

Yaklaşık yarım saatlik sonuçsuz arayışın ardından eve döndüm. Bunu nasıl başardığımı bilmiyordum ama bir şekilde eve dönebilmiştim.

Ben sokağımıza vardığımda, Lewis amca arabasını garaja çekiyordu. Annem ajansıyla bir toplantıya gitmişti, bu yüzden uzun bir süre dönmezdi.

Zaten umursayacağını da sanmıyordum.

"Amca! Amca!" Ona doğru koştuğumda o da beni karşılamak için adımlarını hızlandırdı. Kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

"Xan ormana gitti ve geri dönmedi. O... o..." Nefesim o kadar düzensizdi ki kelimeleri toparlayamıyor, düzgün bir cümle bile kuramıyordum.

Lewis amca ellerini her zamanki o rahatlatıcı dokunuşuyla omuzlarıma koydu ve sakin, yumuşak bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Derin bir nefes al, Kim ve yavaş konuş. Hadi deneyelim, içeri, dışarı. Al. Ver."

Söylediğini yaptım ve alabildiğim kadar yavaş nefes alıp verdim. Konuşabilecek hâle geldiğimde aniden patlamıştım.

"Xan ormanda kayboldu, amca. Onu bulamıyorum."

"Nasıl kayboldu?"

"Luna'yı arıyordu," dedim hıçkırarak. "Ama o zaten evde."

"Tamam, eminim çok uzağa gitmemiştir. Sakin ol, Kim."

Hızlıca başımı salladım. "Lütfen onu bulun."

Bütün ödevlerini bir yıl boyunca yapardım. Ona tüm *M&M*'lerimi verirdim, hatta odasını bile temizlerdim.

Yeter ki geri gelsin, onun için her şeyi yapardım.

"Meleğim?"

Babamın sesiyle nefesim kesilmişti. Sokağın karşısındaydı ve şoförü onun için arabasının kapısını kapatıyordu.

Eğer babam eve döndüyse bu, havanın kararmak üzere olduğu anlamına geliyordu.

Babam yanımıza ulaştığında Lewis amca hemen duruşunu düzeltti. Babam uzun boyluydu ve kumral saçlarıyla kahverengi gözleri vardı. Silver'ın dergilerindeki modellerden fırlamış gibi görünüyordu. Üzerinde, Marian'ın her sabah saatlerce mükemmel hâle getirmek için uğraştığı takım elbisesi vardı.

"Baba!" Beline sarıldım, gözyaşlarım takım elbisesini mahvediyorsu. "Lütfen Xan'ı bul."

"Xan'a ne oldu?" Gözleri benden Lewis amcaya kaydı. Birbirlerine benim anlayamadığım bir bakış atmışlardı. Ben ise az önce söylediğim anlamsız cümleleri tekrarlıyordum.

"Benim hatam," diye hıçkırdım. "Çok üzgünüm."

"Böyle deme, Meleğim." Babam saçlarımı nazikçe kulaklarımın arkasına itti ve alnıma bir öpücük kondurdum. "Onu bulduğumuzda eminim seni affedecektir."

"Eminim," diye yineledi Lewis amca, hafif bir gülümsemeyle.

Üçümüz tekrar ormana dönüp birlikte aramaya başladık. Xan ve benim olduğumuz yere gittik ve gidebileceği yönlere bakmaya çalıştık.

Sürekli ağlamıştım, babam ve Lewis amca bana her şeyin yoluna gireceğini ve onu bulacağımızı söyledikçe içim parçalanıyordu.

Bulamamıştık.

Çok geçmeden gece çökmeye başladı.

Ağlamayı bırakmamıştım. Gözyaşlarım her kuruduğunda, Xander'ın ne kadar korkmuş olabileceğini düşünmüştüm ve yeni bir dalga daha beni içine çekmişti.

Ne yaptım? Ne yaptım ben?

"Ben Kim'i eve götüreceğim," dedi babam, Lewis amcaya dönerek.

"Ne? Hayır!" diye çığlık attım. "Onu bulmadan hiçbir yere gitmiyorum!"

"Belki eve gitmiştir."

"Eğer gitseydi, Ahmed Lewis amcayı arardı," diye ısrar ettim.

Babam kolunu omzuma doladı ve Lewis amcaya döndü. "Polisi ara. O zamanki olay gibi olabilir."

"Sanmıyorum. O zaman hedef Xander değildi, Aiden'dı." Lewis amca iç çekerken bakışlarını bana çevirdi. "Ama evet, Kim'i eve götür. Hava soğuyor."

Babam beni uzaklaştırmaya çalışırken çırpındım. "Hayır, baba. Onu bulmam gerek."

"Olmaz, meleğim." Babamın çenesi, alacakaranlığın solgun ışığı altında kaskatı gözüküyordu ve neden bilmiyordum ama bu, gözyaşlarımı daha da artırmıştı.

Kollarından kurtulup kaçtım.

"Kim!" diye seslendi, ayak sesleri arkamdan yankılanıyordu.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama durmadım.

Tökezleyip küçük bir tepeden aşağı kaydım. Dizim yanıyor ve sızlıyordu ama ayağa kalktım ve koşmaya devam ettim.

"Xaaaan!" diye haykırdım var gücümle. Ağlıyor, koşuyor ve soluksuz kalıyordum.

Tıpkı Nana beni terk ettiğinde hissettiğim gibiydi. Onu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim o an gibiydi.

Fakat şimdi daha kötüydü. Çünkü onun kaybolmasına sebep olan bendim.

Onun soğukta ve tek başına, bilinmeyen bir yerde kaybolmasının nedeni bendim.

"Xan!" Ayak bileğime bir şey battı ama umursamadan koşmaya ve adını haykırmaya devam ettim.

Annesi arabaya binip uzaklaştığında, bir daha arkasına bakmadan onu terk ettiğinde, o da böyle mi hissetmişti?

Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık koptu ve orada durdum, göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyordu ki, kalbim her an duracakmış gibi hissediyordum.

Tam pes edip babamın beni yakalamasına ve eve götürmesine izin verecekken, uçurumun kenarında bir siluet gördüm.

Kot ceketi ve altın sarısı saçları, uzun bedeni ve zayıf yapısıyla...

Oydu.

İlk başta uçurumun kenarına baktığını sandım. Ama hayır, yüzü bana dönüktü, ellerinden biri cebinde ve ifadesi boş, hatta lanetli gibiydi.

Mavi gözleri, annesini kaybettiği günden beri gördüğüm en boş hâliyle bana bakıyordu. Soğuktu ve o kadar içi boştu ki, korkutucuydu.

"Xan!" Ona doğru koştum, iki kez tökezledim ama yere kapaklanmadan dengemi korumayı başarmıştım.

Kollarımı boynuna doladım ve onu o kadar sıkı sardım ki, neredeyse nefessiz bırakacaktım. "Çok üzgünüm, Xan. Böyle olmasını istememiştim. Çok ama *çok* üzgünüm."

Elini göğsüme koyup beni kendisinden uzaklaştırdı. Öyle öfkeli ve güçlüydü ki, hareketin şiddetiyle geriye sendeledim.

Bunu hak etmiştim. Onu bu duruma sokan kişi bendim.

Ayrıca bana attığı o ölümcül bakışı da hak etmiştim. Belki de iki yıl boyunca onun ödevlerini yapmam gerekecekti?

"Benden uzak dur." Sesi boğuktu ve şimdiye kadar duyduğum en sert tonuydu.

Tamam, belki üç yıl boyunca onun ödevlerini yapmam gerekecekti.

"Çok üzgünüm, Xander."

"Adımı bir daha ağzına alma." Beni sertçe süzdü. "Benimle bir daha asla konuşma."

"Xan..." Sesim titrerken ona yavaşça yaklaştım. Kalbim çok hızlı atıyordu ve yaklaşırken burnumu çekerek titrek bir şekilde ceketinin ucundan tuttum. "Beni buna zorlama. Üzgünüm, tamam mı? Ne istersen yaparım, yeter ki beni affet."

"Bana dokunma. İğrençsin."

Beni öyle sert itti ki, yere düşmüştüm.

Acı hissetmiyordum.

Ya da hissediyordum ama onun sözlerinin verdiği acının yanında hiçbir şeydi.

Ya da döndüğünde bana tek bir kez bile bakmadan, elini bile uzatmadan çekip gitmesiyle kıyaslanamazdı.

Gitmişti.

Arkasına bile bakmamıştı.

O gün, Xander'a arkadaşım demeyi bıraktığım gündü.

Bir hafta sonra, Luna bir arabanın çarpması sonucu ölmüştü.

Yedi yıl sonra, onların kaybı hâlâ içimde yankılanıyordu. Gürültülü, sert ve katlanılmaz bir şekilde.

On İkinci Bölüm

Kimberly

Hani her şeyin ve herkesin yanlış olduğu o hissiyat vardır ya?

Sabah uyandığınızda anında keşke uyanmasaydım derdiniz ya da daha kötüsü, tüm hayatınızı yeniden yaşamak isterdiniz.

İnsanların terapiste gitmesine sebep olan şey buydu. Benim gibi insanları geceler boyunca uyanık tutan ve sabah hiç uyanmamayı dileyen şey.

Hem de sadece sonra kendimizden tiksinmek için.

Bugün tam da böyle başlamıştı; karanlık ve berbat.

Kirian'dan aldığım o mutluluk hapım yoktu ve şimdi, sadece kendimi daha iyi hissetmek amacıyla Kir'i istediğim için kendimden nefret ediyordum.

Biraz insan olmayı dene, Kim.

Bugün olmaz, beyin. Beni rahat bırak.

Sorunları olan her genç gibi ben de onlardan kaçarak bahçeye sığındım.

Sorunlarım olduğunu fark etmek tuhaftı ama onları adlandırmak istemiyordum.

Onları adlandırmak, kendimi bir keşif yolculuğuna çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu ve ben... kendimi pek sevmiyordum.

Bugün her şey çok fazlaydı. Fazla gerçek, fazla sertti ve artık her şeyden, herkesten bıkmıştım.

Sorunları olan her düzgün ve tipik genç gibi içimde yaşamayı tercih ediyordum.

Annem, benim gibi bir kız sahibi olduğu için şanslıydı. Öfkemi insanlardan ya da uyuşturuculardan çıkarmıyordum. Partilerden ya da erkeklerden de. Onun onayladığı başka arınma yöntemlerim vardı.

Mesela kendimi aç bırakmak gibi.

Çatalımı yemek kabıma sapladım ama salatamdan bir lokma almadım. Kusmak istemiyordum; midemi daha kötü hâle getirecekti.

Teşekkürler ama şimdilik kalabilirdi.

Eğer Elsa, onu ve Teal'i ektiğimi öğrenirse üzülürdü ama gözlerimin altındaki şişliği ya da içlerindeki boşluğu görmesini istemiyordum.

Ne kadar makyaj yaparsam yapayım, dün geceki gözyaşlarını hâlâ hissedebiliyordum.

Xander beni acımasızca reddettikten sonra ağlaya ağlaya uyuyakalmıştım. Hâlâ o bıçağın kemiğe saplanışını duyabiliyor ve onu içimde döndürmesini hissedebiliyordum.

Yeni bir silaha ihtiyacı bile yoktu. Yedi yıl önce kalbime sapladığı o paslı bıçağı kullanmıştı.

Dudaklarım hâlâ onun beni öpüşünün, tutuşunun, sanki hiçbir şeyin bizi ayıramayacakmış gibi bana sarılışının etkisiyle yanıyordu.

Sonra beni itmişti. Nefes almamı sağlamıştı, hem de sadece beni tekrar boğmak için.

Çatalımı bir domates parçasına sapladım.

Xander'dan nefret ediyordum.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki...

"O yemeğin sana ne yaptığını merak ediyorum, Kimmy?"

Salatayla olan savaşım, Ronan yanımda belirip kocaman bir gülümsemeyle oturduğunda bir anlığına duraksadı. "İşte buradasın."

"Beni nasıl buldun?"

"Özel yeteneklerim var, *chéri.*" Bir parça marul alıp çiğnedikten sonra yüzünü buruşturup attı. "Bu berbat şeyi nasıl yiyorsun?"

Basitti. Yemiyordum.

"Dün neredeydin, Kimmy? Partime gelip de beni beklememek de neyin nesi? Bir saniye..." Üstümü başımı baştan aşağı süzdü, sanki kıyafetlerimin üzerine yazılmış bir şeyler okuyormuş gibiydi. "Yoksa birilerini mi düşürdün?"

Biraz itiş kakış, biraz öpüşme, biraz *M&M.* Hangisini alırdın?

Ama onun yerine, "Ben sen değilim, Ro," dedim.

"Tabii ki değilsin. Eğer olsaydın, gamzeli bir pislikten saklanmak yerine eğleniyor olurdun."

Gözlerim büyüdü. Biliyordu. Nasıl biliyordu? Ronan'ın bu kaygısız maskesinin ardında aslında ne kadar şeyden haberdar olduğunu hafife mi alıyordum?

Elini yüzümün önünde salladı. "Neden kucağında bir fare ölmüş gibi bakıyorsun?"

"Iyy, iğrenç." Omzuna hafifçe vurup onu uzaklaştırdım.

"Şundan daha iğrenç değil." Tabağımı işaret etti. "Benimle gel, seni en iyi mutfağa götüreyim, hem de diyet dostu, tam annemin tarzı."

"Tabii." Gülümsedim.

Parmaklarını şıklattı. "Az önce kabul ettin."

Neden bu kadar şaşırdığını merak ederek başımla onayladım.

"Resmen bir randevudayız."

"R-randevu mu?"

"Sence neden seni dışarı davet ettim?"

Bir an boyunca ona baktım. Ronan, hep ben, o ve Elsa üçlüsü hakkında şakalar yapardı ama hepsi sadece şakadan ibaretti.

Peki neden şimdi aniden ciddileşmiş gibiydi?

"A-ama neden?" diye sordum. "Etrafında zaten bir sürü kız var, fazlasıyla."

"Biliyor musun, yaygın inanışın aksine, ben tam bir centilmenim, tabii işin içine palyaçolar girmezse. O lanet olası korkunç yaratıklara karşı centilmen olmam. Neyse, bunu senin için yapıyorum, Kimmy."

"Benim için mi?"

"Tamam, *bizim* için." İç çekip başını salladı. "İntikamını alman için."

"İntikam mı?" Aptal gibi sürekli soru sorduğumu hissediyordum ama şu an tamamen sudan çıkmış balık gibiydim.

"Knight dün seni incitti."

"Gördün mü?"

"Hissettim." Parmağını kaldırdı. "*Premièrement*, Knight bugün bir kavgaya karışıp yumruklarını konuşturmak pahasına okula gelmedi ve muhtemelen yalnızca maça çıkacaktır." Bir parmağını daha kaldırdı.

"*Deuxièmement*, ağlamışsın ve ondan kaçmışsın, bu da demek oluyor ki bir sınırı aşmış. *Finalement*, eski kafalıyım. Kadınlar ağladığında hoşlanmam."

Dudaklarım aralanırken söylediklerini sindirmeye çalıştım. "Ne yani? Benim seninle çıkmamın onu inciteceğini mi düşünüyorsun?"

"İncitecektir."

Güldüm ama sesim o kadar acıydı ki canımı yakıyordu. "Ona iğrenç geliyorum, Ro. Bana artık bakamıyor bile."

Sesim sonunda çatlarken gözyaşlarımın akmaması için durdum. Dün gece bir ömür yetecek kadar ağlamıştım. Bir daha ağlamayacaktım.

Ancak bu, daha az acı verdiği anlamına gelmiyordu.

Xander'ın beni gören tek kişi olup gördüğünden iğrenmesi, bambaşka bir acıydı.

En yıkıcı olanıydı.

Terapistlerin bile çaresini bulamayacağı türdendi.

Keşke babam burada olsaydı da ona sarılabilseydim. Küçüklüğümden beri, basit bir sarılmayla bile kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağlardı.

Bir de bana *Meleğim* demesiyle.

"Sana iğreniyormuş gibi bakmıyor, Kimmy."

"Bana bakmıyor. Nokta."

"Kör müsün? Başkası fark etmediğini düşündüğünde sana bakan tek kişi o. Bunu o kadar iyi yapıyor ki, sen bile fark etmiyorsun."

"G-gerçekten mi?"

Elini göğsüne koydu. "Şerefim üzerine yemin ederim. Gerçi şerefim yok. Kutsal ot stoklarım üzerine yemin ederim."

Güldüm ve salata kabını bir kenara bıraktım. Zaten yemeyecektim, o yüzden bu sahtekârlığa devam etmemin bir anlamı yoktu.

"İşte." Gülümsedi. "Güleceğini biliyordum."

"Sen tam bir aptalsın."

"Büyük aletli bir aptal, Kimmy. Fark yaratıyor."

"Hadi ya, kesinlikle."

"Cidden diyorum." Tamamen bana dönecek şekilde hareket etti. "Mesela, seninle ve Ellie'yle bütün gece üçlü yapabilirim. Bu da beni anlaşmamın kendi kısmına getiriyor. İkiniz de tavşan kostümü giymelisiniz. Nash, senin sarhoşken kesinlikle tavşan kostümü giyebileceğini söyledi ve o, işini bilir. Sana istediğin kadar tekila alırım. Asıl sorun Ellie. Onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız. Keşfedebileceğimiz karanlık fantezileri var mı?"

Konuşma tarzına güldüm. Hayatımda Ro'nun böyle ciddi olduğunu hiç görmemiştim, üstelik tamamen hayali bir durum hakkında. Eğlencesini mahvetmek istemediğim için ona ayak uydurdum.

"Korkarım Elsa'nın karanlık fantezileri tamamen Aiden'dan ibaret."

"*Putain.*" Çenesini ovuşturdu. "Ne içiyorsa içine bir şey katabilirim, böylece bedeni orada olur ama zihni olmaz. Ellie'yi bizimle bulduğunda yüzündeki epik ifadeyi bir düşün."

Gözleri nadir rastlanan bir tür sadistçe muziplikle parladı. Ronan, Dörtlü arasında en neşeli ve rahat görünen olabilirdi ama onun da gizli eğilimleri olduğunu düşünmeye başlamıştım. Gerçek benliklerini mizahın ardına gizleyenler en kurnaz olanlardı.

"Ama seni öldürür ve ben seni ölü olarak istemiyorum, Ro."

Omzuma kolunu doladı ve göğsüne hafifçe vurdu. "Bunu bana ilk söyleyen sensin."

"Öyle mi?"

"Benimle evlen, Kimmy. Reddetmeden önce, aristokrat bir unvanım var ve servetim dördüncü neslimize kadar yetecek düzeyde. Sana tatmin edici bir cinsel hayat ve üçlü ilişki vaat ediyorum. *Bolca* üçlü ilişki."

Güldüğümde çıkan ses, az önceki ruh halime kıyasla oldukça rahattı. "Belki de Elsa'dan başka birini bulmaya çalışmalısın. Ne olur ne olmaz."

"King'in içeceğine bir şey katmak yerine mi?"

"Seni gözünü kırpmadan öldüreceği gerçeğini unutmamak gerek."

Somurttu. "Ama aklımda siz ikinizden başkası yok."

Gözlerim ileriyi taradığında bahçeye doğru gelen Teal'i gördüm. Bizi fark edince, bir robot gibi geri döndü ve tekrar içeriye doğru yürüdü.

"Peki ya-"

"O olmaz." Ronan, lafımı keserek tamamen Teal'e odaklandı. Sert ve neredeyse zorlayıcı adımlarla okula doğru ilerleyişini izliyordu.

"Neden olmasın? Teal havalı biri."

"Değil."

Ronan'ın birisi hakkında kötü bir şey söylediğini ilk kez duyuyordum. Silver ve onun yardakçıları bile tam anlamıyla birer sürtük gibi davrandığında onlara "sürtük" demekten kaçınan biriydi.

"Teal sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Bana dönüp sırıttı. "Henüz. Ama psikopat eğilimleri var, ben de hayatımı ve kıymetli bölgelerimi seviyorum."

"Korktun mu, Ro?"

"*Moi*?" Sahte bir alınmışlık takındı.

"Evet, *toi*." Karnını dürttüğümde beni gıdıklamaya başladı.

Gülerek sahte bir homurdanmayla zayıf noktamı bulmaya çalışıyordu.

Ona engel olmaya çalışırken karnım kahkahalardan ağrımaya başlamıştı. Ronan zararsız biri gibi görünse de hâlâ kocaman bir adamdı ve onun saf gücü karşısında çaresizdim.

Bütün savunmalarım boşa çıkmış, o da beni nefessiz kahkahalarım içinde gıdıklamaya devam etmişti.

Öyle hızlı gerçekleşti ki, ne olduğunu fark edememiştim bile.

Bir an Ronan'la mücadele ediyorduk, beni banka sıkıştırmıştı. Bir sonraki an, benden tamamen uzaklaştırılmıştı.

Xander Ronan'ı yere fırlattığında çığlık attım.

Gözleri kıpkırmızı, suratı kanlıydı ve birilerinin yaşamını almaya hazır gibi görünüyordu.

On Üçüncü Bölüm

Xander

Savaş.

Bir sebepleri vardı ki bana bu lakabı takmışlardı. Savaşlar önemsiz bir sebepten başlardı ama altında karanlık anlamlar yatardı. Savaşlar, yıkım için vardı.

Savaşlar ölüme sebep olurdu, ölümler savaşa değil.

Ölüm gelip geçerdi. Savaş kalırdı.

Zihnim tamamen boşalmış halde Ronan'ın üzerine çöktüm ve karnının üstüne oturdum. Onu yakasından kavrayıp yumruğumu doğrudan yüzüne geçirdim.

Ona sarılmaya, onu banka yaslamaya ve sanki hakkı varmış gibi ona dokunmaya nasıl cüret edebilirdi?

İçimde, kartlarımı bu kadar açık oynamamam gerektiğini söyleyen bir ses vardı ama o ses her geçen gün daha da kısılıyordu.

Denesem bile bu yıkım ihtiyacını durduramazdım.

Uzun zamandır bir savaş olmamıştı ve insanları arındırmak için savaşların olması gerekiyordu.

Savaşların olması gerekiyordu. Ölümün olması gerekiyordu ve şimdiyse onun kan dökmesi gerekiyordu.

Ona yumruğumu geçirirken Ronan yukarıya bakıp bana sırıttı ama kendini savunmaya çalışmıyordu. Zaten adrenalinin doruk noktasında olduğum şu anda bunu yapamazdı.

Sağ tarafımdan yumuşak ve şaşkın bir ses geldi. Zihnimin bir köşesi bunun, onun sesi olduğunu biliyordu ama ona odaklanmıyordum. Ona bakmak için durmuyor ya da aynı Ronan'a gülerken kullandığı o ses tonunu duymuyordum.

Bir sonraki yumruğum bir öncekinden daha sert oluyordu ve Ronan'ın başı yana düşmüştü.

"Birileri kendini kaybetmiş," dedi Ronan, kanlı dudağının köşesini yalayarak. "Bir sorunun mu var, *mon ami*?"

Ona bir yumruk daha geçirerek, cümlesine başladığı gibi bitirmesini sağladım.

Geceyi ve sabahı serserilerle dövüşerek geçirmemin, vücudumdaki birkaç morluğun bok gibi sızlamasının hiçbir önemi yoktu. Bugünü efsanevi bir finalle bitirecektim; bu pisliğin ölümüyle.

"Dur artık!" İnce parmaklar koluma dolandı, beni geriye çekmeye çalıştı.

Güçlü çekiştirmiyordu ama tutuşu güçlüydü.

Parmaklarının bana, üzerimde yalnızca ince bir gömlek varken değmesi, yanan ateşime su döküyormuş gibi hissettirmişti.

Az önceki bulanık çizgiler ve kara öfke yavaşça dağılırken yüzü netleşiyordu.

O kocaman yeşil gözleriyle bana bakarken ben, dünden beri, hatta yüzyıllardır o gözlerin zihnimden hiç çıkmadığını fark etmiştim.

Dudakları hayretle ya da endişeyle aralandı, hangisi olduğunu bilmiyordum.

Tek düşünebildiğim şey, o dudakları nasıl dişlerimin arasına aldığım ve nasıl hissettiğimdi.

Tadı, yıllardır gizlice hayalini kurduğum gibiydi. O tek temasın Pandora'nın lanet kutusunu açışı bana şeytanın uşaklarını ve Ahmed'in bana anlattığı cinlerin serbest kalışını hatırlatıyordu.

Çünkü şimdi tadını tekrar alma arzusu içimi kemiriyordu ve bu kez durmak istemiyordum.

Resmen cehenneme serbest düşüş yapmak istiyordum.

Kahretsin.

Bu düşüncelerden kurtulmak için kavgaya karışmıştım ama sadece daha da güçleniyorlardı. Onu görmek hiç yardımcı olmuyordu. Tam bir fırtına gibiydi ve benim kaderim sadece günaha girmek, kendimi tamamen mahvetmekti.

"Ne halt ediyorsun?" diye çığlık attı Kimberly, Ronan'ın dudaklarından sızan kana bakarken. "Sen deli misin?"

Evet. Kesinlikle deliydim. Yoksa bunların hiçbiri olmazdı.

Bir hataydı.

Her şey alkol yüzünden olmuştu.

Bunu kendime gün boyu tekrar edebilirdim ama beynimi buna inandırmak tamamen farklı bir meseleydi. O şey zaten her gün içine boca ettiğim saçmalıklardan nefret etmeye başlamıştı.

Hislerimiz karşılıklı, dostum.

Kimberly beni kolayca itti. Daha doğrusu, tek yaptığı kolumdan tutup çekmekti ve ben sanki orada hiç olmamışım gibi yolundan çekilmiştim.

Sadece bir dokunuş, dedim kendi kendime. *Tek bir dokunuş.*

Kolumun etrafındaki elleriyle beni kaldırmasına izin verdim. Elleri üzerimdeydi.

Elleri. Üzerimdeydi.

Lanet olsun, neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Bu kadar gerçek dışı?

Bu kadar yanlış?

Beni tuttuğu hızla bıraktı. Temasını kesmesi, susamışken su verip de son anda geri almak gibi hissettirmişti. Dikkati hemen Ronan'a kaydı ve ona yardım etti.

İçimdeki canavar tekrar uyanmıştı çünkü Ronan ona öyle saf bir ifadeyle gülümsüyordu ki, aynı anda yüz kez bıçaklanmış gibi hissediyordum.

Ona tekrar saldırdım ama o meydan okurcasına gülümsüyor ve yüzünü koruma gereği bile duymuyordu. Kimberly araya girdiğinde olduğum yerde kaldım.

Duruşunu dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve bana öfkeyle baktı. "Senin ne halt etmeye çalıştığını bilmiyorum ama azgın bir köpek gibi davranmayı bırak, yoksa müdürü çağırırım."

Azgın köpek.

İşte o kelime. Bir *köpek*. Onun yüzünden bir köpekten bile daha aşağı bir seviyeye inmiştim. En azından bir köpeğin ilkeleri, sadakati vardı. Benim yoktu.

En kötüsü de bunu durdurmanın bir yolu olmamasıydı.

Ronan'a öfkeyle bakarken, Kimberly'nin varlığını görmezden geliyormuş gibi yaptım ve ona, "Bu seni ilgilendirmez. Çekil yolumdan," dedim.

"Artık ilgilendiriyor," diye karşılık verdi. "Ro'yu incitmene izin vermem."

Ro.

Siktiğimin Ro'su.

Bunu bilerek mi yapıyordu? Aklımı kaçırma sürecimi hızlandırmaya mı çalışıyordu? Öyleyse işe yarıyordu.

Birisi psikiyatri servisini aramalıydı. Ayrıca ambulansı da çünkü ben zaten delirdiğim için içeri tıkılacaksam, bu iblisi de öldürsem yeriydi.

"Evet, Kimmy. Beni şu deli adamdan koru." Ronan dudaklarını büzerek onun elini tuttu ve okşadı. Arkasında durduğumdan, o sahte ifadesinin tüm ayrıntılarını görebiliyordum; gözlerindeki alaycılığı, ardından bana attığı pis sırıtışı...

Bana sırıtıyordu. Hem de elinin onun elinde olduğunu göstererek.

Buraya kadardı. O ölmüştü. Uykusunda, arabasında, havuzunda... Fark etmez, bu olacaktı.

Kahkaham kuru ve sert çıkmıştı. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Haddini bil," dedim Kimberly'ye.

"*Sen* haddini bil. İnsanları istediğin gibi itip kakamaz, sırf canın istedi diye ya da yapabildiğin için onlara yumruk atamazsın. Dünya senin etrafında dönmüyor."

Çünkü senin etrafında dönüyor.

Hayır. Hayır. Bunu düşünmedim.

Bu düşüncenin kökünü kazımam lazımdı.

Bu gidişle ya onun ortadan kaybolması gerekiyordu ya da benim. Yoksa buradan sonrası tam bir kaos olacaktı.

"İzle ve gör." İleri atıldım fakat geri çekilmemiş ya da kaçmamıştı. Çenesindeki hafif titreme korktuğunu gösteriyordu ama korkusunun onu ele geçirmesine izin vermiyordu.

Kimberly, sanki tüm hayat amacı onun güvenliğini sağlamakmış gibi lanet olası Ronan'ın önünde sapasağlam duruyordu.

Onun güvenliği için.

Ronan'ın.

Birkaç adım ötede durarak, içtiğim bütün alkol ve ot sonrası mümkün olan tüm berraklıkla onu izledim. Kafam zonkluyor, yüzüm yanıyordu ama en büyük acıyı göğsümde atmaya çalışan şey veriyordu.

Az önce gülüyor ve eğleniyorlardı. Şimdiyse onu koruyordu.

Ronan da artık başkalarıyla yatmıyordu.

Gerçekler bir tokat gibi suratıma çarpmıştı. Kimberly'yi Kir dışında biriyle bu kadar mutlu gördüğüm olmamıştı.

Ronan'ın bir kız için bu kadar çaba harcadığını hiç görmemiştim.

"Şimdi, müsaadenle, Kimmy ve benim randevumuz hakkında konuşmamız gerekiyor." Ronan'ın sesi net çıkıyordu, alaycı değildi, sadece gerçeği söylüyordu.

Randevu.

Beraber siktiğimin randevusuna çıkacaklardı.

Ona baktım ve inkâr etmesini bekledim. Kimberly randevuya çıkmazdı. Tüm hayatı Kirian'dan ibaretti ve odağı kaymasın diye uğraşırdı. Zaten yeterli özgüvene sahip değildi. Biliyordum çünkü kendimden bile çok onu izliyordum.

Özellikle Ronan'la randevuya çıkamazdı. Bu olamazdı.

İkisine de sırıttım ama emindim ki deli gibi sırıtıyordum. "İyi deneme."

"Gerçek olmadığını kim söyledi?" diye cevap verdi Ronan gülümseyerek.

"Ronan," diye hırladım.

"Xander," diye mırıldandı.

Ona tüm bilmesi gerekenleri bakışlarımla anlattım.

Uzak dur.

Beni sınama, yoksa seni bir hamamböceği gibi ezerim.

Görünüşe göre bu ihtimal onu korkutmuyordu çünkü dramatik bir tonla konuşmaya devam etti. "Buyur, eğer bir itirazın varsa, şimdi söyle ya da sonsuza kadar sus."

Kimberly'nin bakışları bana kaydı. O kadar umut doluydu ki, kendimi bıçaklayıp kalan her şeyi ayaklar altına almak istemiştim.

Neden bana öyle bakmak zorundaydı?

Ona beni ayartmayı bırakmasını, benden bir şeyler beklemekten vazgeçmesini söylememiş miydim?

Ne kadar devam ederse, onu o kadar acımasızca mahvedecektim.

"İtirazım var," dedim gözlerimi Ronan'a dikerek. "O, hayatında istemeyeceğin bir karmaşa."

Yüzü sanki karnına bir tekme yemiş, üstüne basılmış ve ardından bir yavru köpeğe de aynı muamele yapılmış gibi düşmüştü.

Onu uzak tutmanın tek yolu buydu.

İnanın bana, bu acı diğerinin yanında hiçbir şeydi.

"Bırak da bunu ben düşüneyim. Ben karmaşayı severim." Ronan'ın gülümsemesi o kadar sinir bozucuydu ki, o sırıtışını yumruğumla yok etmek istiyordum. Kimberly'nin elini çekiştirerek ekledi. "Kimmy, hazır bu kutsal buluşmayı yaşıyorken, Xander'a söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kimberly, Ronan'a bakarak sakin bir tonla konuştu. "Bir hiç olan biriyle konuşamam. Artık var olmayan biri o."

Bir hiç.

Artık var olmayan.

Sözlerinin beni içten içe doğradığını ve yaşam sevincimi tüketen dipsiz bir boşluk bıraktığını umursamıyormuş gibi yaptım.

Gülümsemem tehditkâr bir hâle büründü. "Bana borcun var, Berly. Unuttun mu?"

Sonunda yüzünü bana döndü, ifadesi sert ve kararlıydı. "Sana hiçbir borcum yok. Asla affetmeyeceğin bir şey için yalvarmayı bıraktım. Seninle ve oyunlarınla işim bitti. Benden bu kadar."

Sonrasında Ronan'ın elini tutarak yanımdan geçti.

Arkasına bile bakmadan.

Bileğini tutup onu geri çekebilirdim. Onu yanıma alabilir ve dünyaya onun her zaman bana ait olacağını gösterebilirdim.

Fakat buna hakkım yoktu.

Bu gerçeği bilmek, söylediklerinden bile daha fazla içimi parçalıyordu. O boşluğu derinleştirmiş, tanınmaz hâle getirmişti. Sanki başka bir evrendenmiş gibi.

"Söyle," diye fısıldadı Ronan, yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde, onu takip ederken. "Tek bir kelime."

Dur.

Duymayı beklediği kelime buydu ve bunu duyduğunda, onu bırakacağını biliyordum. Ya da Ronan'a birkaç yumruk daha atarak onu bırakmasını sağlayabilirdim.

Kaskatı kesildim ve onu ellerimden arasından çekip alırken sadece izledim. Orada, hayatta tek istediğim şeyi yapamazken sadece aptal gibi dikilmiştim.

Bazen en çok istediğiniz şey, asla ulaşamayacağınız şey olurdu.

Elinizden alınacak tek şey olurdu.

Ronan başını salladı ve onunla birlikte gitti.

Okul binasına doğru uzaklaşmalarını izlerken sanki tüm hayatım da onlarla birlikte gidiyormuş gibi hissediyordum.

Telefonum bir mesajla titredi.

Ronan: *Bir şansın vardı ve onu kaybettin.*

Ronan: *Sana fotoğraf yollarım.*

Telefonu bir ağaca fırlattığımda ekranının kırıldığını duymuştum. Kafamın içinde durmadan yankılanan tek şey, onun sesi, sözleri, teslim oluşuydu.

Benden bu kadar.

On Dördüncü Bölüm

Kimberly

"Ronan mı?" Elsa neredeyse çığlık atarken ağzını hızla elimle kapattım.

Evlerinin bahçesindeki bir masada oturuyorduk. Güneşli günler nadir olduğunda, dışarıda ders çalışmaya karar vermiştik. Meyve suyu içiyorduk. Ya da daha doğrusu, Elsa içiyordu. Ben buraya geldiğimden beri sadece su içmiştim.

Su, tok hissettirir ve açlığı bir nebze de olsa bastırırdı.

Elsa elimden kurtulup fısıldayarak, "Ronan'la randevuya mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Öyle oldu," dedim, taslak kâğıdıma kurşun kalemle bir çizgi çekerken.

"Öyle oldu diye kabul edemezsin," dedi Elsa defterini kenara iterek. Gözleri bir suçluyu sorgulayan bir dedektif gibi kısılmıştı. "Xander yüzünden mi?"

Ona öpüştüğümüzü ve Xander'la Ronan arasındaki kavgayı anlatmıştım. Eğer anlatmasaydım, yaşananları kafamda çözmeye çalışırken delirme noktasına gelirdim.

Şu an bile neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Hayır. Yani, belki..." Kirpiklerimin altından ona baktım. "Sence normal bir şeyler istemem yanlış mı?"

"Tabii ki değil." Elsa'nın ifadesi yumuşadı. "Sen her zaman romantik biriydin; bunu istemen garip değil. Yanlış olan, kendini sadece şartlar seni zorladığı için bir yola sokman."

"Seninle Aiden'ın arasında olan şey de böyle değil miydi?"

"Pek sayılmaz. Aiden'la birlikte olmak için kendimi zorlamam gerekmedi. Tam tersi oldu. Onunla aramızdaki bağa karşı koymaya çalıştım çünkü beni ölümüne korkutuyordu." Elimi hafifçe sıvazladı. "Aynı hatayı yapmanı istemiyorum."

"Bu aynı şey değil. Aiden, her zaman sana sanki dünyası senden ibaretmiş gibi baktı ve seni durmaksızın kovaladı. Xander'ın yaptığı tek şeyse beni uzaklaştırmaktı. İlk başta acı vericiydi, sonra alışılmış bir sızıya dönüştü ve şimdi... artık nefes alamıyorum. Elsa, nefes almak istiyorum."

Gözlerim yaşlarla dolarken Elsa'nın yüzü acımı hissediyormuş gibi buruştu. Okulda herkes Elsa'yı *Frozen* diye çağırırdı çünkü efsanevi bir soğuk bakışı ve 'dünyayı umursamıyorum' tavrı vardı. Fakat şu an benim için duyduğu endişeyi yüzünde görmek içimi ısıtmış ve içimdeki o karanlık sisi bir nebze geri itmişti.

"Ne yaparsan yap, yanındayım, Kim. Eğer Ronan'la mutlu olacağını düşünüyorsan, sana destek olurum. Sadece... kendini istemediğin bir şeye zorlama, tamam mı? Bu seni içten içe kemirir."

Başımı salladım ve işaret parmağımla yanaklarımdaki ıslaklığı sildim.

"Bana hastanede o gün aklından geçenleri hâlâ söylemedin." Gözlerini benden ayırmadan dikkatle inceledi.

Elimi onun elinden çekip bir kalemi kavradım ve notlarımı okuyormuş gibi yaptım, oysa yazılar bulanık çizgilerden ibaretti. "Önemli bir şey değildi."

"Öyle görünmüyordu, Kim."

Elsa'ya yaralarımdan bahsetmeyi düşünmüştüm ama yine korkmuştum ve şimdi aklım karmakarışıktı. Ona anlatabilir miydim? Yardım isteyebilir miydim? Söyleyebilir miydim?

Elsa'yı fazlasıyla sevdiğini, bu yüzden onun gözünde kusursuz görünmek için kendini öldürdüğünü biliyorum. Bunu yaparak kendini yavaşça parça parça yok ettiğini... Çünkü eğer Elsa gerçekten o kendine zarar veren, damar kesen, hapları yutan hâlini görse, senden vazgeçeceğini düşünüyorsun. Xan'ın sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Piç, tam nokta atışı yapmıştı.

Elsa'yı gerçekten çok seviyordum, onu strese sokmaya veya daha kötüsü, onu benden iğrendirecek bir şeyle karşı karşıya bırakmaya dayanamazdım.

Bir zamanlar Xander en yakın arkadaşımdı ancak benden tiksinir hâle gelmişti. Silver da arkadaşım olmuştu ama sonunda hiçbir şey olmamış gibi benden uzaklaşmıştı.

Kalbimin derinliklerinde Elsa'nın farklı olduğunu biliyordum fakat yine de onu da kaybetme riskini göze alamazdım.

Ya bileklerime o yaraları neden açtığımı anlamazsa? Ya o günden beri her gün neden bunu tekrar yapmayı düşündüğümü anlayamazsa?

Ya anlamak yerine bana yargı dolu bakışlar atarsa ya da daha kötüsü, bana acırsa?

Bunun sadece zaman kazanmaktan ibaret olduğunu biliyordum. Babam döndüğünde her şeyi anlayacaktı. O, benimle ilgili her şeyi her zaman anlardı. Belki ona anlatırsam, Elsa'ya da anlatırdım.

Belki.

Tam konuyu kapatmaya hazırlanıyordum ki, Teal küfürler savurarak evden fırladı. Dizleri yırtık kot pantolonunun altından file çorapları görünüyordu.

Elsa kahkaha attı, dikkati üvey kız kardeşine kaymıştı. "Knox seni yine mi korkuttu?"

"O tam bir pislik." Teal nefesini düzenleyerek derin bir nefes aldı ve bir an bana garip bir bakış attıktan sonra yanımıza oturdu.

Giydiği beyaz tişörtün üzerinde "*Kimseye ait değil*" yazıyordu.

"Güzelmiş," diyerek ona gülümsedim. Beni Elsa'nın sorgulamalarından kurtardığı için ona içten içe minnettardım. Biliyordum ki en iyi arkadaşım bu konuyu bir gün yeniden açacaktı ama o gün bugün değildi.

O gün geldiğinde ise hazır olacaktım.

Teal başını hafifçe salladı ama hiçbir şey söylemeden Elsa'nın diğer tarafına oturdu. Normalde aramıza otururdu ve bunun sebebinin, beni kendisiyle kız kardeşi arasındaki denge noktası olarak görmesi olduğunu düşünürdüm. Onunla arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Hatta benimle birlikte Elitler'in maçlarına bile gelirdi.

Ancak artık gelmiyordu.

Son zamanlarda, benden uzak duruyor gibiydi. Sanki benimle hiçbir şekilde bağ kurmak istemiyordu. Şaşırmamam

gerekirdi çünkü arkadaşlık konusunda pek de iyi bir geçmişim yoktu.

"Maça gidiyor musunuz?" diye sordu Elsa.

"Bekle, sen gidecek misin?" diye sordu Teal kulaklıklarını parmaklarının arasında çevirirken.

"Elbette."

"Peki ya '*Onların maçlarına asla gitmeyeceğim*' diyen sen nereye gitti acaba?" Onu dürttüm.

"Aiden." Aptal bir şekilde sırıttı. "Son sezonu ve onun için orada olmak istiyorum."

"Yaa," diyerek onu hafifçe alaya aldım.

"Kes şunu. Peki sen geliyor musun?"

"Hayır, Kir ile ilgilenmem gerekiyor." *Bir de altın saçlı, okyanus gözlü bir pislikten de uzak durmam.*

Futbolu sevmiyordum bile ama her zaman Elitler'in maçlarına gitmiştim. Takım için, Ronan için, aksiyon için gidiyormuş gibi yapıyordum ama aslında *onun* için gidiyordum.

Sadece onun için.

Maçın başından sonuna kadar orada durup onu izliyordum. Sırf o oynadığı için kuralları öğrenmiştim. Kir, onu çok sevdiği için Xander'ın on dokuz numaralı formasından almıştım.

Acınasıydı.

Bu yüzden artık son bulması gerekiyordu.

Bunu daha önce de söylemiştim. Benden bu kadardı.

"Gitmelisin, Kim." Teal, Elsa'nın meyve suyunu işaret etti ve Elsa başını sallayınca bardaktan bir yudum aldı. "On Üç numara, biraz desteğe ihtiyaç duyabilir."

"Bence Ro'nun farklı bir desteğe ihtiyacı var." Elsa gülümsedi.

Teal'in yüzü ifadesizdi.

Güldüm. "Kesinlikle öyle. Üçlü muhabbetini açıp duruyor."

"Geçen gün de bahsetti." Elsa başını iki yana salladı. "Bunu yapmaya devam ederse, yıl sonuna kadar Aiden onu öldürecek."

"Ona bunu söyledim. Yemin ederim, ölmekten hiç korkmuyor."

"Korkmuyor mu?" Teal'in sorusu bizi duraksattı. "Hayatı için korkusu yok mu, yani?"

"Aslında, sanırım yok. Babasının onun tüm hayatını, evliliğini bile planladığını ve bundan nefret ettiğini söyledi," diye mırıldandı Elsa.

Başımla onayladım. "Sanırım bunu, babasının soy adını ve mirasını devralmak zorunda kalmadan önceki son çılgınlığı gibi görüyor."

Teal'in dudakları kıpırdadı, neredeyse gülümseyecek gibi oldu ama hemen tekrar o kendine has ifadesiz hâline geri döndü.

Konuyu kapattık ve Teal içeri girdi ama önce Knox'un onu bir daha korkutmaması için kapıyı kontrol etmişti. Sonra Elsa ve ben çalışmamızı bitirdik, kızlara veda ettikten sonra Kir'i almaya gittim.

Eve döndüğümüzde müzik açıp birlikte dans ederek sadece eğlendik. Yanında bu kadar özgürce dans edebildiğim tek insan oydu. Ona bazı dans hareketleri gösterirken bana yaşlandığımı söyledi.

Küçük aptal.

Annem, sadece bir kez stüdyosundan çıkmış ve malzemelerini teslim almak için içeri gelmişti. Müziği kıstık, birbirimizi gıdıklayıp gülüşlerimizi bastırarak duymamasını sağladık.

Ancak o, malzemeleri taşıyan adamlara tuvalleri stüdyosuna götürmelerini söylerken bir kez bile bizi fark etmemişti.

Kirian, ona yavru köpek bakışlarıyla bakıyor, kıpırdanıyor, birazcık ilgisini bekliyordu. Tıpkı benim çocukken yaptığım gibi.

Yani, hâlâ yaptığın gibi.

Dikkatini annemden uzaklaştırmak için onu gıdıklamaya devam ettim. Teslimatçılar gittikten ve annem ses geçirmez stüdyosunun kapısını kapattıktan sonra, biz de tekrar dans etmeye devam ettik. Ta ki yorgunluktan yere yığılana kadar.

Zaten uyku vakti gelmişti, o yüzden onu odasına götürdüm.

"Xan gelebilir mi?" diye sordu Kir pijamalarını giyip yatağına yerleşirken.

"Hayır," diye sertçe yanıtladım, ardından bu keskinliği gizlemek için gülümsedim.

"Ama neden olmasın? Onunla dans etmek eğlenceli olurdu."

"Başkalarının önünde dans etmeyi sevmiyorum. Sadece senin, küçük maymunum."

"Bir de babamın!"

"Bir de babamın."

Babam bizi biraz önce görüntülü aramış ve yarım saat boyunca konuşmuştuk. Kir, okuldan, arkadaşlarından ve nasıl en popüler çocuk olduğundan bahsederken hiç susmamıştı.

Gerçekten de öyleydi. Kızlar ona mektuplar vermeye bile başlamıştı.

En azından birimiz ezik değildik.

Babama onu özlediğimi söyledim ama ona bu sefer ne zaman döneceğini sormamak için kendimi tutmuştum. Ona kendini suçlu hissettirmek istemiyordum. Asla.

"Bütün biletler gerçekten bitti mi?" Gözlerini kısarak bana baktı.

Tamam, belki Elitler'in maç biletleri hakkında yalan söylemiştim. Bu, onun beni bunaltmasını engellemenin tek yoluydu, en azından bir süreliğine.

Kir, tam anlamıyla bir Xander hayranıydı.

"Evet, gerçekten."

"Bir dahaki sefere ondan bilet isteyeceğim."

Tabii ki isteyecekti. Bu sadece geçici bir çözümdü. Kir'i hafife alıyordum.

"Onu rahatsız etme."

"O, onu rahatsız etmediğimi söyledi."

Bir an duraksadım. "Öyle mi?"

Başını heyecanla salladı. "Hep aşçısına benim için *brownie* yaptırıyor ve Ahmed'in benimle oynamasına izin veriyor. Xan, beni alamadığında onu arayabileceğimi bile söyledi."

"Sakın aradığını söyleme."

Gözlerini kaçırdı.

"Kir!"

"Merak etme, Kimmy." Kir sırıttı. "Xan, senin benden daha iyi dans ettiğin konusunda yalan söyleyecektir."

Ellerimi ona doğrulttum. "Peki gıdıklanmadığını söyleyerek de yalan söyleyecek mi?"

"Hayır, dur!"

"İşte goril, maymunun peşinde!"

"Hayıır!" diye çığlık attı, ben de karnını gıdıklamaya başladım. Gülmekten ve nefessiz kalmaktan kıkırdamaları titremeye dönüşmüştü.

Ancak yenildiğini kabul edip teslim bayrağını kaldırdıktan sonra onu rahat bıraktım ve yanağına iki, alnına bir

olmak üzere üç öpücük kondurdum. "Tatlı rüyalar, küçük maymun."

"İyi geceler, Kimmy."

Saçlarını geriye itip onu bir kez daha öptüm ve odasından çıktım.

Üzerime kot etekle askılı bir bluz giydikten sonra dışarı çıktım ve tam o sırada Ronan'ın arabayı park ettiğini gördüm.

Maçtan sonra buluşmak için anlaşmıştık ama hemen geleceğini düşünmemiştim.

Mazda'sının kapısını hızla açıp dışarı fırladı. Xander'la kavgasından kalma morluklar hâlâ yüzündeydi.

Acıyor olmalıydı.

Tıpkı Xander'ın okula geldiğinde yüzünde gördüğüm morlukların acıdığı gibi.

Hayır, o umurumda değildi.

Ronan beni kollarının arasına alıp yerden havaya kaldırdı. "Kazandık!"

Ben çığlık atarken beni birkaç kez döndürdükten sonra yere bıraktı.

"Adınıza çok sevindim."

"Yalancı." Bana sert bir bakış attı. "Gerçekten mutlu olsaydın, gelip orada olur ve desteklerdin."

"Kir'le vakit geçirmem gerekiyordu."

"Ya da onu da yanında getirebilirdin." Eğilip fısıldadı. "Yani, aslında kaçıyorsun."

"Tamam. Gidebilir miyiz artık?" Gerçekten Xan'le burada karşılaşmak istemiyordum.

Futbol takımı her maçtan sonra galibiyeti *Meet Up*'ta kutluyor olsa da risk almak istemiyordum.

"Tabii." Beni arabaya yönlendirdi, hatta kapıyı bile açmıştı.

Ne kadar centilmen, koruyucu ve ilgiliydi... Peki neden geceleri onu düşünerek uyuyamıyordum?

Neden ona takıntılı olamıyordum? Onun için göğsüm sıkışmıyordu?

Eğer kalbimin kime kapı açacağını seçebilseydim, bu Ronan olurdu.

Ya da kendime söylediğim şey buydu.

Araba çalışıp mahalleden uzaklaşırken derin bir nefes verdim.

"Oynamadı," dedi Ronan, yüzünde alışılmış rahat gülümsemelerinden farklı bir ifadeyle.

Xander oynamamış mıydı? Ama neden? Her zaman ilk on birde olurdu, bir seferinde koçun onu ve Aiden'ı kavga yüzünden cezalandırdığı o oyun dışında.

Kendimi o girdaba kaptırmayacaktım. Pencereden dışarı bakarak yanından geçtiğimiz üst-orta sınıf villalara odaklandım. "Umurumda değil."

"Koç, karıştığı kavgaları ve alkolü öğrendi, onu yedeğe çekti," diye devam etti Ronan, söylediğim şeyi duymamış gibi.

Ona döndüm, kendimi tutamamıştım. "Kavgalara karışmış ve alkole mi düşmüş?"

"Bir sorunu var." Ronan, sanki çalan bir müzik varmış gibi direksiyona parmaklarıyla ritim tutuyordu.

Konuşmaya devam etmemişti ve eğer onu tanımasaydım, benimle oyun oynadığını düşünürdüm.

"Peki? Ne tür bir sorun?"

Gülümsemesi yüzünü ikiye bölecek kadar genişledi. "Sana söyledim, kavgalar ve alkol. Önceden kontrol edebiliyordu ama son zamanlarda sürekli sarhoş dolaşıyor, kendini

zor tutuyor. Yüzünde kesikler var, vücudu morluk içinde. Antrenmanlara, derslere, hatta kendine bile dikkat etmiyor. Bugün de sarhoş geldiğinde kaptan sonunda dayanamadı."

"Eğer babası öğrenirse, başı derde girer," diye kendi kendime mırıldandım ama sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

"Muhtemelen koç şimdiye kadar onu aramıştır," diye mırıldandı Ronan. "Sanırım onu kapalı bir rehabilitasyona göndermeyi düşünüyorlar ve sadece diplomasını almak için geri dönebilecek. Lewis'in buna çok sinirleneceği kesin. Sonuçta seçim yılı."

Göğsümde bir şey sıkışıyordu; ne kadar görmezden gelirsem geleyim daha da sertleşen bir baskıydı.

"Kendi kendine sebep oldu," dedim ve konuyu maça çevirdim.

Ronan, kahramanca başarılarını ve Aiden'ın attığı tek golde yaptığı belirleyici pası anlatmaya başladı.

Restorana girerken aşırı neşeli hâline gülüp eğleniyordum. Hatta bu yemeği, Ronan'ın abartılı tarzına uygun bir *selfie* ile ölümsüzleştirmiştik. Kolunu omzuma atmıştı ve yanağımı öpmüştü.

Dışarıdan gülüyor olsam da içimde beni parçalara ayıran, lime lime eden bir şey vardı.

Diyet dostu yemekleri olduğunu söylemesine rağmen bir salata sipariş etmiş ama tek lokma bile almamıştım.

Bedenim burada, bu lüks restorandaydı. Keşke kot eteğim yerine daha uygun bir şey giymiş olsaydım. Dekorun kahverengi ve beyaz tonları insana huzur veren bir hava katıyordu.

Ben hariç.

Orada, Ronan'ın söylediklerine gülerek oturuyordum ama zihnim bambaşka yerlerdeydi. Lewis'in Xander'a ne yapabileceği hakkında bin bir teori üretiyordum. Ronan'ın dediği gibi, onun ve Silver'ın babasının seçim yılıydı. Normal günlerde bile en ufak hatalara tahammülleri yokken, seçim öncesinde böyle bir şeyi asla affetmezlerdi. Silver'ın son iki gündür ortalarda olmamasının bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

Mesele şu ki, Lewis her zaman Xander'a annemin bana olduğu kadar katı olmuştu.

O gün, Samantha teyze gittiğinde ve Xander onun için ağlayarak eve döndüğünde, Lewis ona sert bir bakış atıp, "Onun için ağlama," demişti.

O günden beri, Xander'ın gözlerinde bir damla bile yaş görmemiştim.

"Dünyadan Kimmy'e" dedi Ronan bana doğru eğilerek.

"Üzgünüm, ne diyordun?"

"Bir şans vermen gerektiğini söylüyordum."

"Şans mı?"

"Evet."

Boğazımdaki hayali düğümü yuttum. "Sana mı?"

O dediklerime rağmen, sanırım bunu yapamazdım. Elsa'nın dediği gibi, insanın kendini zorlaması gerçekten berbat bir şeydi.

Ronan hayatıma renk katıyordu ama almayı en sevdiğim tat değildi.

O, fıstık değildi.

"Hayır, kendine," dedi burnumu sıkarak.

Geri çekilip şaşkınlıkla baktım. "Kendime mi?"

"Evet, Kimmy. Bütün gece Knight'ı düşündün, peki neden artık harekete geçmiyorsun?"

"Bütün gece onu düşündüğümü sanmıyorum," dedim. *Değil mi?*

"Hadi ama, *ma chère, c'est moi.*" Ağzını silip telefonunda gezinmeye devam etti. "Ona yeterince kanıt verdiğimi düşünüyorum."

Yan tarafa eğilip neye baktığını görmek için çabaladım. "Yeterince kanıt mı?"

"Bugün sana sarıldığımda evdeydi ve..." Telefonunu çevirerek *Instagram*'a yüklediği *selfiemizi* gösterdi. Şöyle yazıyordu: *Yeni Bir Sayfa. Bastır Elitler!*

Dudaklarımı aralayıp itiraz etmeye niyetlendim ama sonunda sadece, "Bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Bir önemi var. Yoluna devam etmek istiyor ama onu tutan bir şey var."

"Ne gibi bir şey?"

"Bunu senin bilmen gerekirdi."

"Emin değilim." Eğer yedi yıl önce olanlar yüzünden beni affedemiyorsa, o zaman böyle davranmamalıydı.

Beni öpmemeli, köşeye sıkıştırmamalı, ondan saklanamayacağımı söylememeliydi.

Bu çok acımasızcaydı.

Ronan bir parmağını kaldırdı. "Son bir hamle yapayım."

Birkaç saniye boyunca bir şeyler yazdı, sonra Xander'a attığı mesajları bana gösterdi.

Ronan: *Madem bugün bu kadar tatlı bir günümdeyim, bu gece tatlı bir kızı becermek istiyorum. Kimmy gibi.*

Ronan: *Jackpot! Kabul etti.*

Ronan: *Bana şans dile. Bekle, zaten ihtiyacım olmayacak. Okula birkaç gün gelmeyeceğimizi haber ver.*

Yazdıkları beni şaşırtmamıştı çünkü şaka yaptığını biliyordum. Göğsümü sıkan şey, Xander'ın tüm mesajları görmesine rağmen hiçbir cevap vermemesiydi.

Ne bir okundu işareti vardı ne de yazıyordu...

"Delirecek," diye gülümsedi Ronan.

Ben o kadar emin değildim.

"Ya da planladığımız gibi yapabiliriz." Gülümsemesi genişledi. "Benim ev olur mu? En iyi ot stoğu bende."

Telefonum titrediğinde irkilerek ekrana baktım.

Gözlerim ekrandaki isme düşer düşmez, kalbim sanki göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Xander: *Bana asla beni terk etmeyeceğine söz vermiştin, hatırlıyor musun?*

Parmaklarım titreyerek mesajı tekrar tekrar okudum. Daha bir cevap vermeye fırsat bulamadan yeni bir mesaj gelmişti.

Xander: *Seni, verdiğin sözden azat ediyorum.*

On Beşinci Bölüm

Xander

Kendine çeki düzen ver. Artık çocuk değilsin.

Eğer Lewis bana bir yumruk atsaydı, muhtemelen söyledikleri kadar acı vermezdi.

Bir politikacı olarak kelimeleri nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Tam da insanların kendini dünyanın en aşağılık pisliği gibi hissetmesini sağlayacak olanları seçiyordu. Onun için ailesiyle bir yabancı arasında fark yoktu.

Lewis'in müttefikleri ve düşmanları vardı. Spoiler: Ben ikinci gruptaydım.

Derinlerde bir yerlerde, hep annemin gitmesinden beni sorumlu tutmuştu çünkü ben küçük, sinir bozucu bir çocuktum. Ben de onu suçlamıştım. Annemi hiç umursamadığı, ona "Kendine çeki düzen ver, Samantha." dediği için.

Bir gün annem gerçekten kendine çeki düzen vermiş ve gitmişti.

Lewis için insanlar makine gibiydi. Bir düğmeye basardı ve çalışırlardı. Başka bir düğmeye basardı ve dururlardı.

Kendi oğluysa farklı bir sıvıyla çalışan bir makine olmuştu.

Votka şişesinin son damlasını da aldım ve homurdanıyordum.

Ronan'ın çantasından yürüttüğüm ot için cebimi yokladım. Boştu.

Daha önce mi içmiştim?

Yani o, ona sarılırken korkak gibi izlediğin zaman mı?

Benimle konuşan her kimse, cevap evetti. Onu kendine çekerken benim pencereden izlediğim sıradan bahsediyordum. Sadece izlemekle kalmamış, elimdeki bardağı paramparça edip avucumu kesmiştim.

Sargıya sarmıştım ama bez kanla kaplanıp kırmızıya dönmüştü.

Harikaydı.

Berbat da olabilirdi, nasıl baktığınıza bağlıydı.

Kim gittikten sonra Kirian koşa koşa gelip uyuyamadığını söylemişti. Ona küçük bir parça *brownie* koydum ama gece olduğu için çok fazla vermemiştim, sonra video oyunu oynamıştım. Uyuyakalınca onu kendi odamdan birkaç kapı ötede bir odaya taşıdım.

Tam içki seansımı sürdürmek üzereydim ki Ronan bana o mesajı atmıştı ve ben de değerli içkimi duvara fırlatmıştım. Sonra Ahmed geldi. Yeni alışkanlıklarımı onaylamıyordu ama bunun sebebi dini değildi.

Bana o bakışı atmıştı. Hani, hayal kırıklığına uğramış olup olmadığı tam olarak belli olmayan bakışlardan.

Elimi tekrar sarıp gitmişti.

Sessizliği, Lewis'in sözlerinden daha derin kesikler açmıştı ve ben kendi seçimim olan bir okyanusta boğuluyordum. Eski dostum, votka.

Odamın kapısı açıldığında dönüp bakmadım bile. Karanlıkta sandalyemde oturuyordum, bir elimde boş bir şişe vardı ve diğer elim bandajlı, cansızca sandalyeden sarkıyordu.

Işık açılınca gözlerim kamaştı. Gözlerimi kıstım ama bakışlarımı pencereden ayırmıyordum.

"Kapat şunu," diye geveledim. "Çok parlak olursa göremem."

Gece yarısına geliyorduk ama ondan hâlâ bir iz yoktu.

Ne harikaydı.

Tebrikler, Ronan. Başardın.

Dostluğumuzu yeniden gözden geçirmemiz gerekiyordu. Ya onu öldürecektim ya da onu öldürecektim, başka seçenek yoktu.

"Siktir..." Aiden elleri cebinde bana bakıyordu. "Kendine acıma partin olduğunu bilmiyordum."

"Siktir git." Şişeyi kaldırıp kapıyı işaret ettim.

"İyi misin?" Cole bana yaklaşırken Aiden yatağıma yayılıp CD'lerimi karıştırmaya başlamıştı.

"Ver onu." Cole'un ağzındaki sigarayı işaret ettim. Uzattığında uzun bir nefes çekip dumanı yukarı üfledim. "Siktir, bu sadece sigara."

"Rica ederim." Cole sigarasını geri alıp dumanı burun deliklerinden dışarı üfledi.

Eğer sigara içiyorsa, işler onun için de boka sarıyor demekti.

Cole ruh haline göre sigara içerdi.

"Baban ne dedi?" diye sordu Cole.

"Sarhoş olduğumu hocaya ispiyonladıktan ve hocanın da müdürü arayıp sevgili babacığımı bilgilendirmesinden sonra mı?"

"Herkes üzerindeki votka kokusunu alıyordu, Knight."

"Havadan soluyabiliyorduk." Aiden bir dirseğini yatağa dayayıp işaret parmağında bir top çevirmeye başladı.

Başımı geriye yasladım. "Klasik. İmajını mahvetmem yasak ve blablabla."

"Ve rehabilitasyon," diye ekledi Aiden. "Jonathan'dan tavsiye istedi. Babam öğrendiyse, bu iş olmuştur."

"En azından aptal gibi sarhoş olmaktan kurtulursun." Cole kaşını kaldırdı.

"Ve kendine acıma partilerini bırakırsın."

"Ve kız işlerini."

"Bu arada, neden bir kızla takılmıyorsun?"

"Harika fikir." Cole telefonunu çıkardı. "Summer'ı ya da Veronica'yı arayabilirim, belki ikisini de."

"Menüye Silver'ı ekle, belki ilgimi çeker." Sırıttım.

Yüz ifadesi değişmezken telefonunu geri koydu. "Hiçbiri, o zaman."

"Neden?" Aiden sırıtıyordu. "Knight'ın fikrini beğendim."

Cole başını Aiden'a çevirdi. "Susma hakkını kullansan iyi edersin, King."

"Küçük piç." Aiden tekrar bana odaklanmıştı. "Peki, küçük piç iki, sarhoş kıçını toplamaya niyetin var mı, yoksa rehabilitasyon için oybirliği mi yapalım?"

"Onun bekâretini alacak." Ağzımdan çıkan tek şey bu olmuştu. Sesimde o kadar çok acı vardı ki... O kadar... lanet olası bir kabulleniş vardı ki...

"Kimler?" diye sordu Cole.

"Evet, detay ver. Nash'in bekâret takıntısı var." Aiden kaşını kaldırdığında Cole gözlerini ona kısıp tekrar bana odaklandı.

"Ronan, o *orospu çocuğu*, onun bekâretini alacak." Konuşmam sarhoşça ama netti.

"Tabii eğer hâlâ bakireyse." Aiden topu havaya fırlattı. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Herkes parıltılı bir zırh içindeki şövalyeyi beklemiyor. Pardon, sarhoş bir aptalı kastetmiştim."

"Kimberly masum görünüyor olabilir ama genelde en çılgın olanlar onlar çıkar," diye ekledi Cole.

"Onu dinle. O bu işleri bilir," dedi Aiden ve Cole'u işaret etti.

"Senden iyi olmasın. Elsa çılgın tiplerden biri gibi görünüyor."

Aiden'ın gri gözleri neredeyse siyaha dönerken sol gözü seğirdi. "Elsa hakkında bir daha böyle bir şey düşünürsen, Jonathan'ın yeni inşaat alanında gömülü bulacaksın kendini."

Cole sırıttı. "Söz mü?"

"Hayır, söz verilecek şey *onu* iplerinden koparmak," dedi Aiden.

"*O*, lanet olası seni ilgilendirmez."

Aiden kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

Cole ona orta parmağını gösterip tekrar bana baktı, bana sanki çözmesi gereken felsefi bir teoriymişim gibi davranıyordu. "Kim'in bakire olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle işte, tamam mı? Biliyorum." Elsa ile geçen hafta konuşurlarken duymuştum. Ayrıca Aiden hakkında aklımdan silemeyeceğim bazı şeyleri de öğrenmiştim.

Evet, henüz fark etmediyseniz, ben lanet olası bir sapıktım.

"Zaten bir şey yapamazsın." Aiden beni acımasız gerçekle yüzleştirdi. "O yüzden seks önerime geri dönebiliriz."

"*Ya da* bir şey yapabilirsin." Cole cebine elini sokup sigarasından derin bir nefes çekti. "Onu becer. Bu takıntıdan kurtul."

Bir anda doğrulup suratına yumruğu indirdim. Sarhoşken insanların yumrukları zayıf ve sarsak olurdu. Benimki tam tersiydi.

Cole geri sendeleyip ağzını tuttu.

"Bir daha onun adını ve becermek kelimesini aynı cümlede kullanırsan, seni gebertirim." Dişlerimi sıkarak yüzüne tükürdüm.

"Teknik olarak adını söylemedi," dedi Aiden arkadan, suratındaki sırıtışı görmeme gerek bile yoktu.

"Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum ve senin düşündüğün şeyi dile getiriyorum." Cole'un yüzünde neredeyse masum bir gülümseme belirmişti. "Aklının zaten orada olması benim hatam değil. Düşüncelerini ben oluşturmuyorum, sadece tercüme ediyorum, Knight."

"İşi Astor'a bırakabilirsin." Aiden ağzıyla bir ıslık çaldı. "O çaresine bakar. Nasıl sevişileceğini falan iyi bilir."

Boğazımdan derin bir homurtu çıktı ve Cole'u iterek çekmeceden bir votka şişesi alıp titreyen ellerimle kapağını açtım. Ne Cole ne de Aiden beni durdurmuyordu. Bir, gerçekten umursamıyorlardı. İki, kaosu seviyorlardı ve gelişini izlemek için her fırsatı değerlendirirlerdi.

Eğer şu anki halim kaosun tanımı değilse, başka ne olabilirdi bilmiyordum.

Daha ilk yudumun yakıcılığını hissetmeden ikinciyi almıştım.

"Bu, Astor'un yapabileceği anlamına mı geliyor?" diye sordu Cole.

"Sonuçta yapılması gereken bir şey," diye ekledi Aiden.

"Ne halt öneriyorsun o zaman?" diye sordum ağzımın kenarındaki alkol damlalarını silerken. "Bunu *benim* yapmamı mı?"

"Bu da bir seçenek." Cole yüzüme doğru duman üfledi.

Aiden'a ters ters baktım. "Eğer Elsa olsaydı, yapar mıydın?"

"O Elsa değil ve ben varsayımsal durumları düşünmem."

"Ben yapardım," dedi Cole. "Hiç düşünmeden."

"Sen zaten şeytanın ta kendisisin. Sen sayılmazsın."

Cole omzunu kaldırdı. "O zaman cehenneme giderim, eğer böyle bir yer varsa tabii."

Aiden ayağa kalkıp önümde durdu. "İnsan hakları konusundaki durumunu göz önünde bulundurursak, soruna cevap vereceğim. Evet, yapardım. Bir dünya var, bir de Elsa ve o her zaman ilk sırada gelir. Şimdi senin tek yapman gereken yanmaya hazır olup olmadığına karar vermek."

Şişeyi göğsüme bastırarak yatağa devrildim.

"Bu bir hayır mı?" diye sordu Aiden.

"En azından denedik." Cole yanımdaki sandalyeye yığıldı. "Uzun bir gece olacak."

"Siktir edin." Aiden diğer tarafıma oturdu. "Burada olmamam gerekiyordu."

"Bana mesaj attı ve bu gece onunla yatmayı kabul ettiğini söyledi. İlk randevuları mı neymiş." Acı bir kahkaha attım ama içinde zerre kadar neşe yoktu. "Ben de onu, bana verdiği sözden azat ettim."

Şişeyi ağzıma götürmeye çalıştım ama Cole onu elimden aldı.

"Kusacaksın ve ben kusmuğunu temizleyecek havamda değilim."

"Kendine acıma partine dadılık etmenin yanı sıra demek istiyor." Aiden gözlerini devirdi.

Yatağa uzanıp tavana baktım. "Onu kendimden kurtardım."

Cole, o lanet yeşil gözleriyle bana baktı. "Doğru şeyi yaptığını düşünüyor musun?" diye sordu.

O gözleri oyup bir kavanoza koymak için dayanılmaz bir istek duyuyordum.

"Evet." Sesim titrerken elimin tersiyle gözlerimde biriken ıslaklığı sakladım.

Hayır.

Bir şekilde uyuyakalmış ve rüyamda onu görmüştüm.

Dibe vurduğumda da zirveye ulaştığımda da rüyamda onu görürdüm.

Aiden ve Cole yerine, nazik eller kolumu yüzümden çekti. Cole'un ruhsuz yeşil gözleri, onun yumuşak ve davetkar bakışlarıyla yer değiştirmişti.

Gözleri nemliydi, sanki o da ağlamak istiyordu.

Rüyalarımdaki Kim, hayal gücümün bir oyunuydu. Ama bana dokunurken, saçımı geriye doğru okşarken öylesine gerçek görünüyordu ki...

En sevdiğim anılarımın birçoğu, başımı onun kucağına koyup saçımı okşamasını izlediğim anlardan ibaretti. Bir yandan yeşil *M&M'leri* ayırdığım, sonra ona yedirdiğim anlardan.

Sonra ona fıstıklı dondurmasını yedirirken, o da büyücüler, prensler ve krallıklar hakkında sihirli hikâyelerini yüksek sesle okurdu.

Bir de şövalyeler.

Siktiğimin şövalyeleri. Hikâyede olmasa bile, kendi hayal gücünden uydurup eklerdi.

Benim şövalyem, derdi bana.

Şimdi paslanmış, zırhsız ve kılıçsız bir enkazdım.

Onun şövalyesi olmayı bırakıp *Savaş* olmuştum.

"Neden yine içtin?" diye sordu kırılgan bir sesle. "Elin neden kanıyor?"

"Şşt, anı mahvetme. Sadece böyle kal." Başımı kaldırıp kucağına yerleştirdim ve onu izlemeye başladım.

Rüyalarımdaki Kimberly, her zaman ne kadar berbat biri olduğumu ve daha iyisini yapabileceğimi söylerdi. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Bir şövalye olabileceğimi söylerdi, Savaş değil.

Ancak bugün berbat bir gündü.

Bugün Ronan'la birlikteydi ve ben buna engel olamıyordum. Bugün Cole ve Aiden, benim gardiyanlarım gibi yanımdaydı çünkü gidip bir çete kavgasında kendimi öldürmememi sağlamaya çalışıyorlardı.

Elimi uzatıp yanağını parmaklarımla okşadım. Sanki hep bunu yapmamı istemiş gibi parmaklarımın altında titredi.

Elim kesikten dolayı yanıyordu ama neredeyse hissetmiyordum bile.

"Çok güzelsin, Yeşil ve ben bu yüzden senden nefret ediyorum."

"Xan..." Dudaklarından çıkan adım, sanki söylemek istemiyormuş gibi hissettiriyordu. "Ne halt ediyorsun? Bana böyle seslenemezsin."

"Sen de burada olmamalısın. Seni özgür bıraktım."

"Ya özgür olmak istemiyorsam?"

"Mazoşist mi oldun şimdi?"

"Belki."

"Belki, ha?" Gülümsedim. "Sana kötü şeyler yapacağım."

Sabah bundan nefret edecektim. Kendimden de nefret edecektim. Ancak eğer sadece rüyalarda bile olsa ona bu şekilde sahip olabiliyorsam, o zaman kabulümdü.

Gözleri büyüdü. "K-kötü şeyler derken?"

Başımı kaldırıp elime ensesine sardım. "Bunun gibi."

Dudaklarım onunkinin üzerine kapandı ve sonunda, her zaman istediğim gibi onu tatmaya başladım.

Her zaman kaçtığım şeye, kollarımı açarak teslim oldum.

On Altıncı Bölüm

Kimberly

Öpüşmek benim için her zaman bir fantezi olmuştu. İnsanı tüketen o tutku, daha fazlasına duyulan o ihtiyaç...

Bu konuda aşk romanlarını suçluyordum, bu arada.

O gün Ronan'ın partisinde, öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanmıştım. Biraz tutku, biraz zorlayıcılık, bolca kalp kırıklığı.

Şimdiyse Xander dudaklarımı sahiplenirken içime bambaşka bir duygu sızıyordu.

Çaresizlik.

Doğru kelime buydu. İçimde dönen tek duygu buydu, bunu yıkıcı bir güçle yapıyordu.

Beni bu çaresizlikle ve benimle olma ihtiyacıyla öpmesine izin veriyordum. Bundan sonra hiçbir şey yaşamayacak olsak bile, sadece şu an böyle öpmesi yeterliydi.

Votkayla nane tadı alıyordum. Güçlü bir karışımdı, doğrudan göğsümde patlıyordu. İçime çekiyor ve nefesimi ver-

meye cesaret edemiyordum çünkü bu anın bitip yine farklı dünyalarımıza geri dönecek olmamızdan korkuyordum. Sanki hiç birbirimiz için yaratılmamışız gibi.

Mari, maymun Kir'in burada geceyi geçireceğini söylediğinde, küçük kardeşime lanet etmiş olabilirdim.

Xander'ın bana gönderdiği ve beni bir kez daha açıkça uzaklaştıran mesajdan sonra, kendimi teselli edecek K-dramamla melankolik çalma listem hazırdı.

Onunla yüzleşme düşüncesi ağlamama sebep olabilirdi ama bunca zamandır ağlamamaya o kadar çok çabalamıştım ki, şimdi yapacak değildim.

Ağladığımda sis daha da güçleniyordu ve Xander yıllardır onu besleyip duruyordu.

Ahmed beni içeri aldığında, Kir'in uyuduğunu söyledi. Onu uyandırmayı düşündüm ama rahatsız etmek istemedim. Üstelik, misafir odasında Kir'in yanına girdiğimde, Cole ve Aiden kapıyı çalıp Xander'ın başının belada olduğunu söylemişlerdi.

Hiç düşünmeden buraya koşup kapıyı iterek titrek bacaklarla içeri girmiştim.

Yatakta baş aşağı yatıyordu, başı kenardan sarkıyordu ve bandajlı eli, kurumuş kanla kaplı bir şekilde, yatağın kenarından aşağı sallanıyordu.

Yaptığım ilk şey nabzını kontrol etmek olmuştu. Sadece yaşadığından emin olup gidecektim, gerçekten. Sonra saçına dokunmam bir kerelik bir şey olmaktan çıktı, iki kere dokundum, sonra kendimi yatağına oturmuş buldum, ardından gözlerini açıp bana Yeşil dediğinde tamamen kendimi kaybettim.

Şu an da kaybediyordum.

Çünkü deneyimlerim bana göstermişti ki, onun öpüşmeleri, o kısa süreli yakınlıkları, sadece kalp kırıklığı getiriyordu. İlk öpüşmemizden sonra on iki yıllık sözümüzü boşa çıkardıysa, şimdi ne yapacaktı? Benden ruhumu şeytana satmamı mı isteyecekti? Kalbimi çiğneyerek yok edişini mi izletecekti?

Ellerimi güçlü omuzlarına koyup onu kendimden uzaklaştırdım. Dudakları, inlememle beraber dudaklarımdan ayrıldı. Neden hiç gerçekten benim olmamışken onun kaybıyla yas tutuyordum ki?

"Xander, ben-"

"Şşt." İşaret parmağını dudaklarıma koydu. Dudaklarım hâlâ onun yüzünden sıcaktı ve karıncalanıyordu. "Mahvetme bunu."

Yarasına zarar vermemeye dikkat ederek elini ittim. Derin bir nefes aldım ve pişman oldum çünkü içime çektiğim tek şey yine o olmuştu.

"Asıl her şeyi mahveden sensin," dedim.

"Hayır, sen yaptın." Gözleri yarı kapalı, yüzü öylesine acı doluydu ki, sanki vurulmuş da ölme yetisini kaybetmiş gibiydi.

"Ben mi?" diye tekrarladım.

"Eğer beni oraya götürmeseydin, eğer sen..." Cümlesini yarıda kesip başını salladı. "Ama artık önemli değil. Seni öpmeme izin ver."

Bana doğru uzandığında onu uzaklaştırmak için mücadele ettim. Sarhoş olmasına rağmen güçlüydü.

"Hayır. Bedel ödemeye razı değilim."

"Bedel yok." Gülümsediğinde yanaklarında gamzeleri belirdi.

O güzel gamzeleri.

Sanki kalbim bir anlığına durmuştu.

Bana güzel olduğumu ve bunun için benden nefret ettiğini söylemişti, benim için de aynı şey geçerliydi.

Xander öyle yakışıklıydı ki, her gün ona lanet ediyordum.

Gördüğüm her yakışıklı erkeği onunla kıyasladığımda ona lanet ediyordum.

Fanteziler kurduğum her seferde baş kahramanın hep o olması gerçeğine lanet ediyordum.

Mükemmel saçlarına, okyanus derinliğindeki gözlerine ve o kahrolası çekici gülümsemesine lanet ediyordum çünkü onlar asla benim olmamıştı.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım ama parmaklarım tişörtüne gömülmüştü. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki."

"Ben de senden nefret ediyorum, Yeşil." Dudakları benimkilerden yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

"Bana öyle deme."

"Sana canım ne isterse onu derim. Benim Yeşil'imsin."

Beni kolumdan tutup yatağa yatırdı ve üzerime çıktı.

"Şimdi, sus ve seni öpmeme izin ver."

Vücudum çığlık çığlığa bağırıyor, onu içimdeki bütün hayallerimi gerçeğe dönüştürmesi için serbest bırakmamı istiyordu çünkü bunu yapacaktı. Ancak bu isteğe boyun eğmedim ve ellerimi göğsüne bastırdım.

"Sonrasında benden tiksinecek misin?"

"Senden asla tiksinmem."

"Ama-"

"Kapa çeneni, Yeşil." Sözlerinde en ufak bir kötülük

yoktu. Aksine, sanki eğleniyor, hatta keyif alıyor gibiydi. O çekici gamzeleri yine ortadaydı.

"Geçen sefer, sen-"

"Lanet olsun, Yeşil, sus dedim."

"Susmayacağım-"

Sözlerim, Xander'ın boynumdan tutup ağzıma saldırmasıyla yarıda kesilmişti. Bu sıradan bir öpücük değildi. Bu sefer beni gerçekten bitiriyordu.

Sanki açlıktan ölüyordu ve ben onun yemeğiydim. Issız bir adadaydı ve onun hayatta kalmasını sağlayan tek şey bendim.

Bedeninin benimkine uyum sağlamasıyla ağzımdan bir inleme koptu. Sert vücudunun göğüslerime ve bacaklarıma sürtünmesi şiddetli bir ürpertiye neden oluyordu. Göğüs uçlarım gerilip atletimin altında sertleşti. Bir titreme beni sararken parmaklarımı güçlü, kaslı sırtına gömerek ona tutundum.

Ellerim olan bitene inanamıyormuş gibi titriyordu. İnsanlar en derin, en karanlık fantezileri gerçek olduğunda nasıl tepki verirlerdi?

Cevabını bilseydim, muhtemelen bir şeyler yapardım. Ama şu an kendimi tamamen bırakmış, gözlerimi kapatmış ve düşüşe geçmiştim.

Hızlı ve sertçe.

Hiçbir iniş noktası olmadan.

"Lanet olsun," diye homurdandı dudaklarıma karşı. "Tadın neden diğer rüyalarımdan daha güzel?"

"N-ne?"

"Şşt, konuşma. Eğer konuşursan uyanacağım." Parmakları tişörtümün ucunu kavrayarak yukarı çekti ve üzerimden çıkardı.

Göğsüm inip kalkarken gözleri bedenimde geziniyordu. Çatlak izlerim ve dümdüz olmayan karnımda... Onun alışkın olduğu model vücutlarına hiç benzemiyordu. Kendimi onlarla kıyaslamaktan nefret ediyordum ama engel olamıyordum.

O benim en büyük hayalimdi ve aynı zamanda en kötü kâbusum olması da acı veriyordu.

"Eskiden daha güzeldin," diye mırıldandı, elini karnımın üzerinde gezdirerek. "Sahte seni sevmiyorum, o benim Yeşil'im değil."

Sonra karnımı, her çatlak izini, her kusuru, kendimin bile bakmaya dayanamadığım her noktayı öpmeye başladı.

Sıcak dudakları, geride yakıcı izler bırakan harlanmış bir ateş gibi bedenimde geziniyordu.

"Değişme." *Öpücük.* "Sahte olma." *Öpücük.* "Kendin ol." *Öpücük.* "Benim güzel Yeşil'im ol."

Her kelimesi nefesiyle tenime dokunurken boğazımdan bir hıçkırık koptuğunda gözlerimi ellerimle kapattım, onun beni böyle görmesini istemiyordum.

Bana ne yapıyordu?

"Bana bak," diye emretti itiraz kabul etmeyen bir tonla.

Emrine karşı koyamadan ellerimi yavaşça indirdim.

Elleri sırtıma kaydı ve sutyenimin kopçasını açtı.

Derin mavi gözleri beni esir alırken alçak, içimi ürperten bir sesle konuşmaya başladı. "Her zaman bana bak, benden asla gözlerini kaçırma, tamam mı?"

"Tamam."

"Ben senden, sen de benden nefret etsen bile."

"Tamam."

"Bu rüyadan uyansak bile."

"Tamam." Sesim titremişti.

Tek bir hareketle sutyenimi çıkarıp kenara attı. Göğüs uçlarım soğuk hava yüzünden değil, onun aç gözlü bakışları yüzünden sertleşmişti.

Bana dokunmuyordu bile ama dokunuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Göğüslerin ne kadar dik ve küçük." Güçlü parmakları göğsümü kavrarken alaycı bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Elime ne kadar da mükemmel oturuyorlar. Biliyordum."

Göğsümü avuçlamaya devam ederken başparmağı ve işaret parmağıyla göğüs ucumu kavrayıp sıktı. Ağzımdan minik bir çığlık kaçarken kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi.

Aynı hareketi bu sefer döndürerek, ardından sertçe sıkarak tekrar yaptı. Bandajlı elinin tenime sürtünmesi ise doğrudan bacaklarımın arasına ulaşan başka bir zevk dalgası yaratmış ve beni ıslatmıştı.

"Bunu yapmayı ne kadar istediğimi biliyor musun? Seni böyle istemenin ve bunun yüzünden kendimden nefret etmenin bana ne kadar acı verdiğini? Bunun beni nasıl öldürdüğünü?" Göğüs ucumla ona eziyet edercesine oynarken dudakları diğer göğsüme kapandı, emiyor ve ısırıyordu.

Sırtım yataktan yukarı kalkarken, bedenim gerçekten havalanıyormuş gibi hissediyordum. Artık kendime ait değildim, havada süzülüyor ve hiçbir yere inmeyecekmişim gibi hissediyordum.

Elini yavaşça aşağı kaydırıp aramızdaki mesafeyi kapa-

tarak kot eteğimin düğmelerini açtı. Hiç düşünmeden eteğimi aşağı ittirdim.

"Dur," diye hırladı tenime karşı. "Benim oyunum, benim kurallarım."

Lanet olsun. İlk defa böyle bir şey yaşarken kendi istediğimi bile yapamıyordum. Neden şaşırmıştım ki? Xander otoriter biriydi.

Aslına bakılırsa, bunun böyle olmasını gizlice hayal ettiğim bile olmuş olabilirdi. Belki de daha da fazla ıslanmanın sebebi onun bu sözleriydi.

Eteğimle iç çamaşırımı tek bir sert hareketle aşağı çekti ve bedenimi incelerken benden uzaklaştı.

O olmadan göğüslerim boşlukta kaybolmuş gibi hissettiriyordu ama gözlerindeki açgözlü bakış buna fazlasıyla değmişti.

Arkasına uzanıp tişörtünü çıkardığında kusursuz kasları ortaya çıktı. Onun olayı sadece fit ya da kaslı olmak değildi, vücudu karizmasıyla inanılmaz bir ahenk içindeydi. O tehlikeli ve nefes kesici bir umursamazlık katıyordu.

Xander, erkeksi güzelliğin vücut bulmuş haliydi; uzun boylu, sarışın, sert ve hafif bronz tenliydi.

Yatağın ucuna diz çöktü. Gözleri doğrudan bacaklarımın arasına sabitlendiğinde içgüdüsel olarak bacaklarımı kapattım.

"Hayır." Başını iki yana salladı, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Bacaklarını aç."

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve istiyorsun."

"Ama-"

"İstemiyor musun?"

Alt dudağımı ısırdım.

"Cevap ver, Yeşil."

Bana böyle hitap ettiğinde cevap vermekten daha fazlasını yapabilirdim. Ay'a çıkabilir, ismimi yıldızlara kazıyabilirdim. Tıpkı bir zamanlar onun bana getirdiği yıldız gibi ve ben onu hâlâ saklıyor olabilirdim.

Bana böyle hitap etmesi, hâlâ onun benim bu dünyadaki kalkanım olduğunu gösteriyordu; benim de onun.

Bana böyle hitap ettiği sürece her şeyi yapabilirdim.

Yavaşça bacaklarımı açıp yüzümü çevirdim.

"Bana bakman konusunda ne demiştim?"

Dikkatimi ona verdiğimde nefesim kesildi. Bakışlarındaki onay beni bir kedi yavrusu gibi mırıldanmaya itiyordu.

Derin bir nefes aldı. "Benim için sırılsıklam olmuşsun. Kokusunu alabiliyorum."

Tanrım, yorum yapmasa olmaz mıydı? Ateşi biraz daha harlamıştı ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

"Amcığın benim için ıslanmamalıydı."

"Ne?"

"Islanmamalıydı ama ıslandı. Sana emir verdiğim için tahrik mi oldun, Yeşil?"

Evet, sanırım öyleydi.

"Cevap verme," diye homurdandı. "Bunun gerçek olmasını istemiyorum."

Gerçek mi?

Ben cevap veremeden ayak bileklerimden tutup geniş omuzlarının üzerine yerleştirdi, sonra da yüzünü iki bacağım arasına indirdi.

"Merhaba, günah." Dilinin kasıklarımdaki ilk gezintisi düpedüz işkence gibiydi ama iyi türden, akıllara durgunluk veren türden.

Aynısını tekrar yaparken sanki beni tadıyormuş, tadımı çıkarıyormuş, beni hafızasına kazıyormuş gibiydi.

Yatağın üzerinde kıvranırken ellerim çarşafı ölümcül bir şekilde kavramıştı.

"Beni öldüreceksin, Yeşil ve ben ölüme hazırım." En hassas yerime doğru vuran nefesi beni sayıklatıyordu.

Dilini içime soktuğunda resmen yok olmuştum. Garip bir his, endişe verici bir güçle içimde dönüyordu. Sırtım uyarılma gücüyle yataktan aşağıya doğru kaydı ve öylece düştüm.

Daha önce de kendimi orgazma ulaştırmıştım ama hiçbiri bu kadar güçlü ya da yıkıcı olmamıştı.

Bundan sonra asla eskisi gibi hissedeceğimi sanmıyordum. Sanki Xander içime uzanıp bir düğmeye basmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

Artık ne zaman seks hakkında düşünsem, yaralarıma nasıl taptığını, kusurlarımı nasıl öptüğünü ve onlara nasıl güzel dediğini, sırf bana bambaşka bir şekilde tapabilmek için bacaklarımı açmamı nasıl emrettiğini düşünecektim.

Bu gözlerimi yaşartmıştı. O burada değilken bunları düşünüyor olacağım düşüncesi beni duygusal bir aptala dönüştürmüştü.

Berbat durumdaydım. Ağlamanın sırası değildi.

"Hey." Yanıma geldi ve Xander'ın bir daha asla yapmayacağını düşündüğüm bir şey yaptı.

Bana sarıldı, vücutlarımız birbirine yapışırken kolu belime uzanmıştı.

Başparmağı tenimde gezinerek gözyaşlarımı sildi. "Ağlamaman gerekiyordu."

"Senin de hayallerimden daha iyi olmaman gerekiyordu."

"Öyleyim, demek?" Gamzeleri ortaya çıkmıştı.

"Bu kadar kibirli olma."

"Kibir benim göbek adım, Yeşil. Unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Yüzümü ona döndüm, bana tekrar Yeşil diye seslenmesi, gözyaşlarımı siliyor olması, bana sarılması hâlâ inanılmazdı.

Eğer bu bir rüyaysa, lütfen şimdi bitsin. Bana daha fazla işkence etmesin.

Duama karşılık olarak tıpkı çocukluğumuzda yaptığımız gibi Xander burnunu benimkine sürttü. "Belki de yanmalıyım."

"Yanmalı mısın?"

"Evet." Gözlerini kapattı. "Çünkü sen uğruna yanmaya değersin."

Ardından nefes alış verişi düzene girdi. Başımı omzuna koydum ve tüm gücümle uykuya direndim.

Bütün gece onu izleyecektim.

Belki o zaman bu rüya sona ermezdi.

Belki o zaman, sisin ve dış dünyanın olmadığı bu sonsuz ana hapsolurduk.

Ya da ben öyle planlıyordum.

Ama dalgın dalgın saçlarımı okşadığı anda, yıllardır yaşadığım en derin uykuya dalmıştım.

On Yedinci Bölüm

Xander

Bazen bir şeylerin yanlış olduğunu bilip yine de o şeyi yaptığınız anlar olurdu.

O anlarda durup "*Hayır, bunu yapmamalıyım*," diye düşündüğünüz olurdu ama yine de devam ederdiniz.

Bilinçaltım da işte tam olarak böyleydi. Erotizm ve pornoyla dolu bir bilinçaltı...

Rüyalarımın artık hep bu seviyeye çıkması gerekiyordu. Yumuşacık eller, kot pantolonumun üzerindeki sert şişkinliği kavradığında ağzımdan bir inilti kaçtı.

Gözlerimi açtığımda oradaydı. Rüya, tam karşımda sürüyordu.

Kimberly tümüyle çıplaktı, göğüsleri üzerlerine kapanmamı ister gibi yalvarıyordu. Kimberly, bacaklarımın arasında uslu bir kız gibi diz çökmüştü. Yüzü kızarmış, yeşil saçları darmadağınıktı.

Buna rağmen, tam anlamıyla bir seks tanrıçası gibi görünüyordu.

Var olmuş en iyi seks tanrıçası...

Kemerimle uğraşarak kotumu ve iç çamaşırımı aşağı indirmeye çalışıyordu. Hareketleri biraz acemiydi, hatta masumdu bile.

Tıpkı hayal ettiğim, benim Yeşil'im gibiydi.

Deneyimsiz hareketleri karşısında aletim zonkluyordu. Amcığının tadına baktığımdan beri, bedenim acı verici bir sertlikle doluydu ve içimde, kendini doyuma ulaştırması için ısrar ediyordu.

Ancak hasarı daha fazla büyütmekten endişeleniyordum, rüyada bile.

Cole'un şeytani sesi, kafamın içinde, "*Zaten rüyadasın*," diyordu. "*Madem öyle, tam gaz devam et.*"

Kes sesini, iblis.

"Ne yapıyorsun, Yeşil?" Sesim, duyduğum arzu yüzünden kısılıp boğuklaşmıştı.

Alt dudağını minik dişleriyle kemirirken, o dolgun dudaklarından bir an olsun gözlerimi alamıyordum. Göz göze geldiğimizde, gözlerindeki pırıltı tam da eskiden yeni yerler keşfettiğimizde, risk alıp oraya varınca kahkahalarla güldüğümüzdeki gibiydi.

Bu, onun meraklı doğasıydı; sahte olmayan, gerçek yanıydı.

"Sana da iyi hissettirmek istedim," diye fısıldadı, o nefes kesici sesi açlıktan kıvranan aletime âdeta afrodizyak etkisi yapıyordu.

"Bana nasıl iyi hissettireceksin?" Hâlâ geriye doğru uzanıyordum ama gözlerimi bir an bile ondan ayırmıyordum. Uyanınca bu anıları kaybetmemek için onu zihnime kazımak istedim.

Belki uyandığımda dudaklarımda onun tadı kalacaktı; ağzımın içinde, kıvrana kıvrana doyuma ulaştığı o anı hatırlayacaktım.

Bu pornolardan farklıydı. Oradaki sesler yapay ve sahteydi. Benim rüyamda ise onun çıkardığı o minik iniltiler ve nefesi bedenime işkence ediyordu.

"Bilmiyorum." Parmağıyla sertleşmiş aletimi kavradığında boğazımdan gelen kısık bir homurtuyla inledim.

"Daha önce yapmadın mı?" diye sordum.

Başını bir kez olumsuz anlamda salladı.

Sırıttım çünkü rüya, bana en çok duymak istediğim cevabı veriyordu.

"Neden yapmadın?"

Omzunu silkti. "Bana tuhaf bulmayacağına söz ver."

"Sen tuhaf değilsin, sadece biraz farklısın."

"Söz ver," diye ısrar etti.

"Tamam, söz veriyorum."

Dudağının kenarını ısırdı. "Bana iğrenç gelir diye düşünmüştüm."

"Şimdi nasıl?"

"Şimdi farklı." Yanağı kızardı. "İstiyorum."

"Çünkü benimle olduğu için mi?"

Parmaklarını aletim boyunca gezdirirken başını hafifçe salladı.

Boğazımdan hayvansı bir hırıltı yükseldi. Bundan keyif almamam gerekiyordu ama hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. "Bunu yüksek sesle söyle, Yeşil."

"Çünkü sensin, Xan."

Bakışlarını üzerimde tutarken başını eğip aletimi o sıcacık ağzına aldı.

Dudakları yumuşacıktı, dilinin küçük dokunuşlarıysa hafif ama dokunaklıydı. Sanki sonsuza dek o ritmi devam ettirip, onun o yukarı-aşağı hareketini seyredebilirmişim gibi hissediyordum.

Aletimin farklı düşünceleri vardı. Yeterince acı çekmişti.

Öne doğru eğilip yeşil saçlarının arasına parmaklarımı gömdüm. Yaralı avucum zonkluyordu ama aldırmadım. Erotik bir fanteziyi andıran iniltisi kulaklarımda çınlıyordu.

"Beni öldürüyorsun, Yeşil."

O ise daha hızlı hareket etti fakat hâlâ yeterince hızlı veya sert değildi.

"Bana bak," diye fısıldadım.

Bakışlarını kaldırıp gözlerimin içine dikti. Göz bebekleri öylesine büyüktü ki neredeyse yansımamı görecektim.

"Kontrolü ben alacağım ve canın yanabilir." Neden bunu söylediğimi bilmiyordum ama bu bir rüya olsa bile, yine de benim Yeşil'imdi. Ben her zaman ona her şeyi söylerdim.

Yavaşça başını salladı ama dudakları hâlâ etrafımdaydı, titriyordu.

İki elimle başını kavradım, bandajlı avucumdaki acıyı görmezden geldim ve kasıklarımı ileri ittim. Onu, hep hayalini kurduğum gibi boğazının derinliklerine kadar aldım. Daima istemiştim ama hiç fırsatım olmamıştı.

Kimberly, hareketlerim vahşi ve acımasız bir hâl aldığında bile gözlerini benden ayırmadı. Ağzını olabildiğince açıyordu. Hatta ritmim sertleştikçe, merakla dolu o bakışı daha da canlı bir ışıkla parlıyordu.

Onun ağzını ne kadar sert becerirsem, o kadar fazla arzusunun kokusu yayılıyordu, göğüs uçları iyice sertleşiyordu.

Tahrik oluyordu.

Pekala... Cole haklıydı. Masum görünenler en vahşi olanlardı.

"Ağzını böyle becermemden hoşlandın mı, Yeşil?" diye hırıltıyla sordum.

Başını hızlıca salladı, elleri bacaklarımı kavradı ve tırnakları tenime gömüldü, sanki içinde bir şeyleri bastırmaya çalışıyordu.

"Ağzını kimseye becertme," dedim zavallı bir aptal gibi davranarak, bu ayrıntının aslında hiçbir önemi olmadığını unutmuştum.

"Sana dokunmalarına, seni öpmelerine ya da seni çıplak görmelerine izin verme."

Kaşları çatılmıştı.

"Eğer bana ait olsaydın, kimsenin sana iki metre yakına bile yaklaşmasına asla izin vermezdim."

Belki de beni tetikleyen şey bu sözlerim ya da gözlerindeki o şehvetli, meraklı bakışıydı... Öyle şiddetle boşalmıştım ki ben bile şaşırmıştım.

Sırtım ve hayalarım kasılırken inleyerek ağzına boşaldım. Menim, ağzının kenarından çenesine doğru akarken geri çekildim.

"Yutma," diye emrettim.

Gözlerinde şaşkınlıkla yüzüme baktı ama sözümü dinledi. Elimi uzatıp çenesini kavradım, ağzını aralayıp dudaklarıyla dilinin üzerindeki izlerime dikkatle baktım.

İz bırakılmış ve sahiplenilmişti.

Hiç değilse şu anda, gerçekten bana ait olduğunu düşünmek istiyordum.

Ağzını kapattım. "Son damlasına kadar yut."

O da öyle yaptı; gırtlağı, yutkunmanın etkisiyle aşağı yu-

karı hareket etti. Ardından, beklemediğim bir hamleyle beni afallattı.

Kimberly kollarını boynuma doladı ve beni vahşi bir öpücükle yakaladı, öyle ki dengemi kaybedip yatağa sırt üstü düşmüştüm.

Yüzüstü üzerime kapanmış hâlde, sanki uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi aceleci, dağınık öpücükler konduruyordu.

Ben de ona sarıldım ve öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verdim. Kendi tadımı dilinin ucunda hissetmek, yaşadığım en tahrik edici şeydi.

Resmen en iyi rüyaydı.

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim bir süre boyunca, aç hayvanlar gibi öpüştük. Sanki uyandığım anda her şey yok olacakmış gibi birbirimize saldırıyorduk.

Muhtemelen öyle olacaktı zaten, değil mi? Gözlerimi açtığım anda onun yeşil gözlerini göremeyecek, tadını dilimde hissedemeyecek, kokusunu içime çekemeyecektim.

Elimi kaldırıp gözlerini örttüm, onu yavaşça hafızamdan siler gibi... Onu yok eder gibi...

Hiç direnmedi, bedeni tir tir titriyordu. Ardından dudaklarımın arasında fısıldadı. "Bize ne oldu, Xan?"

"Konuşma. Bunu mahvetme," diye uyardım. Sonra ikimizi birden döndürdüğümde altımda kaldı. Küçük, güzel ve hazırdı. "Lanet olsun, artık sonuna kadar gideceğim."

"S-sonuna kadar mı?"

"Evet, Yeşil. Seni sert, hızlı ve pis bir şekilde becereceğim. Sonra kendimden nefret edeceğim ve uyandığımda boynuma ip geçirmek isteyeceğim ama biliyor musun?" Ku-

lağına eğilip fısıldadım. "Değecek."

"Bekle." İnce parmaklarını omzuma koydu. "Uyanmak mı?"

"Uyanmak istemiyorum."

"Zaten uyandın." Gözleri iyice açıldı. "Bu bir rüya değil, Xan."

"Rüyalar hep öyle söyler."

"Hayır, değil. Biz..."

Tam o sırada kapı hızla açıldı ve sözü yarım kaldı.

"Xan! Ahmed, *brownie* alabileceğimi söyledi ve..." Kirian'ın sesi cümlesini bitiremeden kesildi, gözleri kocaman olmuştu. Bizi süzdükten sonra sırıtıp ekledi: "Aaa, Kimmy. Xan'de kalacağını söylememiştin."

"Lanet olsun," diye homurdandı Kimberly. Benim altıma gizlenip üzerimize örtüyü çekti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Kirian.

"Şey... güreşiyoruz. Bu... özel bir güreş," diye kelimeleri zor toparladı.

"Ben de katılabilir miyim?" Kir heyecanla sırıtıp yanımıza yaklaştı.

"Hayır, maymun." Zorlama bir gülümsemeyle ona baktı. "Şimdi çık, tamam mı?"

"Katılmak istiyorum. Neden bensiz güreşiyorsunuz?"

Küçük elleri kolumu çekiştirdi, hâlâ bizi örtüyle saklamaya çalışan Kimberly'nin üstünde dengemi korumak için kasılı hâlde duruyordum.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Elimi uzatıp Kimberly'nin yanağını sıktığımda o hâlâ yok olmuyordu.

Neden yok olmuyordu ki?

Çünkü gerçekti, aptal. Hem de çok gerçekti.

Ne sarhoştum ne de Cole ve Aiden beni şeytani bir bekçi gibi izliyordu.

Kimberly acı içinde kaşlarını çattı ve fısıldadı. "Neden yaptın bunu?"

Bu, nasıl bir bok yediğimin kanıtıydı.

On Sekizinci Bölüm

Kimberly

"*Brownie*'m nerede?"

Küçük kardeşimin sesi, düşüncelerimden sıyrılmama neden oldu. Xander'a o kadar odaklanmıştım ki ona dikkat etmemiştim.

Tezgâhın arkasında duruyor, *brownie*'leri ufacık parçalara ayırıyor ve yine paniğe kapılmış gibi görünüyordu.

Kirian bu sabah bizi bastığından beri, Xander beni sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi itip uzaklaştırmış ve bir kez olsun gözlerime bakmamıştı.

Kıyafetlerini kapıp sabah hazırlığını yapmak için Kirian'ı da alıp başka bir odada duşunu almıştı.

Nasıl duş aldığımı bile hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, giyinirken hissettiğim o uğursuzluk hissi ve tenimde onun her dokunuşunu sanki kazılıymış gibi duymamdı.

Dili, elleri... Kahretsin, çenem hâlâ acıyordu.

Beni itip atmıştı.

Sonra da onun "rüya" dediği şey sona ermişti.

Bir tür çöküş yaşamamak ve sakin kalmak için uğraşıyordum ama o benden kaçtıkça ben bileğime daha çok dokunuyor, o kaşıntının daha da güçlendiğini hissediyordum. Bu kaşıntının kendini göstermesini istemiyordum. Ne şimdi ne de hiçbir zaman.

Xander yarım saattir tek kelime etmemişti ve yanlışlıkla göz göze geldiğimiz her an, bir an duraksıyor, sonra başını sallayıp bakışlarını başka yöne kaydırıyordu.

Kirian'ın sorusu üzerine gülümseyip tabağı önümüze koydu. Uzanıp bir dilim kaptım ve yoğun çikolata tadının zihnimi doldurmasına izin verdim. Kirian da yeni bir enerjiyle *brownie*'leri yerken sırıtıyordu.

Benim de onunla birlikte yemekte olduğumu, ağzım fazla tatlanana kadar fark etmemiştim.

Lanet olsun. Şu saatte en az beş yüz kalori almıştım.

Yine de her zamanki kadar kötü hissetmemiştim. Muhtemelen annemin sesi şu an kafamda olmadığı içindi. Onun azarlamalarını ya da tartıdaki rakamları düşünmüyordum.

Düşüncelerimi meşgul eden tek şey, tezgâhın arkasında duran, Kirian'ı izlerken beni bütünüyle yok sayan, sanki hiç var olmamışım gibi davranan kişiydi.

Bir gün gelip de Kirian'ı kıskanacağımı asla düşünmezdim ama işte oluyordu.

"Xander." Sanki yasakmış gibi adını fısıldadım. Eskiden, yıllarca, ismini söylediğimde bana bağırırdı ama dün gece öyle olmamıştı. Dün gece, ismini dudaklarımdan duymayı sevmişti. Dün gece, ona "Xan" diye seslendiğimde, ki bunu hep yapmayı sevmişimdir, bakışı daha farklıydı.

Çenesi gerildi. Belli ki beni silip geçmek istiyordu ve ben gözlerinin önünde durarak varlığımı hatırlatmıştım.

Hiçbir şey söylemedi.

Yüzüne yaklaşmak için eğildim. Nane ve o uçsuz bucaksız okyanusu andıran taze kokusunu alıyordum. "Seninle konuşuyorum."

"Ben konuşmuyorum," diye karşılık verdi, gayet kayıtsız bir şekilde.

Bir şey daha diyecekken, Lewis Knight merdivenlerden indi. Yüzümü buruşturdum ve Xander'la babasının evinde fazla gürültü yapmış olabileceğimizi düşündüm.

Sonra Kirian'ın bizi yakalamasını hatırladım ki bu çok daha beterdi. Güreş mi? Cidden mi? Daha iyi bir bahane bulmalıydım. Umarım kardeşime ömür boyu travma yaşatmamıştık ve güreş hikâyesine gerçekten inanmıştı.

Lewis, kapıya doğru yönelmek üzereyken bizi fark edip durdu. Yüzünde ender rastlanan bir gülümseme belirirken yanımıza doğru yaklaştı.

"Hey, genç adam." Bir peçete kapıp Kirian'ın yanağındaki çikolatayı sildi.

"Aynen öyle, amca." Kirian yeni çıkan dişlerini sergileyerek sırıtırken, "Ben genç bir adamım. Herkese söyle," dedi.

Hem Lewis hem ben gülümsedik.

Xander gülümsemiyordu. Bize arkasını dönmüş, kahve makinesiyle uğraşıyordu. Kaskatı durduğu için neredeyse tişörtünden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"Nasıl gidiyor, Kim?" diye sordu Lewis, sıcak sayılabilecek bir ifadeyle; onda pek de rastlanmayan türden bir ifadeyle.

Katı kararlarıyla tanınan güçlü bir politikacı oluşu, onun Silver'ın babasıyla iyi anlaşmasının nedeni olabilirdi.

Görünüşü ortalama olsa da son derece etkili bir hitabeti ve karizması vardı; bu da görünüşünün ötesinde katbekat bir çekicilik yaratıyordu. Xan, ondan belki yalnızca gözlerinin şeklini almıştı. Zaten gözlerinin şekli Kirian'la da benziyordu.

Çocukken Xander'a şaka yapar, "Kirian bana değil, sana benziyor," derdim.

Bir saniye.

Hayır. Başımı iki yana salladım. Bu kesinlikle imkânsızdı.

Defolun, aptal düşünceler.

Sahte bir gülümsemeyle, "İyiyim, teşekkürler," dedim.

"Calvin ve Jeanine nasıl?"

Neden onlardan bahsediyordu ki? Sebebini biliyordum. Çünkü sürekli bir şekilde arkadaş gibilerdi. Özellikle Babam ve Lewis beraber büyümüş, aynı okula, aynı üniversiteye gitmiş ve aynı berbat dünyaya girmişlerdi.

Ancak zihnim şu anda tamamen yanlış bir yöne kayıyordu.

"İ-iyiler."

Kekelemeye başlar başlamaz Xander bana dönüp gözlerini kıstı, sonra hiçbir şeyin farkında olmayan Kirian'a yöneldi. Havadaki gerginlik tamamen ona çarpıp sekmiş gibiydi.

Lewis, Kirian'ın yanağını yeniden sildi. Onun bu şefkatli hâli ya da tek boynuzlu at gibi nesli tükenmiş bir gülümsemeyi andıran ifadeyi görmezden gelmeye çalışsam da olmuyordu. İmkânsızdı.

Şu anda zihnimde kaynayan tek şey buydu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi Lewis.

"Ne demek istedin?" Kendimi ürkmüş veya henüz tam olarak anlamadığım bu düşünceleri ağzımdan kaçırıverecekmiş gibi duyulmaktan alıkoymaya çalışıyordum.

Yüz ifadesi, sanki ne kadar sık tökezleyip gülümsediğini, ne kadar fazla şefkat gösterdiğini fark etmiş gibi normale dönmüştü. "Kirian'la ya da başka herhangi bir şeyle ilgili," diye ekledi.

"Tamam." *Asla olmazdı.*

Bakışlarını Xander'a, sonra da bandajlı eline yöneltti. Sadece gözleriyle bile ne kadar çok şey anlatabilmesi inanılmazdı. Az önce Kirian'la ve benimle oldukça cana yakın davranırken, oğluna karşı belli ki öfkeliydi.

Bu anlaşılır bir şeydi; Xan, kendini sürekli belaya sokuyordu. Alkol, kavgalar ve şimdi de elini yaralaması...

Bunu düşündükçe yutkundum.

Elini kesmiş ve kanatmıştı. Tıpkı benim gibi.

Ancak gerçekten öyle miydi? Bunu bilerek yapmadığından emindim. Yine de bu, yaranın ona acı vermediği anlamına gelmezdi.

Xander, babasına gülümsedi ve gamzeleri belirse de o gülümsemenin ardında acımasız bir burukluk saklı gibiydi. "Sana da günaydın, baba."

"Sonra konuşacağız." Lewis bunları söyleyerek kapıdan çıkıp gitti.

Ben, Kirian'ın yanında durduğu yere bakakaldım. Aklım türlü türlü garip teorilerle doluydu.

Hayır, hayır. Bu konu hakkında düşünmeyecektim.

Xander, Kir'e gülümseyip, "Ben hazırlanacağım, tamam mı, *Superman*?" diye sordu.

Kirian, başını bile kaldırmadan yumruğunu Xander'a uzattı ve sonra havaya üflediler.

Eğer içimdeki her şey eriyip gitmiyor olsaydı, bu sahneye duygulanırdım.

Xander, Kirian'ın olduğu taraftan uzaklaştı. Eğer benden, bizden kaçabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

Beni öpüp, o sözleri söyleyerek bedenimi ateşe veremez, sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemezdi.

Bana "Yeşil" demişti. *Onun* Yeşil'i...

Tüm o yedi yıldan sonra, nihayet tekrar Yeşil demişti ve ben bunu hayal gücümün bir oyunu ya da bir rüya gibi görmezden gelmeyecektim.

Onun beni bir o yana bir bu yana savurmasına ve bu hikâyede tüm kararları vermesine artık izin vermeyecektim.

Biz her şeyi beraber yapardık ve bu değişmemeliydi.

Ayak seslerinin peşine takılıp önüne geçtim, merdivenlere erişimini engelledim.

"Kaçamazsın."

"Kaçmak mı?" Acımasız bir kahkaha attı ve içimdeki her şeyi yavaş yavaş ezdi. "Sen kimsin ki senden kaçayım?"

"Ama-"

"Sen bir hiçsin, Berly."

"Siktir git," demek istemiştim, kin dolu bir sesle. Fakat ağzımdan çıkışı zayıf ve çok acılı olmuştu, resmen zavallıcaydı.

"Hayır, teşekkürler."

"Olanları hiç yaşanmamış gibi yapamazsın."

Gözlerindeki kin, daha önce hiç görmediğim kadar belirgin ve gerçekti. Bu kez tamamen kırmaya yönelik bir niyet taşıyordu. "Göreceksin."

"Bu sefer öylece durmayacağım." Sesimdeki titrekliği zorlukla bastırdım. "Onayını bekleyen o kayıp köpek yavrusu değilim artık. O kız gitti. Beni silersen, ben seni daha da sert silerim."

"Zahmet olmazsa," diye yüzüme tısladı. "Yap. Şunu."

"Ne oluyor sana? Neden bunu yapıp duruyorsun, Xan?"

"Lanet olası adımı söylemeyi kes." Gözlerindeki öfke köpürdü ve ürkütücü bir maviye büründü. "Benimle konuşmayı kes. Etrafımda dolaşmayı kes. Hayatımdan siktir olup git."

Sonra arkasını dönüp merdivenleri çıktı, beni orada resmen kan kaybeder hâlde bırakmıştı.

Sözlerinin etkisiyle sendeledim. Her biri boğazıma saplanan bir bıçak gibi acıtıyordu.

Bu sefer ne bedel ödeyeceğimi merak ediyordum ve işte cevabını alıyordum.

Bana iğrenç dediği zamankinden daha beterdi. İçimi dışımdan başlayarak parçalıyor, iyileşme şansımı sıfıra indiriyordu.

Bir zamanlar benim şövalyemdi, dayanağımdı, sıcacık bir omuzdu. Şimdiyse hayatımın peşine düşmüş bir kötü adam olmuştu.

Artık boğucu sisin efendisiydi. Boğazıma dolanıp nefesimi kesen o kolları yönlendiren kişiydi.

Basamakları çıkarken arkasından bakakaldım.

Kesin olarak biliyordum ki o, bana son bir kez veda ediyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Kimberly

Sonraki üç gün, sanki bir sersemlik içindeymişim gibi geçti. Olanlar yaşanıyordu ama aslında yaşanmıyordu.

Elsa'ya grip olduğumu söylemiş ve bugün okula gitmemiştim.

Aslında kendimden bezmiş durumdaydım.

Bazen her şey insanın üzerine fazla gelirdi. Hava, sesler, insanlar...

Hepsi.

Çevremde duran boş cips paketlerine bakarken dudaklarımdaki tuzu sildim.

Teknik olarak, buna "duygusal yeme" deniyordu; ne bulursam yemekle sonuçlanan o anlık çöküş.

Yine de *M&M*'lerim ve fıstıklı dondurmam hâlâ kutsal olduğundan, onları bu günahkâr ortamda tüketmek istememiştim.

Kir'i Henry'nin evindeki pijama partisine bıraktıktan sonra markete gidip elimdeki tüm cipslerle kolayı -diyet olmayanını- almıştım. Sonra *McDonald's*'a uğrayıp en büyük

menülerden hamburger ve patates kızartması siparişi vermiş, alışveriş turumu envai çeşit hamur işi ve taşıyabileceğimden fazla pastayla tamamlamıştım. Bir sürü lanet pasta... Hepsini rastgele ağzıma tıkıştırdım. Yedim, yedim, yedim. Çenem ağrıyıncaya ve midem isyan edinceye kadar durmadım.

Kustuktan sonra bile tuvalete erzaklarımı taşıyıp yemeye, yemeye ve sadece yemeye devam ettim; sanki o yiyecekler içimdeki boşluğu doldüracakmış gibi.

Doldurmamıştı.

Bunun üzerine yarım şişe tekila içip bir de Xanax almıştım, yoksa iki miydi?

Ne kadar içtiğimin hesabını, yediklerimi kustuğum anda kaybettim. Alkolü de kesin kustuktan sonra almıştım, zira aç karnıma asit misali oturuyordu.

Bu kez boğazıma parmak sokmama gerek kalmamıştı. Sanki bedenim yiyeceği reddediyor, yabancı bir maddeymiş gibi görüyordu.

İkinci kez midemi boşaltmayı bitirdiğimde, kapağını kapattığım klozete başımı dayadım. Gözlerim, dağınıklığın içindeki metal parıltısına takılıyordu. Artık ayağa kalkıp kendimi toparlayacak gücüm kalmamıştı. Burada kalıp... yok olmayı istiyordum.

Hepsi buydu; yok olmak. Bu kadar zor olabilir miydi?

İronik olan şu ki, bu isteğim Xander'la yaşadıklarımdan ya da yaşayamadıklarımdan, kaynaklanmıyordu.

Onun reddetmesiyle, tamamen kapanıp beni dışlamasıyla yaşayabilirdim. Dayanamadığım şey, o geceki umudumdu... nihayet bir amacım varmış gibi hissetmemdi.

Hayatım boyunca kendime bir yer ve içimi açabileceğim birini bulabilmek için çabalamıştım.

Xander bana bunu vermişti. Beni görmüştü ve hep korktuğum gibi gördüğü şeyden nefret etmemişti.

Sonra da ayaklarımın altındaki halıyı çekip almıştı.

Sahip olduğun bir yere ait olduğunu sanıp aslında hiç ait olmadığını anlamak, tam anlamıyla bir ihanetti. Belki de en kötüsü buydu.

Muhtemelen ben onu ormanda terk ettiğim gün, Xander da kendini ihanete uğramış gibi hissetmişti ve o günden beri benden intikam alıyordu.

Bunu anlayabiliyordum, en azından öyle sanıyordum. Sadece, bunun beni etkilemediğini ya da güçlü olduğumu belli etmenin yalan olduğunu gizleyemiyordum.

Güçlü olmak ne demekti ki?

Sabah uyanıp, Mari'nin mutfağından çaldığım keskin bıçağa bakmamaya çalışmak mıydı? Babamla *FaceTime* yaparken aslında dönmesini haykırmak istediğim hâlde gülümsemek miydi? Yoksa makyaj yapabilmek için aynaya bakmaya kendimi zorlamak mıydı?

Ya da bir zamanlar benim şövalyem olan kişinin gözlerinin içine bakıp, bana yabancıymış gibi davrandığında oracıkta yıkılmamayı başarabilmek miydi?

Bir zamanlar bana aitti. Şimdiyse bambaşka biriydi.

Aldığım her nefeste sis daha da yoğunlaştı, boynuma dolanarak beni yavaş yavaş boğuyordu.

Hayatımda ilk defa, onunla savaşacak ne gücüm ne de isteğim kalmıştı.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu, çekeceğim acı ise sınırsızdı.

"Ne oluyor burada, Kimberly?" Annemin sesi, banyo kapısının önüne gelip üstüme düşen gölgesiyle birlikte bir alarm gibi çınladı.

Kanatları kırılmış bir çocuk gibi, kendimi toparlayıp oturur vaziyette ona döndüm. Nasıl göründüğüme dair hiçbir fikrim yoktu. Pijamalarımı giymiştim, saçım dağınık bir topuzdaydı. Sabah rimel sürmüştüm, yüzümde kalmış mıydı, akıp gitmiş miydi bilmiyordum. Görmek istemediğim için aynaya bakmamıştım.

Oysa annem, tasarım pantolonuyla, üzerine giydiği hâkî renkli gömleğiyle ve *Louboutin* topuklularıyla sapasağlam, düzgünce karşımda duruyordu. Kahverengi saçları dalga dalga, kusursuzdu.

"Merhaba, anne," dedim. Sonra elimle ağzımı kapattım.

Beklediğimden daha sarhoştum. *Hay aksi.*

"İçki mi içtin sen?" Başını iki yana salladı ve yerdeki yemek paketleriyle yarısı boş cips paketlerini işaret etti. "Bu abur cuburlar da ne böyle? Sana şu kiloları vermen gerektiğini kaç kez söyledim, Kimberly?"

"Üzgünüm." Çenem titremeye başladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, anne. Benim gibi biriyle uğraşmak zorunda kaldığın için de..."

Ağzımdan çıkan her kelimeyle gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı. Aslında bunlar yalnızca gözyaşı da değildi. Çocukluğumdan beri hissettiğim ne varsa şimdi dökülüyordu.

Annemin gözünün önünde olduğum her an, kendimi küçücük hissediyordum. Sanki yanlış giyiniyor, yanlış nefes alıyor, yanlış davranıyordum.

Varoluşum baştan aşağı yanlıştı.

"Madem üzgünsün, o zaman düzelt." Burnunun ucuyla bana tepeden baktı. "Faydasız hayatında bir kez olsun benim kızım olmaya layık ol."

Başımı hızla salladım. "Düzelteceğim."

Bakışları etrafı tekrar süzdü, dudakları iğrenmiş, hayal kırıklığı dolu ince bir çizgi hâline geldi.

Annem şu an beni görmüyordu. Kısa kollu pijamam yüzünden açıkta duran yara izimi de görmüyordu. Gözlerimdeki yaşları ya da bu yaşların ardındaki çığlıkları fark etmiyordu.

Annem sadece mecburen katlandığı bir karmaşayı görüyordu. Onun gözünde imajını mahvedebilecek biriydim. Doğduğumdan beri hep böyleydi; koca bir yük, lanet bir hataydım.

Geçen yıl, zihinsel sağlığımın aniden tepetaklak olup sisin daimî yoldaşım hâline geldiği zamanlarda, babamla konuşurken onu duymuştum.

Onu dünyaya getirmemeliydik. Şuna bir bak, Calvin. Tam bir rezillik.

Babam onunla tartışmış, beni savunmuştu ama söylediklerini hatırlamıyordum. İnsan zihninin sadece bazı şeylere odaklanıp diğerlerini unutması ne garipti. Annemin "rezillik" demesi aklıma kazınmıştı, oysa babamın bana melek deyişini anımsayamıyordum.

Belki de hep peşinde olduğum şey, annemin hiç vermediği ilgiydi; asla sunmayacağı sevgi ve gösteremediği şefkatti.

Yine de gözlerimle ona yalvarıyordum.

Bak bana, Anne.

Bana yardım et.

Annem ol.

O ise arkasını dönüp tek bir bakış bile atmadan gitti. Kapıdan çıkarken kendi kendine, "Bunu hak edecek ne yaptım acaba?" diye mırıldanmıştı.

Sonra şiddetli bir mide bulantısı hissettim, kapağı kaldırıp iki elimle kenarlara tutunarak kustuğum hâlde içimden hiçbir şey çıkmadı. Başım dönüyordu; sanki yalnızca midemdekileri değil, ruhumu da boşaltıyordum.

Sis, canlı bir varlıkmış gibi banyoyu sardı. Kocaman, kara duman dolu bir bedeni vardı ve görünmez elleri boynuma dolandı.

Düzelt kendini, Kimberly.

Faydasız hayatında bir kez olsun benim kızım olmaya layık ol.

Şuna bak, rezillik işte...

Annemin sözleri, hayali bir ilmek gibi boynumu sıkıyordu ya da belki hayal değildi. Belki de hep duymam gereken sözler bunlardı. Bu sözler, benim tüm varlığımdı.

Bir kaybeden, bir çöp. Seni kimse istemiyor.

Hiçbir şeysin. O zaman hiçbir şeye dönüşsene?

Bu sesler, göğsümü çepeçevre dikenli teller gibi sarıyordu, kalbimi iğnelercesine...

Hayatımdan siktir olup git.

Xander'ın sözleri ise son darbeyi indirmişti. En güçlüsü değildi ama en ölümcülüydü. Çocukluğumuzdan beri o, anneme karşı sığındığım limandı. Şimdi hem onu elimden almış hem de bana verdiği dayanağı, güvenli limanı yok etmişti.

Sonra da yokmuşum gibi davranmıştı.

O, annemden bile beterdi. Annem hiç değilse seviyor gibi yapmamıştı.

Xander bana koca bir dünya sunmuş, sonra da beni uçurumdan aşağı itmişti.

Karanlık gökyüzüne yıldızlar çizmiş, ardından hepsini tek hamlede söküp atmıştı.

Küçükken ona yıldızları sevdiğimi söylediğimde, bana bir yıldız getirmişti; özel bir yıldız. *Gerçek bir yıldızdan* aldığını söylemişti. Babasından çalmış, benden başkasının bilmemesi gerektiğini söylemişti.

Cebimi yoklayıp ortaya, ortasında çirkin bir siyah desen olan bilekliği çıkardım.

O, dışarıdan çirkin görünse de sırf gezegenleri aşıp bana geldiği içindi. Aynı kendisi gibi; hep yanımda olacağını söylemişti.

Yalancı.

Telefonumu elime aldım ve ona hep göndermek istediğim fakat cesaret edemediğim mesajı yazdım.

Belki alkolün ya da hapların ya da her ikisinin etkisindeydim.

Kimberly: *Keşke hiç arkadaşım olmasaydın. Keşke bana her zaman yanımda olacağını söylemeseydin. Keşke hakkımda bu kadar çok şey bilip yine de benimle olmamayı seçmeseydin. Keşke ben ya da sen ya da biz hiç var olmasaydık.*

Sonra telefonu yanıma bıraktım.

Sis, boynumu saran o hayali bağdan gerçek bir iple dönüşüp sıkmaya başlamıştı.

Şu an her şeyin mümkün olduğu bir yerdeydim; dünya parmaklarımın ucundaydı ve ben onu seçtim.

Boş cips paketlerinin altına gizlediğim bıçağı çıkardım. En başından beri yiyeceklerle, içkiyle ve haplarla birlikte oradaydı; annemin görmediği yerde. Zaten o, beni hiçbir zaman görmezdi.

Ne zaman bu kadar kötüleşmişti her şey? Ne zaman kendimi bu denli kaybedip geri çıkamaz olmuştum?

Hiçbir şey kalmadığında ve geriye yalnızca... sis kaldığında hissettiklerim bunlar mıydı?

Sis yalan söylemezdi. Bu sis, onu yenemediğim anlarda hep oradaydı.

Yoksa bu bir dürtü müydü?

Belki de en başından beri yapmam gereken şeydi.

Bu kez elim titremedi; kararlı ve netti. Bu kez ağlamadım, kapı tarafına da bakmadım, annemin gelip "Yanındayım," demesini beklemedim.

Bu kez her şey bitmişti.

Bileklerimdeki damarları, dikine uzanan iki seri kesikle kestim. İlk başta sanki sadece bir sızıydı. Hissediyordum ama aynı zamanda hissetmiyordum.

Kan, canlı ve kırmızı bir ritimde akıp giderken tüm acım da yavaş yavaş dışarı süzülüyordu. Bu... rahata ermek gibiydi. Tam bir rahatlama.

Ancak yetmedi.

Daha sert kestim, acemi biri gibi enine değil, derinlemesine, kan küçük bir fıskiye gibi etrafa sıçrayana kadar devam ettim.

Rezillikti, tıpkı annemin söylediği gibi.

Belki beni bulduğunda buna da rezillik diyecekti.

Baş dönmesi neredeyse anında bastırmıştı. Kafam duvara yaslanarak geriye düşerken gözlerimle kanı izliyordum. Yarayı ve onun içimdeki sisi nasıl attığını, beni nasıl özgürleştirdiğini görmeye çalıştım. Ancak görebildiğim tek şey o bileklik ve aptal yıldızdı.

Xander'a yakalanırım korkusuyla hep sakladığım o yıldızı takmaya hiç fırsatım olmamıştı.

Şimdi, yıldızı benden kimse alamayacaktı.

Şimdi her şeyi alan ve geriye bomboş bir yer bırakan kişi bendim. Sis yavaşça dağılmıştı ama kimse içeri girmemiş, kimse kapıyı kırıp "Gitme," dememişti.

Belki de en başından beri gitmem gerekiyordu.

Her şeyin bitişinin sesi, sadece... bitişti işte.

Gözlerimi kapatırken yanaklarımdan süzülen tek bir damla yaşı hissettim ve karanlığa teslim oldum.

Yirminci Bölüm

Xander

Bugün sabahtan beri tam bir saçmalıktan ibaretti. Ya da belki de hayatımın tamamı en başından beri saçmalık içindeydi ve ben ancak şimdi bunu görmeye başlıyordum.

Babamla rehabilitasyon konusunu konuşmuştuk, tabii ki gizli tutulacaktı. Siyasi düşmanları ya da basın, beceriksiz oğlunun bir tesiste tutulduğunu öğrenme riskini göze alamazdı.

Doğal olarak, reddetmiştim. Bunun üzerine o da annemin içki problemlerini hatırlatıp ona benzemeye başladığımı söylemişti.

Ben de "Keşke annemle kalsaydım, o içki ve akıl sağlığı sorunlarına rağmen, seninle yaşamasaydım," demiştim.

Bana tuhaf bir bakış attığında bir an için söylediğime pişman olacak gibi olmuştum, sonra çekip gitmişti.

Babam için üzüntü duymamalıydım; bana karşı üzgün olması gereken oydu. Hayatımı birden çok şekilde mahvetmişti ve bu sadece annemle ilgili değildi.

Daha da kötüsünü yapmıştı, üstelik bu yavaş ama kesin bir şekilde hayatımı yok ediyordu.

Sonuçta o, Lewis Knight'tı. Parlamento sorgulamalarından kurtulabilen biri, oğlundan da kurtulabilirdi.

Sonra Cole'la Aiden'a, Kimberly'yi o gece odama soktukları ve kışkırttıkları için saldırmaya kalkmıştım. İçimde hiç kuşku yoktu ki her şeyin ardında onlar vardı.

Cole sadece gülüp, "Demek gerçekten bir şeyler oldu," dedi. Aiden da psikopat gibi sırıtarak sırtıma vurdu.

Zaten onlarla dövüşecek kadar ayık değildim, o yüzden ortaya yarım yamalak yumruklar çıkmıştı.

Onlar zemini hazırlamış olabilirlerdi ama onu ben öpmüştüm, dilini sahiplenip aç bir hayvan gibi tatmış, sonra ağzını hep bana aitmiş gibi acımasızca becermiştim.

Yaptıklarımı düşündükçe içim daralıyordu, anılar gözümün önüne geldikçe, ne halt ettiğimi sorgulayıp duruyordum.

Ona yalan söylemiştim.

Üç gündür aklımdan çıkmayan tek şey, o geceydi. Yokmuş gibi davranmaya kendimi inandırabilirdim ama onunla ilgili tüm anılarımda olduğu gibi, bu da zamanla güçlenecek ve büyüyecekti. Tek isteğim, odasına dalıp bu anı her gün tekrar yaşamak olacaktı.

Sapık zihnimi de sikeyim. Cole'un yanında yanıp gitmeliydim.

Bu haftam zaten berbat geçmiyormuş gibi, üstüne bir de uzun zamandır ölüme mahkûm etmeye hevesli olduğum o ahmağın yanındaydım.

Ronan ve ben, futbol takımının kaptanının çağırdığı toplantı için Meet Up'ta oturuyorduk.

Aklımdaki dürtülere uyup çılgınca hareketler yapmamak için herhangi bir şeye hazırdım.

Buraya gelirken bir kadeh içmiş olabilirdim ama sadece bir taneydi. Yine de o iblis Cole'un bizi kasıtlı bir araya getirdiğini anlamayacak kadar aklımı kaybetmemiştim.

Ronan, karşımda otururken aptal bir sırıtışla bana bakıyordu. Yumruğumu sıkarak onu yere sermek istiyordum.

"Uzun zamandır böyle yarı ayık görmemiştim seni, Knight," diye laf attı.

"Siktir git, Astor." Gözlerimi ondan kaçırıp başka herhangi bir noktaya diktim.

Meet Up, Aiden'a ait küçük bir kulübeydi. Arkada ormana ve bir göle doğrudan açılıyordu. Ahşap tonların hâkim olduğu, sıcak ve samimi bir yerdi. Biz dördümüz, ailelerimizden uzaklaşıp özgürleşmek istediğimiz zamanlarda hep buraya gelirdik. İsimlerimize ve bizden beklenen onca şeye ara vermenin özgürlüğüydü bu.

Bize çocukken neler olmamız gerektiği öğretilmişti; oysa daha çocukluğun nasıl bir şey olduğunu öğrenmemiştik. Muhtemelen bu yüzden hiç gerçekten çocuk olamamıştık.

Bedenler genç, zihinler yaşlıydı.

Elsa'nın, Kimberly'yi buraya ilk kez getirdiğini hatırlıyordum. Yeşil gözlerinde büyüleyici bir merakla etrafı incelemişti. Tam da kitap okurken veya dizilerini seyrederken takındığı o ifadeyle...

Yıllardır, onu grubun dışında tutmak için elimden geleni yapmıştım. Çünkü arkadaşlarıma yakın olursa, bana da yakın olurdu. Bunu istemiyordum.

Ta ki her şeyi berbat edene kadar.

Son birkaç gündür onu görmezden gelmeye çalışıyordum ama aslında gördüğüm tek kişi oydu. İzlediğim tek varlıktı. Sanki etraftaki tüm o bulanık silüetlerin içinde, gerçekte var olan yalnızca oydu.

Bir yanda insanlar vardı, öte yanda o. Üstelik daima onların arasında parlayan tek kişi o oluyordu.

"Bugün neden burada değil, Knight?" diye sordu Ronan.

"Ben onun lanet koruması değilim." Bugün onu izlememeye kararlıydım, Kirian'ı almaya geldiği zamanı saymazsam tabii. O an da Kirian'ı izliyordum, onu değil.

"Doğru ya, gideyim de kendim sorayım," diye sırıttı. "Ne de olsa çıkıyoruz."

"Ya da seni pataklayabilirim." Ben de ona aynı şekilde gülümsedim.

"Tamam. Enerjini boşalt. İşin bittiği an, yanına gideceğim."

"Ne halt yemeye bu kadar umursuyorsun onu, Astor? Ne zamandan beri bu denli ilgilisin?"

"Sen ilgilenmediğinden beri, *mon ami*. Biliyorsun, ben mağdur kahramanlara bayılırım."

Dudaklarım arasından uzun bir iç çekiş koptu. "Sandığın gibi değil."

"Pekâlâ, nasıl olduğunu anlat o zaman."

Bu konuda sinsi sinsi davranmaya başladığından beri ona bir şeyleri anlatmayı düşünüyordum. Sonuçta Aiden'la Cole biliyordu. Aiden'a sarhoş bir gecede ben söylemiştim, Cole ise kendisi çözmüştü.

Ancak Astor'un ağzı torba gibiydi. Bunu öğrense, o da ona söylerdi ve ben bununla başa çıkacak durumda değildim.

"Ona anlatırsın," diyerek omuz silktim.

"Eğer onu ilgilendiriyorsa, elbette söylerim," diye duraksadı. "*Attend une seconde*... Diğerleri biliyor mu?"

"'Biliyor' derken neyi kastediyorsun?"

"Ne halt ediyorsun, Knight? Ben sana her şeyimi anlatıyorum."

"Ben de onlara günlük bülten geçmiyorum. Senin aksine, gerzek."

"Madem bu konuda dürüst oluyoruz..." Masum fakat gizliden sinsi bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Onunla rehabilitasyon konusunu, ülkeyi terk edeceğini ve her daim onu izlediğini söylediğimi de paylaşayım o hâlde."

"Ne diyorsun sen?."

Arkasına bakmadan devam etti. "Ne mi diyorum, Knight? Onu elinden almaya karar verdim. Bu iş bitti."

Bir an için oturuyordum, sonra bir hamlede fırlayarak ona çarpıp yere düşürdüm ve yumruklamaya başladım. Bu defa o da geri durmadı ve bana karşılık verdi. İkimiz de yuvarlanıyor, boğuşuyor, birbirimize vuruyorduk. Bir masa devrilip bir şeyler kırılmıştı ama durmuyorduk.

"Benim arkadaşım olman gerekiyordu, *benim* arkadaşım!" dedim yumruğumu savururken.

"Ve senin de bundan daha iyi olman gerekiyordu," diyerek o da yüzüme bir yumruk indirdi.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama bir süre sonra yumruklarımın hissini kaybetmiştim. Ronan'ın ağzı ve burnu kan içinde kalmıştı, muhtemelen benimki de aynı durumdaydı, alt dudağım yanıyordu.

Sonunda halıya sırtüstü yığıldık, yan yana uzanıp sessizliğin ortasında nefes nefese kaldık.

"Hayal kırıklığına uğrattın beni," dedi Ronan, onu hiç böyle ciddi duymamıştım. "Onu incitmeni ve karşılığında incinmeni görmekten nefret ediyorum. Nedir senin sorunun, mazoşist misin?"

Acı bir kahkaha attım. "Muhtemelen, evet."

"Annen, baban ona zarar verdiği için çekip gitti. Sen nasıl aynı döngüyü tekrar edersin, *connard?*"

"İnan bana, aynı değil."

"Nesi farklı?"

Derin bir nefes aldım, pes etmeye ve içimdeki her şeyi dökmeye hazırdım. Çocukluğumdan beri Aiden ve Cole'la büyümüştüm ama bana en yakın olan her zaman Ronan'dı. Biz, Aiden ve Cole'un olduğu gibi birbirimize çekilmiştik. Birkaç yıl önce Ronan bana kendi ölümcül sırrını anlattığında, onunla bağım daha da güçlenmişti.

Yine de sırrımı onunla paylaşmamıştım çünkü benim gibi ağzını sıkı tutan biri değildi. Her şeyi ifşa edebilirdi.

Tam bu çılgın fikri hayata geçirecekken kapı açıldı.

Aiden ve Elsa içeri girdiler, kolları birbirine dolanmış hâlde; yanlarında Teal vardı. Bizse hâlâ yerde, baş aşağı bir şekilde onlara bakıyorduk.

Arkalarında... onun olmadığını görünce göğsüm sıkıştı.

Sanki görmek istemiyormuşum gibi davranıyordum.

Yalan.

Tam bir yalancıydım.

Şu an bir ya da iki içki fena olmazdı.

"Lanet olsun, kavgayı kaçırdım," dedi Aiden, sanki gerçekten sinirlenmiş gibi. *Pislik.*

Önce Ronan kalktı, sonra bana elini uzattı. Kabul edip ayağa kalktım, başparmağımla kanayan alt dudağımı sildim.

"O gerzek Nash nerede?" diye sordum.

"Meşgul," dedi Aiden, ardından bize doğru bir el hareketi yaptı. "Rica ederim, bizim yüzümüzden durmayın. Tekrar mı başlasanız?"

"Seks, uyuşturucu ve şimdi de şiddet," diyerek Teal, serseri bir sokak köpeğine bakar gibi Ronan'a baktı. "Ne kadar etkileyici."

Ronan'la olan yakınlığımdan ondaki değişikliği hemen fark etmemiştim, bedenini hafifçe öne eğmiş, sanki kavgaya hazır gibiydi. Yine de dişlerini göstererek sırıtmayı seçmişti.

"Eğlenceye vesile olmaktan memnunum, *ma belle*."

"Eğlence mi?" diye sordu Teal gözlerini devirerek. "Daha çok savaş alanı gibi."

"O hâlde siper alman gerek, öyle değil mi?"

"İyi misin?" Elsa, Aiden'ın yanından ayrılıp çantasından çıkardığı kâğıt mendillerle Ronan'ın ağzındaki ve burnundaki kanı silmeye başladı.

Teal kulaklıklarını takıp ortadaki karmaşanın içine doğru yürümüştü, sanki orada hiç dağınıklık yokmuş gibi. Sonra kanepeye oturdu ve olanlarla ilgilenmediğini açıkça belli etti.

Onun burada ne aradığını kimse bilmiyordu zaten.

Elsa, Ronan'ın yüzünü silerken Aiden'ın sol gözü seğirmeye başladı. Bu içindeki şeytanın açığa çıkmak üzere olduğuna işaretti.

Sırf sinir etmek için, "Ben ne olacağım, Elsa?" diye sordum. "Suratımı mahvetti."

"Sen değil," dedi Elsa, tüm dikkatini Ronan'dan ayırmadan.

"O da değil," diyerek Elsa'yı kolundan çekip Ronan'ın göğsüne kâğıt mendilleri fırlattı Aiden.

Ronan sırıtıp, "Ama ben Ellie'nin yumuşak ellerini seviyordum," diye mırıldandı.

Aiden ona sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Eminim senin için kazdığım mezarı da seversin. Güzel ve rahat yapıyorum."

"Beni neden umursamıyorsun?" diye üsteledim Elsa'ya.

"Ne demek istiyorsun, bilmiyor musun sanki?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana, disiplinli bir öğretmeni andıran sert bir bakış attı.

"Hayır, bilmiyorum."

"İnanamıyorum. Tam kendini beğenmiş bir pisliksin sen."

Kaşlarımı ukalaca kaldırarak gülümsedim. "Belki de bunu bir bağlama oturtursak iltifat olarak kabul edebilirim."

"Kim, bugün senden kaçmak için hasta numarası yaptı. Aramalarımı ve mesajlarımı cevaplamıyor bile."

Ronan bana dönüp "Gördün mü?" der gibi baktı.

Ona bakıp orta parmağımı göstermekten zor da olsa vazgeçtim. "Dediğim gibi, ben onun koruması değilim."

"O hâlde kafasını karıştırmaktan vazgeç, Tanrı aşkına," diye patladı Elsa. "Onu rahat bırak ki sensiz kendi hayatını toparlayabilsin."

"Ne yazık ki, ne yapacağıma sen karar veremezsin." Elimi sallayarak onlara veda eder gibi yaptım. "Ben gidiyorum."

"Sen sadece korkağın tekisin!" diye arkamdan bağırdı Elsa. "Onu asla hak etmeyeceksin."

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda, Aiden onu sım-

sıkı belinden kavramış, kurtulmasına izin vermiyordu. Elsa kıvranarak elini kolunu kurtarmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"O konuda hemfikiriz," dedim ve kendimi gecenin karanlığına attım.

Soğuk hava tenimin ürpermesine neden oldu. Yüzüm uyuşmaya başlarken kemiklerime dek işleyen bir üşüme hissediyordum.

Arabamın önünde durup bir sigara sardım, sonra yaktım. Duman anında yatıştırıcı bir etki yapıyordu. Gözlerimi kapatarak o keskin tadın keyfini çıkardım.

Seçeneklerim içki içmek veya dövüşmekti.

Ya da ikisini aynı anda yapabilirdim.

Nasıl olsa, babam beni nereye uygun görürse oraya kapatana kadar zamanım kısıtlıydı. On sekizimi doldurmuştum, tek başıma çıkıp gidebilirdim ama nereye gidecektim ki?

Belki de içten içe canımı sıkan şey, lüks bir hayatın eksikliği değil de yapayalnız kalma ihtimaliydi.

Kendimi on yıl sonra da böyle partilerde, kavgalarda ve içkiyle dağıtarak görebiliyordum. Ya da belki o zamanı göremeyecektim, bir kavgada ölecektim.

Ya da karaciğerimi alkolle boğacaktım.

Telefonum titreşti.

Sigarayı ağzımda tutarak cebimden çıkardım.

Göğsümdeki o tuhaf sıkışma hissi bir anda tavan yaptı. Sanki karanlık bir dünyadaydım ve o aniden bir kıvılcım gibi parlayıp girdi.

İçimde yavaş yavaş öldürdüğüm kıvılcım... Aynı zamanda kendimi de öldürüyordum.

Gelen bir mesajdı.

Kimberly: *Keşke hiç arkadaşım olmasaydın. Keşke bana her zaman yanımda olacağını söylemeseydin. Keşke hakkımda bu kadar çok şey bilip yine de benimle olmamayı seçmeseydin. Keşke ben ya da sen ya da biz hiç var olmasaydık.*

Dudaklarım aralandığında sigara neredeyse yere düşüyordu. Mesajı tekrar tekrar okudum.

Hayır.

Hayır, bunu yapamazdı.

Hemen adını seçip onu aradım ama açmadı. Arabayı tekmeledim ve acıyı önemsemeden mesaj yazmaya başladım.

Xander: *Şu telefonu aç, Kimberly.*

Cevap yoktu.

Xander: *Ben hiçbir zaman tanışmamış olmayı dilemedim. Asla.*

Yine hiçbir şey yoktu.

Kahretsin!

Sigaramı yere fırlatıp arabaya atladım ve daha önce hiç yapmadığım bir hızla eve doğru sürdüm.

Tam beş dakikada varabilmiştim. Yol boyunca defalarca aramıştım ama açmamıştı.

Sonra Kir'i aradığımda arkadaşında kaldığını söylemişti.

Telefonu kapatır kapatmaz direksiyona sertçe vurdum. Kim'in dengesini sağlayan, yıkıcı düşüncelerinde ona engel olan hep Kir olmuştu.

O orada değilse, hiçbir şey onu durdurmazdı.

Sakın yapma, Yeşil. Lanet olsun, sakın yapma.

Arabayı Reed ailesinin evinin önüne savrulurcasına park ettim, *Porsche*'un kapısını bile kapatmadan dışarı fırladım.

Kod paneline geldiğimde en ufak bir tereddüt etmeden girdim. Onu binlerce kez tuşladığını görmüştüm. Ayrıca Kir bazen unutuyordu, ona yardım ediyordum.

Eve girdiğimde kimse karşıma çıkmadı. O kaltak Jeanine kesinlikle stüdyosundaydı, Mari ise muhtemelen uyuyordu.

Alarmı kapatmak için kodu yeniden girdim, sonra merdivenleri ikişer ikişer tırmandım.

Mesajını okuduğumdan beri göğsümde bir şey vardı. Karanlık ve kesinlikle çok yanlış bir şey.

Yapmamış olsun.

Yapmamış olsun.

Yapmamış olsun.

Kapısının önünde duraksadığımda parmaklarım kapıyı ittirmek konusunda tereddütlüydü.

Onun odasını veya eskiden burada oturup birlikte diziler izlediğimizi, komik olmayan şakalar yaptığında sırf yüzündeki o sevimli ifadeyi sevdiğim için gülüşümü hatırladım. Unuttuğum bir gün hiç olmamıştı.

Şimdi bu koşullar altında buraya gelmek, kasıklarıma doğrudan inen bir darbe gibiydi.

"Kimberly." Adını seslendim ama kelime boğazımda düğümlenmişti, ayaklarım zeminde ağır ağır süründü.

Hiçbir cevap gelmedi.

"İçeri giriyorum."

Yine ses yoktu.

Odasına adım attım ama içeride kimse yoktu. Yalnızca düzenli hâle getirilmiş yatağı ve yeşil kıyafetlerle dolu açık gardırobu...

Derin bir nefes alıp rahatlayacağımı sanmıştım ama aksine, nefes bile alamıyordum. Ciğerlerim yanarken banyoya yöneldim; sanki orada olduğuna dair bir his içimi kemiriyordu.

"Kimberly?" diye seslendim, aciz bir biçimde bir yanıt ya da en ufak bir ses bekleyerek.

Ondan gelecek herhangi bir şeye razıydım.

Yavaşça banyonun girişine ilerledim ve en kötü senaryo gözlerimin önünde vücut buldu.

Kan.

Çok fazla kan.

Kimberly klozetin yanında oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. Etrafı cips paketleri, haplar ve bir şişe içkiyle doluydu.

Başını tuhaf bir açıyla yana eğmiş, yeşil saçları yüzünün yarısını kısmen gizliyordu.

Bakışlarım hemen pijamasının ve altındaki fayansların kanla kaplandığı yere kaydı.

Yığınla lanet kan...

Ellerinden birinde bir bıçak vardı ve önceden de yara izleri bulunan bileği şimdi kesilmiş ve kan sızdırıyordu; bembeyaz fayanslar kırmızıya boyanmıştı.

Deli gibi küfrederek koştum ve havluları kapıp elime aldım.

İlk havlu sardığım anda kanı hemen emdiğinde yenisini bastırdım. Sonra kesik duran elinde parlayan bir şeyi fark ettim.

Kan bulaşmış bir bileklik, parmaklarından sallanıyordu.

Gördüğüm manzara neredeyse beni mahvetmişti. Bu, ona on birinci yaş gününde verdiğim bileklikti. Ona aldığım son hediye... Hâlbuki onu çoktan atmış olduğunu sanıyordum.

Bunu düşünmeyi şimdilik bir kenara bıraktım ve bir elim hâlâ bileğine baskı uygularken, diğer iki parmağımı boynundaki nabız noktasına koydum.

O an bekleyiş saniyeler sürdü belki ama bana asırlar gibi gelmişti. O, hayata dair en ufak bir iz bile göstermedikçe ben de nefes almayı bırakmıştım sanki.

"Hadi ama, Yeşil." Sesim, içimde dönüp duran duygular yüzünden kısık ve bitkindi.

Alnımı onun alnına dayadım, yaralı bileğini daha da sıkı kavrayarak, "Gitme, lütfen. Giden ben olacağım, söz veriyorum," diye fısıldadım.

Bir anda başparmağımın altında nabzının hafifçe atmasını hissedince derin bir nefes bıraktım. Sanki karanlık, boğucu bir yeraltından çıkıp kurtulmuştum.

Nabzı çok güçsüzdü, neredeyse yok gibiydi ama oradaydı.

Havluyla sarılı bileğine bastırmaya devam ederek ambulansı aradım.

Buradan sonra iki seçenek vardı. Ya o yaşayacaktı ya da ben yaşamayacaktım.

Yirmi Birinci Bölüm

Kimberly

Hissizlik.

Gözlerimi yavaşça açarken zihnimde kalan tek duygu buydu.

Ne garip şeydi bu hissizlik. Hiçbir şey yoktu; ne duygu, ne düşünce... ve en önemlisi, acı da yoktu.

Tıpkı boş bir tuval gibiydi.

Annem boş tuvaller getirdiğinde hep nefret etmiştim. En azından onlara önem verir, sonra onları sanat eserine dönüştürürdü.

İnsanlar, hiçbir şey hissetmemenin en iyisi olduğunu düşünürlerdi.

Değildi.

Yavaşça, bu hissizlik kaçamayacağınız katıksız bir karanlığa dönüşürdü. Bir sise. Bir uyuşma hâline.

Hiçbir zaman annem kadar sanatla haşır neşir olmasam da içimde hep bir arzuyla beklemiştim. Biri gelip benim boş tuvalime dokunsun, üzerine renkler katsın, belki beni yeniden canlandırsın.

Beni bir sanat eserine dönüştürsün.

Çok yavaş bir şekilde çevremi algılamaya başladım. Beyaz duvarlar ve o keskin temizlik kokusu... Yabancılık hissi ve ardından... tanıdıklık.

Hastanedeydim.

Bileklerimi kestiğim için hastanedeydim. Bu kez çok derine gitmiş, buraya yatırılmak zorunda kalmıştım. Bu kez kanamayı durdurmanın ya da izleri saklamanın yollarını *Google*'dan aramam gerekmiyordu.

İşte tam o anda beni en beter farkındalık yakaladı.

Ölmemiştim.

Yanaklarımdan tek bir damla yaş süzüldü. Hayatıma son vermek istediğim hâlde hâlâ yaşıyor olmanın gerçeğini içime çektim.

Ölümde bile başarısız olmayı nasıl becermiştim?

Hâlâ nefes alıyordum ve sis çok geçmeden duyularımı yeniden saracaktı, beni sıkıca boğacaktı. Bu kez asla bırakmayacaktı.

Acı katbekat artacaktı.

Gerçeklik daha da acımasız olacaktı.

O zaman o 'bir şey' gelip beni tekrar ele geçirecekti ve ondan kaçacak hiçbir yerim kalmayacaktı.

Beni kim bulmuştu? Neden yapmıştı? Şükran mı duymalıydım, yoksa öfke mi?

"Meleğim?"

Babamın sesini duyunca tüm kaslarım kilitlendi.

Hayır, o olmamalıydı.

Lütfen, baba, sen olmamalıydın...

Beni böyle görmesini istemiyordum. Neden geri dönmüştü?

Arkamı dönüp gözlerimi sımsıkı yumdum, ufacık da olsa bir umutla uyuduğumu sanıp gideceğini düşündüm.

Lütfen git, baba. Ne hâle geldiğimi görme.

Büyük elleri benimkileri nazikçe kavrayınca içimdeki duygularla savaşmakta zorlanıyordum.

"Meleğim, lütfen bak bana. Benim, baban..."

"Tam da sen babam olduğun için, nefret etmeni istemiyorum benden."

"Senden asla nefret etmem, Kimberly." Sesi, asla pazarlığa açık olmayan bir tona büründü. "Asla, duyuyor musun?"

Göz kapaklarımı ağır ağır açtım. Yanımda oturmuş, bandajlı elimi nazikçe tutuyordu; her an kırılacakmışım gibi davranıyordu.

Babam, Calvin Reed, kırklı yaşların ortasında bakımlı bir adamdı. Kısa kesilmiş, hafif kirli sakalı keskin çenesini kaplardı. Uzun ve güçlü duruşu, ona karizma ve güç katardı. Sarıyla kestane arası saçları her zaman kusursuzca taranmış, takım elbiseleri yalnızca ona özel dikilmiş olurdu.

Basın, annemle onu en güzel çiftlerden biri olarak göstermeyi severdi; Kir ise o mükemmel aile fotoğrafına ne kadar yakışıyorsa, ben hiçbir zaman yakışmamıştım.

Şu anda, babam o her zamanki kusursuz görünümünde değildi. Saçları darmadağınık, sanki parmaklarını tekrar tekrar arasından geçirmiş gibiydi. Kravatı yoktu, gömleğinin ilk düğmeleri açıktı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, hayatını altüst ettiğimin kanıtıydı.

"Benim yüzümden gece uçuşu mu yaptın?" diye fısıldadım, sesi ürkmüş gibiydi.

"Senin için milyon tane uçuş yaparım." Parmaklarını kravatını gevşetmek ister gibi uzattı ama orada olmadığını

fark edip kolunu yanına indirdi. "Sen bana yük değilsin, Meleğim. Ben başarısız olmuş olabilirim ama senin için, ailemiz için daha çok çalışacağım. Sadece benimle konuşmanı istiyorum."

Çenem titredi; tüm gücümü toplayabilsem şimdi boynuna atılıp sığınacaktım. Babamı rahatsız edemezdim ki. O yoğun bir adamdı ve hayatında böyle bir karmaşaya ihtiyacı yoktu.

"Lütfen, Meleğim. *Lütfen* bana izin ver..." Sesi çatladığında ilk gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı.

"B-baba, lütfen annemi görmeyeyim, olur mu? Benden ne kadar nefret ettiğini ve hayal kırıklığı duyduğunu görmek istemiyorum."

Çenesi kasıldı ama yine de sakin, ölçülü bir sesle konuştu. "Görmeyeceksin. Söz."

"Ya... ya annem benden nefret ediyorsa, ya-"

"Siktir et onu," diyerek bir anlık öfkeyle sözümü kesti, sonra gülümsemeye çalıştı. "Senden nefret ediyorsa bu sadece kendi çirkinliğinin bir yansımasını gördüğü içindir. Suç sende değil, Kim. Onun kendi benlik algısında, o lanet sanat felsefesinde. Sana bunu daha önce anlatmaya vakit ayırmadığım için özür dilerim. Çok özür dilerim, Meleğim."

Bu sözler savunmamı yerle bir etmişti.

Hızla ona sarıldım, kollarımı beline dolayarak başımı omzuna gömdüm.

Göğsümden yükselen hıçkırıklar çirkin ve kontrolsüzdü ama durmamıştım.

Duramıyordum.

Ömrüm boyunca böyle bir an beklemiş gibiydim. O kesiklerin, içtiğim hapların verdiği sahte arınma hissinden bile daha güzeldi bu.

Onlar hayali ve geçiciydi; bu ise gerçekti.

Fazla gerçekti.

Babamın üstünde sandal ağacı ve sıcacık gecelerin kokusu vardı. Onun kolları arasında olmak, çocukluğumun o masum günlerini hatırlatıyordu. Omuzlarına çıkarıp beni dışarıya taşıdığı, kâbus gördüğümde kollarında uyumama izin verdiği günleri.

Nana artık yapamadığında, bana hikâyeler okuyuşunu...

Babam, anneme karşı oluşturduğum zırhın bir parçasıydı.

Sonra onu işine kaptırmış, geri kazanamamıştım.

"K-kir nerede?" diye kekelerken hıçkırıklarım boğazımı acıtıyordu. "O burada mı? Beni böyle görmesin, baba..."

"Merak etme, Henry'nin yanında."

Tanrım... Onu bir kez daha yaralamayacaktım.

Ben ne yapmıştım böyle?

Hayatımda değer verdiğim diğer insanları düşünmeden bunu nasıl yapabilmiştim? Kirian'ın dünyada yapayalnız kalacağını düşünmemiş miydim? Beni kucaklayıp yatıştırıcı sözler fısıldayan, sanki patlayacakmış gibi göğsü hızla inip kalkan babamı nasıl düşünmemiştim?

Babamı ve Kir'i terk edecektim. Göğüslerine bir bıçak saplayıp düşünmeden gidecektim.

"Çok üzgünüm, baba." Sesi gömleğine gömülürken hıçkırıklarım patlak verdi.

"Ben de üzgünüm, Meleğim. Keşke bunu daha önce görseydim, seni daha önce korusaydım."

"S-söyleme böyle, baba. Sen beni hep korudun."

"Yeterince değil."

"Baba..."

Aramızdaki mesafeyi azaltıp gözyaşlarımı sildi. "Bugünden itibaren, benimle konuşacağına söz ver."

Burnumu çekerek başımı salladım. Uzun zamandır böyle bir anın hayalini kuruyordum. Her gece de prova eder gibi oluyordum.

Evet, sisin beynimdeki yerini başkasına anlatacağım o anı gecelerce kurgulamıştım.

Bu kişi bir terapist yerine babam olduğu için mutluydum.

"Benden nefret etmeyeceğine söz veriyor musun?" diye sordum yine de.

Saçlarımı geriye doğru okşadı. "Asla etmem, Meleğim. Sen benim biricik kızımsın."

Derin bir nefes aldım, kalbimin göğsümde öyle şiddetli çarptığını duyuyor gibiydim.

Nereden veya nasıl başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden içimdekileri olduğu gibi dökmeye karar verdim.

"Biliyor musun, bazen uyanıyorsun ve nerede, kim olduğunu bilmiyorsun ya? İşte ben her gün öyleyim. Bu bir dönem değil, geçip gitmiyor. Her gün, annemle karşılaşacağımı, onunla konuşacağımı ve gözlerindeki hayal kırıklığını göreceğimi biliyorum. Her gün okula gideceğimi ve eskiden en iyi arkadaşım olan o çocuğu göreceğimi, onun artık beni görmediğini fark edeceğimi biliyorum. Her gün, belki de görünmez olduğumu, belki de bir anda yok oluverdiğimi sorguluyorum. Her gün, Kirian'ın bana ihtiyaç duyduğu için çabalamam gerektiğini, yemek yiyip savaşmaya devam etmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Ama bazen de onun bensiz daha iyi olacağını düşünüyorum. Bazense o kadar zayıf düşüyorum ki daha fazla savaşamayacak hâle geliyorum. Annem bana bağırdığında, o acıyı başka bir yere aktarmam gerektiğini hissediyorum. O yüzden kendimi kesiyor, acının kanla birlikte akıp gittiğini izliyorum. Yan-

lış olduğunu biliyorum ve sonrası öyle kötü hissettiriyor ki aynaya bakamıyorum. Ama duramıyorum çünkü fiziksel acı duygusal olanından daha katlanılır geliyor. Kan, sisin beni boğmasından daha iyiymiş gibi..."

Artık ağlamaktan nefesim kesiliyordu. Babamın yanağından da bir damla yaş süzüldü ama beni sımsıkı tutup bırakmıyordu, sanki korksa da beni kaybetmek istemiyordu.

Gömleğinin yakasını tutarak tırnaklarımı geçirdim. "Bana yardım et, baba. Bunu durdurmaya ihtiyacım var."

Yirmi İkinci Bölüm

Xander

İnsanlar hayaletlere dönüşebilirdi.

Hem var olup hem de aynı anda yokmuş gibi davranabilirlerdi. Herkes onlara bakarken bile aslında kimse onları gerçekten görmezdi.

Son iki günü hastanede böyle geçirmiştim. Banklarda uyuyarak, lavabonun sabunuyla üstümü başımı temizleyerek, kahveyle idare ederek... Gerçek kahve, votkayla karıştırılmış olan değil.

İki gün üst üste ayık kalmak berbattı. Dünyayı sanki kumlu bir filtreden bakmıyormuş gibi görmek, hiç de hoş bir manzara değildi.

Alkol, işleri daha az acımasız ve daha katlanılır kılıyordu. Sarhoşken kendimi kabulleniyordum ya da belki de daha az düşündüğüm için o hâlimle barışıyordum.

Market yoluna sapıp bir votka şişesi almayı düşündüm ama durdum.

Şimdi kendimi kaybetme zamanı değildi. Bunun için sonra bolca vaktim olacaktı.

Böylece iki aylık bir içki komasının sancısını çekiyordum.

Evet, bu duygu cinsel hastalıklı bir sürtük kadar acı vericiydi.

Ancak o gece yaşadığım kadar acıtmıyordu.

Kimberly'nin kan kaybedişini görmek, kâbuslarıma ömür boyu eşlik edecek bir sahne olarak kalacaktı. Hâlâ gözümün önüne kanın fayansları nasıl boyadığı, canlı ve kırmızı hâliyle nasıl akıp gittiği geliyordu. Hayat, ondan geri dönmeyecek şekilde çekiliyordu âdeta. İçimde bazı şüphelerim vardı ama onun bunu yapmasında benim de payım olduğu kesinleştiğinde, içimdeki bir şey paramparça olmuştu.

O gece babasına her şeyi anlatıp yardım istediğinde, kapının önünde durmuş, yumruklarımı iki yanda sıkılı tutmuştum.

Onun ağlamalarının her biri birer bıçak darbesi gibi gelmiş, her itirafında bıçak daha da derinlere gömülmüştü.

Sadece birine ihtiyacı vardı ve ben tüm gücümle o "biri" olmaktan kaçınmıştım. Bunun sonucu olarak da onu neredeyse sonsuza dek kaybediyordum.

Eskiden kendimden daha fazla nefret edemeyeceğimi sanırdım; özellikle de uyandığımda, ona dokunduğumun bir rüya olmadığını fark ettiğimdeki hâlimde. Oysa kendinden nefret etmenin sonsuz katmanı vardı ve benimki o gece zirveye ulaşmıştı; itiraflarını ve hıçkırıklarını dinlerken, babası Calvin'e sarılıp ona tutunuşunu izlerken... Sanki bıraksa parçalara ayrılacaktı.

Bugünlerde de aynı şeyi yapıyordu; insanlara tutunuyordu, onlara sarılıyordu. Önce Calvin, sonra Elsa, Teal ve o gerzek Ronan...

Ziyaret etmesine izin verdiği sadece o dört kişiydi. Onların haricinde kimseyi, sahte Kim'in ardına saklanan değil, gerçek Kim'i, yara izlerini anlatırken gözyaşlarını zorla tutan Kim'i, görmek istemiyordu.

Elsa ağlamış, Ronan da onu teselli etmişti. Goth tarzı takılan Teal, normalde kimseye dokunmazdı ama Kim ona sarılınca izin vermişti.

Ve evet, ben tüm bunları kapı aralığından ya da camın ardından izlemiştim, tam bir sapık gibi.

İçeri girip ona anlatmanın, onun acısını biraz olsun hafifletmenin en iyi yolunu düşünüyordum; gerçi bu da farklı bir acıyı beraberinde getirecekti.

Fakat hâlâ başaramamıştım.

Sadece bir sapık değildim, aynı zamanda ödlek ve bencil bir pisliktim çünkü onu hâlâ kendi hastalıklı yöntemlerimle korumak istiyordum.

Calvin, geceleri onun yanında kalan tek kişiydi ve babası başucuna oturur oturmaz hemen uyuyordu.

Onun kadar özverili bir baba görmemiştim; biraz geç kalmış olsa bile. Psikiyatristleri buraya getirmişti ve küçük bir aile terapisi yapmışlardı, Jeanine olmadan tabii.

O sürtük şu an koridordaki bankta oturuyordu, elindeki telefonla burnu havada konuşuyor, muhtemelen ses yapan küçük bir çocuğa sinir oluyordu. Her zamanki kendini beğenmiş tonuyla konuşuyor, içerideki kızın kendi kızı olduğunu, intihar girişiminde bulunduğunu görmezden geliyordu sanki.

İntihar girişimi...

Bu iki kelimeyi düşünmek bile bıçağın sapını iyice büküyordu. Çiçeklerle ya da tek boynuzlu atlarla süslemeye çalı-

şabilirdim ama Kim'in yaptığı buydu. Bu dünyadan gitmek, bir daha dönmemek istemişti.

Kahretsin.

Köşede durup Kim'in odasının kapısını izliyordum ama Jeanine'in görüş alanından kaçacak mesafede kalmaya özen gösteriyordum.

"Elbette," diye çıkıştı kadın telefonda. "Hiçbir koşulda sergimi ertelemeyeceğim. O gayet iyi olacak, çocuk değil neticede."

Oraya gidip suratına yumruk atasım gelmişti. Belki imajı yerle bir olduğunda o lanet olası sergisini ertelerdi.

O kadından nefret ediyordum. Sadece geçmiş yüzünden değil, Kim gibi bir kızı asla hak etmediği için.

Jeanine gibi bencil insanlar anneliğe uygun değildi. Tıpkı benim annem gibi.

Odanın kapısı açıldı ve Calvin dışarı çıktı. Yorgun görünüyordu ama üzgün değil, sadece bitkindi.

"Jeanine, eve git," dedi karısının önünde durarak.

"İkinci kez geldim, hâlâ göremedim," diye çıkıştı kadın ayağa kalkıp elini beline koyarak. "Yapmam gereken işlerim var."

"Ben de diyorum ki dön ve o işlerine bak. Onu görmek istiyorsan, hazır olunca göreceksin."

"Şu şımarık veledi daha da şımartmana izin veremem. Ben onun annesiyim."

Calvin sert bir gülüş attı. "Anne mi? Ne zaman? Karnına vurup 'Bu iblis yok olmalı' dediğin gün mü anneydin? Yoksa hemşire onu kucağına getirdiğinde tutmayı reddettiğin gün mü? Ya da onu bana fırlatıp yüzüne bile bakmadığın, emzirmeyi reddettiğin zaman mı? Son bir haberim var: o asla

senin kızın olmadı ve bugünden sonra da annelik hakkını kullanamazsın. Onunla konuşmaya ya da sözüm ona annelik yapmaya kalkma."

Jeanine, hayatında ilk kez sanki cevapsız kalmış gibi duraksadı ama birkaç saniye içinde toparlandı. "Bunları o mu söyletiyor?"

"Git eve de Kirian'la ilgilen."

Kadın topuklarını yere tıkırdattı. "Sürekli ablasını soruyor."

"Öyleyse ona kampta olduğunu, sabah arayacağını söyle. Hayatında bir kere olsun işe yara."

"Siktir git, Calvin." Banktan çantasını hışımla kaptı. "Bir daha gelmeyeceğim."

"Daha iyi," diye seslendi arkasından, hastaneden çıkarken topukları tutuşmuş gibi yürüyen eşine.

Sürtük.

Calvin, içeri girmek üzereydi ki beni orada ellerim ceplerimde dikilirken fark etti.

Yıldızlı bilekliği hâlâ bırakmamıştım; onu bırakır bırakmaz yok olmasından korkuyordum. Tıpkı onun az kalsın yok olacağı gibi.

İç geçirip, "Evine git, Xander," dedi.

Son birkaç gündür beni görmüştü ve hep gitmemi söylüyordu. Kovulduğumu bilsem de geri dönmeye çalışan bir köpek gibi olmuştum.

Sessizce dikildim ama ayrılmaya dair en ufak bir hareket yapmadım.

Bir kez daha iç geçirdi. "Lewis seni arıyor olmalı."

Burun kıvırdım. "Aramıyordur. Uzun konferansları vardır, şu an saatin kaç olduğundan bile haberi yoktur muhtemelen."

"Yine de git, üstünü başını düzelt. Kavga etmiş gibisin."

Çünkü etmiştim.

Hâlâ yerimden oynamayınca, Calvin arkamdaki kapıya doğru işaret etti. "Ya da içeri gir."

"Daha da beter hale getiririm belki," diye itiraf ettim; sesim duygularla dolup boğuklaşmıştı.

"Gerçek oldukça, bunu yapacağını sanmam. Ayrıca bazen işler daha iyi olmadan önce daha kötüye gitmek zorundadır."

Sözlerini tartarak ona bakakaldım.

Biliyor muydunuz, insan yalnızca bir süreliğine hayalet gibi ortalıkta dolaşabiliyordu.

Kapıya yönelirken, Calvin omzumu tutup beni durdurdu. "Olanlardan onu sorumlu tutarsan, seni o dandik dövüşlerinden beter yaparım."

Ne halt yemişti de bunları biliyordu ki?

"Evet, efendim," diye mırıldandım; bu kez babamla konuşurkenki alaycı ton yoktu.

Belki de ona saygı duyuyordum, kızının hayatındaki rolüne...

"Ben bir kahve alayım," diyerek kolumu bıraktı, ardından köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Bir süre orada kalıp gidişini izledim ve gerçekten uzaklaştığına emin olduktan sonra odaya girdim. İçerisi antiseptik kokuyordu ama aynı zamanda ondan gelen hafif bir limon kokusunu da seziyordum.

Kim, hafif yana eğilmiş hâlde çekmecelerini karıştırıyordu. Teninin rengi o gecedeki kadar soluk değildi. Saçları omuzlarının iki yanından dökülüyor, yeşil bir hale gibi görünüyordu.

O kadar güzeldi ki, fiziksel olarak canımı acıtıyordu.

Hâlâ yaşıyordu, nefes alıyor, hareket ediyordu.

Oradaydı, hayattaydı...

Bir şey yapmazsam bunu tekrar deneyebilirdi. Belki bir dahaki sefer ben ya da Calvin yetişemez, her şey için çok geç olurdu.

"Baba, *Kindle*'ımı gördün mü? Sanırım buraya koymuştum ama belki-" diye mırıldanırken, bakışları benimkilere çarptı ve sözleri yarım kaldı.

Gözleri kocaman açılıp hafifçe parladı, sonra o ışıltı da sönüverdi.

Kahretsin, bunu hak ediyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Çık git."

Bunu da hak etmiştim.

Ancak o her şeyi öğrenmeden gitmeyecektim.

Gerçeğin tam da zamanı gelmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kimberly

Bugün terapistim, nefret ettiğim şeyleri söylememi, onları içimden atmamı istemişti.

Ben de annemin bana davranışından ve okulda zorbalık edenlerin söylediklerinden nefret ettiğimi söyledim. Kilolara laf edilmesinden ve diyetlerden de nefret ettiğimi söylemiştim.

Fakat en çok neyden nefret ettiğimi içimde tuttum.

Xander'ı gördüğümde kalbimin deli gibi çarpmasından ve o yaklaştığında ne yapmaya çalıştığımı bir anda unutmaktan nefret ediyordum.

İki elini kotunun ceplerine sokmuştu. Alt dudağı yarılmış, okyanus kadar derin gözleri bitkin ve sanki günlerdir uyumamış gibi yorgundu.

Biraz kırılmış, biraz lanetlenmiş, biraz da yaralı görünüyordu.

Tıpkı benim gibi.

Bundan daha çok nefret ediyordum.

Beni o hâlde bulan kişi olmasından ve o hâlimi görmüş olmasından nefret ediyordum.

Buna kelimelerin yetmeyeceği şekilde ona minnettar oluşumdan da nefret ediyordum.

Her an kapıdan girivermesini bekleyip de gelmeyince her seferinde içimin ezilişinden nefret ediyordum.

Onu görmek istediğim hâlde, annemi görmek istemeyişimden de nefret ediyordum.

Fakat en çok *ondan* nefret ediyordum.

Hayatından atıp da beni kendi başıma çabalarken bırakan kişiden.

Sığındığım şövalyeden, bana dayanak olmuş kişiden.

Hayatımı paylaştığım hâlde beni yokmuşum gibi silen kişiden.

Ona güvendiğimde beni sırtımdan vurmuştu. Her şeyi affedebilirdim ama bunu asla.

"Çık git," diye yineledim kararlı bir ses tonuyla.

Onu, bu dağınık hâlini görmem yetmişti. Bir gün daha onu merak etmeden yaşayabilirdim.

Elsa ve babama her şeyi anlatmıştım. Elsa'nın gözlerinde beliren yaşlarla ve ikisinin de işaretleri daha önce göremedikleri için kendilerini suçlamasıyla uğraşmıştım.

Zaten anlamaları mümkün değildi; saklamakta ustalaşmıştım. Üstelik onların da ilgilenmeleri gereken çok şey vardı. Babamın yoğun bir işi, Elsa'nın karmaşık ailesi ve Aiden'la fırtınalı ilişkisi...

Şimdi tam desteklerini sunduklarına göre, Xander'ın beni görmesine ihtiyacım yoktu.

Paramparça olabilirdim ama kendimi toparlayacaktım. Düşmüş olabilirdim ancak ayağa kalkacaktım. Gün gelecek, geriye bakıp, "Hayatta kaldım," diyecektim.

Bunun için ona ihtiyacım yoktu.

Xander, genelde babamın oturduğu sandalyeye yerleşirken bakışları bir an olsun bandajlı bileğimden ayrılmıyordu.

İçimdeki bir ses saklamamı söylemişti fakat o sesi bastırdım.

Artık saklanmak yoktu. Bu bendim, benim *tek* gerçeğimdi.

"Duydun mu ne dediğimi?" diye devam ettim kararlı sesle. "Gitmeni istiyorum. Seni görmek istemiyorum; senin de beni görmek istemediğin gibi."

"O konuda yalan söyledim," dedi sakin bir sesle. Fazla sakindi. Tenimde ürperti yaratıyordu.

"Yalan mı söyledin?"

"Ben pek çok konuda yalan söylerim. Yalancıyım," dedi hâlâ nötr bir tonlamayla, sanki başka bir duygu eklerse dengesini yitirecekmiş gibi.

"Ne gibi yalanlardan bahsediyorsun?"

"Senden nefret ettiğim yalanı, mesela. Etmiyorum. Ya da senin hiçbir şey olmadığına dair yalanımı... değilsin. Ya da sensiz yaşayabileceğimi söylemem... yaşayamayacağım."

Nefesim kesilmişti, elim hastane çarşafını sımsıkı tutuyordu. "Eğer bunu benim başıma gelenlerden dolayı ya da bana acıdığın için söylüyorsan, yemin ederim-"

"Sana acımıyorum," diye sözümü kesti.

"O hâlde neden şimdi söylüyorsun bunları? Hayatımdan defolup gitmemi istedikten sonra buraya gelip böyle şeyler söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sana-"

"Bana yalan söyledin, ciddiye almadın," diye yine onun sözünü kestim, az önceki kelimelerini tekrar ederek. "Bu, benim onlara inandığım gerçeğini değiştirmez. Beni hiçbir şeymişim gibi görmezden geldiğin her anda ağladığımı değiştirmez. Bunu bana neden yaptın ki? Çocuklukta yaptığım o aptalca şaka, bu kadar büyük bir işkenceye değmezdi. Beni görünmez sanmanı, yokmuşum gibi davranmanı gerektirmezdi. Ben görünürdüm, buradaydım ve seni hep izledim, peki sen neden bana bakmadın?"

"Bakamadım."

"Neden?"

"Bunu bilirsen benden nefret edersin."

"Söyle, bırak kararı ben vereyim. Yıllardır bu eziyeti çekiyorum; öğrenmeye hakkım var."

Gözlerini kaldırdığında içlerindeki o perişanlık yüreğimi bir kez daha ezip geçmişti. "Gerçek, her zaman iyi değildir, Yeşil."

"Ben nedenini bilmek istiyorum. Söyle bana, neden!"

"Çünkü sen benim kardeşimsin."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Xander

On bir yaş

"Luna!" Ormanın içine doğru yürürken bir kez daha adını seslendim. "Gel buraya, kedicik."

Yeşil'in olduğu gibi, o da bazen tam bir baş belası oluyordu.

Beş dakikadan fazla onu arıyordum ama hâlâ ortalıkta yoktu. Umuyordum ki ağaçlardan birinde sıkışmamıştı.

Aslında sıkışmış olsa, miyavlayışıyla tüm dünyayı ayağa kaldırırdı.

Küçük bir uçurumdan kayarak nehir kıyısına indim. Belki su içmeye gelmişti.

Kim endişeleniyor olmalıydı. Luna ortadan kaybolduğunda hep tuhaf düşüncelere kapılır, "Kesin araba çarptı, ölmüştür," gibi şeyler söylerdi.

Luna zaten yola bile gitmezdi, fazla üşengeçti.

Bana Kim'le ilgili tuhaf gelen pek çok şey vardı; mesela gülüş şekli, yemek yiyişi, hatta kahkahası.

"Tuhaf," diyordum ama Cole diyordu ki, aslında onu öpmek istediğim için böyle hissediyormuşum. Yanılıyordu, öpmek istediğim falan yoktu.

Tamam, belki istiyordum... ama o zaman benden nefret eder diye korkuyordum, o yüzden sadece bir kez yapmıştım.

Yine de gülümsemiş, gözleri ışıldamıştı. Belki nefret etmemişti, kim bilebilirdi?

Cole, birkaç kez daha yapmam gerektiğini ancak o zaman anlayabileceğimi söylemişti. Öyle yapmayı planlıyordum.

Çalıların arasında gümüş renkli kediyi aradım ama Luna'dan eser yoktu. Hava kararıyordu ve bu görüntü, Cole'la Aiden'la birlikte kaçırıldığımız zamanı anımsatıyordu.

O zaman karanlık ve soğuktu, fısıltıyla konuşan sesler işitiyordum ama kimse bana yiyecek bir şey vermiyordu.

Sürekli babamı, Aiden'ı ve Cole'u, iyi olup olmadıklarını düşünmüştüm.

Sonra beni bir minibüsten atıp buna benzer bir ormana bıraktıklarında, ağlamamış ya da yardım istemek için bağırmamıştım. İstesem de yapamazdım galiba. Belki de babamın "Ağlama, çözümler düşün, sorunları değil," demesi yüzündendi.

Oysa aklımda tek bir amaç vardı. Eve, Kim'e dönmek zorundaydım.

O, annesiyle vakit geçirmekten nefret ederdi ve ona onu yalnız bırakmayacağıma dair söz vermiştim. Ben de tam onun gibi sözümü tutacaktım, tıpkı benim yanımdan ayrılmayacağına dair ant içtiği gibi.

Bu sayede eve dönmüştüm işte.

Soğukla ve açlıkla mücadele ederek yürümeye devam etmiş ve sonunda bir polis karakolu bulmuştum.

O gün bugündür, Kim ve ben çok daha yakın olmuştuk. Sadece ona kaçırılışımın ve o soğuğun ne kadar berbat olduğunu anlatmıştım. Sabahları gözümü açtığımda aklıma gelen ilk, gece yatarken düşündüğüm son kişi de hep oydu.

Aiden ve Cole benimle dalga geçiyor, "Bir kızın kuklası olmuşsun, hadi eteğini giy," gibi şeyler diyorlardı. Ben de Aiden'a yumruk atıp, o kendini beğenmiş Cole'un çenesini tekmelemiştim.

Cole, "Büyüdüğünde sana aldırış etmez, kızlar böyledir, fikirleri değişir," diyordu.

Bu yüzden son zamanlarda ondan uzak duruyordum, yoksa onu umursamadığım için değildi. Zamanla benden nefret etmesinden korkuyordum.

O benden nefret ederse ne yapardım, bilmiyordum. Annemi kaybetmekten daha kötü gelirdi. Hiç değilse o zaman Kim vardı. Ancak onu kaybedersem kimsem kalmazdı.

"Kesinlikle hayır!"

Aynı anda çok tanıdık gelen bir ses duydum ve duraksadım. Jeanine, Kim'in annesi... Burada ne arıyordu ki?

Ayakucuma basarak bir ağacın ardına saklandım, dalların arasından baktığımda beyaz arabasının önünde kollarını kavuşturmuş dikildiğini gördüm. Büyük güneş gözlükleri yüzünün yarısını kaplıyordu ve başında bir eşarp vardı ama sesi, arabası ve o parlak kahverengi saçları sayesinde kim olduğunu hemen anladım.

Kim, annesinin saçlarını kıskanırdı hep, keşke onun gibi saçlarım olsa, onun gibi vücudum olsa, her şeyim onun gibi olsa, derdi.

Keşke annesinden daha güzel olduğunu bilseydi.

"Ben kızımı istiyorum, Jeanine. Ona düzgün bakamadığın besbelli," dedi karşısındaki.

Tırnaklarımı ağaç gövdesine gömerken gördüğüm yüz beynimin içinde yankılanıyordu. Babamdı.

Babam... oradaydı. Kız kelimesini kullanmıştı, kızım... demişti.

"Biriyle yatman seni baba yapmıyor, Lewis." Jeanine saçlarını geriye savurdu. "Ben onu karnımda dokuz lanet ay taşıdım."

"Bu da seni anne yapmaya yetmiyor." Babam, ona dik dik baktı.

"Doğar doğmaz niye peşine düşmedin o zaman? Ama yok, tabii o diğer sürtükle, ailenle ilgileniyordun. Hani hatırlıyor musun o zaman ne demiştin?" Jeanine taklidini yapar gibi sesini değiştirdi. "'Benim zaten bir oğlum var, Jeanine. Sinirlerimi bozma, Jeanine.'"

"Senin bu kadar beceriksiz bir anne olacağını akıl edemedim. Geçen gün bağırınca ağlamıştı kızcağız."

"Nasıl istiyorsam öyle yetiştiririm. Sen kendi oğlunla ilgilen, işine bak."

"Jeanine," diye adını dişlerinin arasından söyledi babam.

"Bir itibarım var, tamam mı? Evlilik dışı bir ilişkim olduğunu, komşum ve kocamın arkadaşıyla birlikte olup bir kız doğurduğumu nasıl açıklarım? Calvin'le benim, senin de tabi, kariyerlerimizi mahveder."

"Ben duyurmanı istemiyorum, en azından kendisine söyle ki ben de resmen kızım gibi görebileyim. Zaten Xander'la sık vakit geçiriyor."

"İmkânı yok. O velet, kamu içinde baba demeye kalkar, asla istemem. Anlaşmamıza uy, yoksa gider Xander'a her şeyi anlatırım. Bakalım kıymetli oğlun ne hissedecek?"

"Onun yanına yaklaşırsan eğer..."

"O zaman bu saçmalığa son ver."

"Seni uyarıyorum. Kimberly'ye iyi davran."

"Ah, pardon. Bana ne yapacağımı söyleyebildiğini mi sandın? Calvin bile yapamıyor, sen niye yapasın?"

"Ben onun babasıyım, lanet olsun. Ona böyle davranmana izin veremem."

"Yoksa ne yaparsın? Velayet mi isteyeceksin? Yapamazsın ki, değil mi?"

"Gözüm üstünde, Jeanine." Arabasına yöneldi.

"Ben ilgiden hoşlanırım, biliyorsun." Jeanine, zehirli bir gülümsemeyle el salladıktan sonra kapıyı açıp direksiyona geçti.

Babam da arabasına bindi. İkisi de farklı yönlere doğru toz kaldırarak oradan uzaklaştılar.

Bense geride kalmıştım.

Duyduklarıma inanamıyordum. Göğsümün ortasına koca bir bıçak saplanmış gibi hissediyor, sanki göremesem de derin, yakan acısıyla paramparça oluyordum.

Bacaklarım titredi ve yere oturdum çünkü daha fazla ayakta duramayacaktım.

Az önce gittikleri yola bakıp duruyordum, sanki onları geri çağırıp biraz önce açıkladıkları şeyi doğrulatmak ister gibi.

Bir kız çocuğu.

Kim'in babası Calvin değil, benim babamdı. Demek ki o benim kız kardeşimdi.

Benim... kız kardeşim.

Kim'e hep "Keşke senin gibi kardeşim olsaydı," derdim, o da Kirian'ı ikimizin kardeşi yapabileceğimizi söylerdi.

O zaman çok mutlu olurdum; bir kardeş sahibi olduğum için. Fakat şimdi onun gerçek kardeşim olduğunu öğrendiğimde ağlamak istiyordum.

O benim kardeşim olamazdı. Eğer öyleyse, onu bir daha öpemeyecektim.

Kirian'a davrandığım gibi mi davranmalıydım?

Bundan nefret ediyordum.

Babamdan da Jeanine'den de nefret ediyordum.

Ve şimdi Kim'den de nefret etmem gerekiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kimberly

Günümüz

Ağzım açık kalmıştı. İstesem de kapatamazdım.

Xander, yedi yıl önceki o günü kendi açısından anlatırken bir kez bile bana bakmamıştı.

Bir kez bile.

Bense ondan gözlerimi alamıyordum; sanki ona bakmayı bırakınca bir tür çöküş yaşayacaktım.

Bileğimdeki yara sızlıyor, hafif bir kaşınmayla kendini hatırlatıyordu. Diğer elimle üstünü kavrayıp bu acıya teslim olmamaya çalıştım.

Eğer kontrolü bırakırsam, beni canlı canlı yutardı.

"Bundan sonra," dedi, içeri girdiğinden beri sürdürdüğü o sakin ses tonuyla. "Uzak durmam gerekti. Çünkü senin yanındayken kendime güvenemiyordum."

Burnumun direği sızlıyordu ama yine de sordum. "Kendine güvenememek derken?"

Okyanusu andıran gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Kararmış, ıssız, sanki dibe çökmüştü. "Sen benim kardeşimsin, Kim."

Bunu sert bir şekilde söyledi; bu gerçeği kafama kazımak ister gibi.

Böyle de yapmalıydı.

Çünkü o sözleri sesli duyduğum hâlde inanamıyordum.

Hayır, inanmak istemiyordum.

Xander benim kardeşim olamazdı. *Olamazdı.*

"Belki yanlış duymuşsundur," diye itiraz ettim. "Belki ikisi de-"

"Birkaç yıl sonra yine duydum. Babam, Jeanine'in sana davranış şeklini her zaman eleştirirdi. Kızıyla, seninle, ilgilenmediği için onu tehdit edip durdu. Hiç fark etmedin mi sana nasıl baktığını?"

"B-ben Kir'le ilgili sanıyordum, belki Kir'in babasıdır diye..." *Tanrım.* Bunu düşünmek bile istemiyordum ama şimdi ortaya çok daha beter bir tablo çıkmıştı.

Xander benim kardeşimdi, tek bir ebeveynimiz aynı olsa da kan bağımız var demekti.

Ben... erkek kardeşimi öpmüştüm.

Erkek kardeşimle... oral seks yapmıştım.

Hayatım boyunca erkek kardeşimi hayal etmiştim.

Tanrım.

Tanrım...

Kusacak gibiydim.

"Hey." Elini uzatıp yüzüme dokunmaya çalıştı.

Ben de elini sertçe ittim. Kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki duracak sandım. "*Dokunma* bana."

"Dokunmayacağım, haklısın." Omuzları çökmüş bir hâlde tekrar oturdu.

Mağlup olmuş gibiydi.

Kaybedilen bir savaştan çıkmış bir şövalye gibi görünüyordu; zırhı paramparça, yüzü ise morluklar içindeydi.

Şu an ona duyduğum nefreti daha önce hiç kimseye hissetmemiştim.

"Bunu neden söyledin?" Sesim yükseldi. "Neden mezara götürmedin de gelip bana anlattın?"

Her zamanki gibi beni reddedebilirdi, ben de eninde sonunda yoluma bakardım. Şimdiyse onu hep kardeşim olarak düşünecektim.

Ve bu tam bir işkenceydi.

Bana yapabileceği en lanet acımasız işkence...

"Çünkü sen bunu yaptın." Bandajlı bileğime doğru işaret etti. "Kendini benim yüzümden yıkıma sürüklemeni izleyemezdim, Kim. Sana zarar gelmesini izleyemezdim."

"Yıllardır çok güzel izliyordun zaten. Neden şimdi? Neden şu anda umursamaya karar verdin?"

"Her zaman umursadım. Seni her uzaklaştırdığımda, kendimden bir parça daha kopardım. Yokmuşsun gibi davrandıkça seni daha çok gördüm. Seni düşünmeden ya da seni izlemeden geçirdiğim tek bir gün olmadı. Ve bu hiç normal değil, Kim. Hiç de doğru bir şey değil."

"Çünkü kardeşiz, değil mi?"

Başını iki yana salladı. Yüzündeki ifade öylesine acı doluydu ki, o acıyı tatmış olsaydım asitlerin içinde yanıyormuş gibi hissederdim. "Çünkü ben sana asla bir kardeş gibi bakamadım. Seni bir kadın olarak istedim ve seninle olabilmek için cehennemin gedikli sakini olmaya razıydım. Sana başkaları yaklaştığında kıskançlıktan kuduruyorum. İlk ve son, her şeyin ben olmak istiyorum."

Bunu söylerken nefesi kesilircesine hızlandı, sanki tüm gücünü bu itiraflara harcamıştı. Sonra iç çekti. "Ama söylediğim gibi, bu doğru değil. En azından senin için doğru değil."

Çenem öylesine titredi ki, çenemden ağrı yayılıyordu. Dudaklarından dökülen bu itiraflar, çıkışı olmayan karanlık bir tünelin içine itilmek gibiydi.

Kalbimde garip bir ağrı oluştu; sis ve o depresif duygu durumundan farklıydı. Daha derin ve daha korkutucuydu, sanki her şeyden vazgeçmek istiyordum.

İyi ama nereye gidecektim?

Kime?

"Babam rehabilitasyondan ve kuzeydeki bir okuldan bahsetti," dedi.

İstesem de konuşamazdım, gözlerimi kocaman açıp ona baktım.

"Gidiyorum, Kim." Hafifçe gülümsedi, yanaklarında gamzeleri göründü ama gördüğüm en hüzünlü, en kederli gülümsemeydi bu. "Hepimiz için daha iyi olacak."

Sessizlikte yutkunma sesim yankılandı ama tek kelime edemedim. Etmeyi de başaramadım.

"Güçlüsün, aksine inanma sakın. Seviliyorsun, o sürtük Jeanine'in aksini söylemesine izin verme. Calvin'e, Elsa'ya ve Kirian'a güvenmekten çekinme. Yardıma ihtiyacın olduğunda istemekten korkma. Seni tahmin ettiğinden çok daha fazla umursuyorlar."

Hayır.

"Yalnız dans edeceğine başkalarıyla dans et. Yalnız yaşayacağına başkalarına dayan. Acıyı susturacağına onu anlat."

Hayır.

"İyi yaşa."

Hayır!

Çığlık atmak istedim ama ağzımdan tek bir kelime çıkmadı.

Kararlı adımlarla kapıya yöneldi. Gözlerime çakılı kalan tek şey, uzaklaşan silüeti olmuştu. Geniş ve kaslı sırtını muhtemelen bir daha hiç göremeyecektim.

Hiç arkasına dönmeden, "Sen her zaman benim Yeşil'im olacaksın," diye fısıldadı.

Öylece kapıdan çıkıp gitti; ardından kan izleri bırakarak.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kimberly

İki gün sonra, psikiyatri servisi eve dönebilecek kadar iyi olduğuma karar vermişti.

Babamın arabasıyla yaptığımız dönüş, tek yönlü bir cehennem yolculuğu gibiydi. Aşağı indiğimde uzun bir süre orada dikilip Knight malikânesine baktım.

İçimde bir parçam, onu son bir kez daha görebilmek için yanıp tutuşuyordu. Onunla konuşmam bile gerekmiyordu, sadece görmem yeterdi.

Aynı eskiden olduğu gibi, uzaktan birbirimizi izlerdik.

Sonra sınırları aşardık. Ya da Xander aşardı. Kan bağı olan kardeşler olduğumuzu bilmiyordum.

Bilseydim, ne yapacaktım ki? Gerçekten ne yapacaktım?

Tanrım, bütün bunlar aklımı karıştırıyordu.

Babam, kolunu omzuma sararak beni içeri götürdü. Bir zombiyi andırıyordum, adım atıyordum ama o anın tam olarak içinde değildim.

"Evine hoş geldin!"

Bir anda havada renkli konfetiler uçuştu ve gülümseyen yüzlere odaklandım. Elsa, Ronan, Teal, Knox, Cole, Aiden ve hatta Silver bile oradaydı.

Silver'ın burada ne işi vardı?

Yine de ona odaklanamadım çünkü küçük bir adam kollarıyla boynuma atladı. Eğildim, ben de Kirian'a sımsıkı sarıldım ve kalbim öyle çarpıyordu ki göğsümden dışarı fırlayacak sandım.

"Kimmy, seni çok özledim!"

"Ben de seni özledim, Maymun. Bensiz uslu durdun mu?"

"Her zaman." Sırıttı, sonra Marian'a işaret etti. "Her şeyde Mari'ye yardım ettim."

Marian'a sessizce teşekkür ettim; gözleri dolarken hafifçe başını salladı.

Kirian'a doğru eğilip yanaklarına abartılı öpücükler kondurdum. "Benim küçük maymunum işte."

Sonra Elsa bana sarıldı, gözleri dolmuştu. Başından beri yanımdaydı ve ona anlatmadığım için bana kızmamıştı. "Anlıyorum," demekle yetinmişti. Bu bana fazlasıyla yetiyordu.

Babam gülümsedi ve bakışlarıyla yukarıyı işaret etti. Ben de başımı salladım; biraz dinlenip üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Hastanedeki testler ve doktor görüşmeleri boyunca bir an bile yanımdan ayrılmamıştı. Zaten bir tedavi planı hazırlamıştık, her adımımda benimle olacağına söz vermişti.

Babam yanımda olsa da o gece olanlardan beri boğazıma kocaman bir yumru oturmuştu sanki.

Nefesimi kesiyordu ve yaşam enerjimi yavaş yavaş çekiyordu.

Annem ortalıkta yoktu, bu da beni şaşırtmamıştı. Babam, "Stüdyondan çıkmayacaksın," demişti, zaten çıkmazdı da.

"Şuna bak, çiçek gibi olmuşsun," dedi Knox, kolumu sararak. "Benimle dans eder misin?"

Ronan hemen diğer yanımda belirip ona ters ters baktı. "Hey, ellerini çek, pislik. Kimmy benim kız arkadaşım."

"Sanki bir kız arkadaşın olabilecekmiş gibi," diye karşılık verdi Knox.

"Evet, olur, hem de Kimmy benim kız arkadaşım."

Teal dudak büktü.

"Bir problemin mi var, *ma belle*?" diye sırıttı Ronan ona.

Teal, vücut ölçülerine kıyasla şaşırtıcı bir güçle ikisini de kenara itti. "Onu boğuyorsunuz. Bir rahat bırakın."

"Aynen," dedi Elsa sertçe bakıp. "Kim'i rahat bırakın, yoksa oturup seyretmem."

Elsa'nın elini sıkıca kavradım, Aiden da ona gururlu bir ifadeyle bakıyordu.

Herkes okulda olan biteni anlatıyor, nasıl berbat derecede sıkıcı olduğunu söylüyordu. Fakat kimse Xander'dan ya da gidip gitmediğinden bahsetmedi.

Sormak istiyordum ama onun adını anmak bile yasak gibiydi.

Sessizce çekip gitmiş miydi?

Hastane, onun vedasıydı. Daha ne istiyordun ki? Sarılmak mı? Lanet bir öpücük mü?

Kendimi gelen duygu selinden sakınmak için gözlerimi kapattım, etrafımdaki mini partide ayakta kalmaya çalışıyordum.

Bir yanım yukarı kata kaçıp battaniyelerin altına saklanmak istiyordu ama o zaman sis yeniden üstüme çullanacaktı ve onu defedecek gücü ya da cesareti hissedemiyordum.

"Ne var biliyor musunuz?" Elsa'nın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Buradaki malum konuya doğrudan gireceğim. Silver, senin ne işin var burada?"

Gözlerim, okulun kraliçe arısı Silver'a çevrildi. Zamanında arkadaşımdı ama şimdi zorbalık eden grupta yer alıyordu.

Yine de inanılmaz hoş görünüyordu; zarif bir elbise ve 'beni öp' der gibi duran topuklu ayakkabılar giymişti. Silver sadece güzel değildi, aynı zamanda erkeklerin de aklını başından alacak kadar çekici bir fiziğe sahipti. Belindeki kıvrımlar, göğüsleri... Tam bir paket gibiydi, üzerinde de 'sürtük' etiketiyle.

Çocukluğumuzdan beri nasıl bu hâle gelebildiğine inanamıyordum. Eskiden sinsi davranırdı belki ama asla başkalarının hayatını cehenneme çevirmekten zevk alan biri değildi.

Şimdiyse Cole'un hemen önünde duruyor, Elsa'nın sorusunu duyduğunda arkasını dönmüş gibi yapmıyordu. Cole ise onu umursamaz bir tavırla elindeki içeceği yudumluyordu.

"Doğru." Ronan parmağını Silver'a doğru şıklattı. "Kim'e bu kadar eziyet eden birini neden burada barındıralım?"

Silver'ın yüzündeki ifade donuktu ama onu bir nebze tanıdığımdan sessizliğinin aslında kafasının içindeki karmaşayı veya öfkeyi gizlediğini tahmin edebiliyordum.

"Acıdığın için buraya geldiysen, ihtiyacım yok," diye sesimi yükselttim, herkesin duyması için. "Gidebilirsin."

Bir milim kıpırdamadı. Tam tersine, yine Cole'a baktı. Bu kez Cole da gözlerini ondan kaçırmıyordu, ifadesi sıkılmış gibi görünüyordu ama Silver onun bakışlarında bir şey okumuş olmalıydı ki derin bir nefes verdi.

Sonra bana döndü ve alçak bir sesle konuştu. "Sana acıdığım için gelmedim. Ne hissettiğini anladığım için geldim. Acıyı bitirmek istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben de denemiştim ama sadece her şeyi daha beter yaptı."

"Sen... bunu yaptın mı?" diye sordum, duyduğuma inanamıyordum. Silver, kendisi hakkında bu kadar açık konuşacak biri değildi. Zayıflığını başkalarına göstermekten köşe bucak kaçardı; hele böyle bir grupta, insanların bunu aleyhinde kullanabileceği bir ortamda...

"Demek istediğim şu," dedi Silver. "Eğer o acıya bir katkım olduysa özür dilerim. Sorun sende değil, Kim. Bu tamamen benim..." derken sesi çatallanıp yarım kaldı ve omuzları, birileri onu arkasından boğuyormuş gibi kasıldı. Cole, herhangi bir şey söylemiyormuş gibi kayıtsızca içmeye devam ediyordu. "...başa çıkma şeklimle ilgili." Sonunda cümlesini tamamladı ve elindeki, henüz bir yudum bile almamış olduğu bardağı masaya bıraktı. "Burada pek de hoş karşılanmadığım ortada, o yüzden gideyim."

Hiçbirimize bakmadan yürüyüp çıktı. Her zamanki kibirli, mağrur duruşunu koruyordu. Cole, arkasından bir saniye baktı ve dudaklarının kenarında çok hafif bir gülümseme ya da bir sinsi ifade belirdi. Sonra hemen silinip gitti, sanki hiç olmamış gibi.

"Vay canına, inanamıyorum," diye bana eğilerek fısıldadı Elsa. "Silver özür diledi. Son zamanlarda beyninde bir şeyler ters gidiyor olmalı."

"Ya da korkuyor," diye kendime mırıldandım.

"Ne dedin?" dedi Elsa.

"Hiç," dedim. Bu beni ilgilendiren bir konu değildi. Yine de bir şeylerin gerçekten çok yanlış gittiğine emindim.

Silver, son dönemde kendini hiç olmadığı kadar tuhaf davranışlar içinde buluyordu. Bu da ya tehdit edildiğini ya da hayatını temelden sarsacak bir durum yaşadığını gösterirdi.

Belki de babama bahsetmeliydim. Sonuçta, babam Sebastian Queens'le, yakında başbakan olacak kişiyle, arkadaştı.

Parti devam etti. Erkekler futbol maçını açmıştı ve bu manzara, Aiden'ın Elsa'yla çıkmaya başladığı zamandaki oyun gecelerini anımsatıyordu. O dönemlerde oturduğum yeri özenle seçer, Xander'ın yandan profilini rahatça görebilmek için fırsat kollardım. Maçı izliyormuş gibi yapıp onu seyrettiğim anların sayısını unutmuştum. O ve Ronan gol kutlarken yüzümde beliren gülümsemenin sayısını da.

Şimdiyse o gitmişti.

Başımı hafifçe iki yana salladım, bu konuyu düşünmemeliydim.

"Bir şey diyeceğim." Elsa, dikkatimi kendisiyle Teal'a çekti. Üçümüz, Kir'in yuttuğu pastayı izleyerek yemek masasında oturuyorduk. "Teal diyor ki, aşk sadece kimyasal bir reaksiyonmuş."

"Öyle," dedi Teal, kollarını üzerinde "Bilmiyorum. Umurumda değil," yazan tişörtünün üstünde kavuşturarak. "Dopamin patlamasından ibaret, tıpkı uyuşturucu gibi."

"Uyuşturucularla sevişemezsin," dedi Elsa kaşını kaldırarak.

"Seni uçururlar, bu da sevişmeden daha iyidir," diye diretince Teal, tavrından geri adım atmadı.

"Uyuşturucular mutluluk verebilir ama kısa sürelidir," dedim Kir'in ağzının kenarını silerken. "Aşk da bazen geçici olabilir ama etkisi kalıcıdır. Bazen nefes almak, düşünmek hatta var olmak bile zorlaşır."

"İşte bu," dedi Elsa gözleri parlarcasına.

Böyle diyordu çünkü Aiden'la yaşadığı ilişkide tam da bunu bulmuştu. Aiden da maçı izliyormuş gibi durmasına rağmen, aslında bakışlarını hiç Elsa'dan ayırmıyordu. Ama ben niye böyle şeyler söylüyordum ki?

"Sizin yardıma ihtiyacınız var," dedi Teal kulaklığının birini tekrar takarken. Elsa gülümseyip omzuna hafifçe vurdu.

"Kimmy, meyve suyu alabilir miyim?" diye sordu Kir aniden.

"Tabii, maymun. Yalnız biraz ağırdan al," dedim.

"Mmm," dedi pastayı iştahla yerken, yüzünde kocaman bir sırıtışla.

Teal ve Elsa tatlı atışmalarını sürdürürken Knox'la Ronan maça bağırıp çağırıyor, Aiden gözünü Elsa'dan ayırmıyordu, Cole ise babamın kütüphanesinden aldığı sosyoloji kitabına dalmıştı.

Ben mutfağa geçince tüm görüntü ve sesler geride kaldı. Buzdolabını açtım ama Kir'in sevdiği elma suyunu göremedim.

Dolap kapaklarından birine baktım; en üsttekini açmaya çalıştım ama açılmamıştı. Ucuna kadar yükselip asıldım, yine de sonuç yoktu.

Sinirim tepeme çıktı fakat aslında sorunum aptal dolap kapağı değildi.

Gözüm ister istemez tam karşımızdaki Knight ailesinin evine kaydı. Sessiz, cansız, terk edilmiş gibi görünüyordu.

Bundan sonra hep böyle mi yaşayacaktım? O eve bakıp ağlamamak için kendimi mi tutacaktım?

Bana gerçeği söylemeyebilirdi. Sessizce çekip gidebilirdi, her şeyi kendine saklayabilirdi.

Peki gerçekten bunu mu istiyordum?

"Al bakalım."

Bir anda yukarıdan uzanan bir el kapağı açtı. Cole bana gülümseyerek şişeyi uzattı, ben de aldım.

"Sağ ol," diyerek onun elinden alırken Knight malikânesine son bir bakış attım.

Bundan sonra sadece tatillerde mi görecektik birbirimizi? Yoksa Lewis'le olan ilişkisini kesip burayla da tüm bağı koparacak mıydı?

Lewis benim babamdı. Lewis amca... babam...

Bu fikri zihnimde bile şekillenmeden bastırdım.

"Büyük ihtimalle izliyordur," dedi Cole.

"N-ne? Kim?"

Tezgâha yaslanıp ayak bileklerini birbirine kavuşturdu. Xander'dan sonra, dörtlünün içindeki en çekici kişi muhtemelen oydu. Ancak bu cazibenin altında sakin, ölçülü gibi görünen bir maske vardı. Elsa'nın anlattıkları ve benim gözlemlerime göre Cole, göründüğünden çok daha derin biriydi. Genelde nazik ve sessiz olsa da her şeyi biliyor gibi duruyor; bazen de tek bir bakışıyla bambaşka birine dönüşüyordu. Az önce Silver korkuyla uzaklaşırken keyifle gülümsemesi gibi...

İyi biri, üvey kardeşinin korkmasından zevk almazdı. Üstelik bu Silver'sa biraz daha fazla umurunda olmalıydı, değil mi?

"Gözünü senden alamıyor. Bir dürtü gibi. Eskiden kendini daha iyi frenleyebiliyordu ama alkol yargı gücünü bulandırıyor," diyerek duraksamadan devam etti. "Yani Xander'dan bahsediyorum."

"İçme sorunu bu kadar mı vahim?"

"Vahim mi? Bildiğin alkolik olmaya gidiyor."

Yutkundum, şişeyi tutan parmaklarım hafifçe titremeye başlamıştı. "O zaman gitmesi daha iyi belki de."

"Daha mı iyi?" Cole'un gözleri, bir kemik bulan köpek gibi parladı. "Yani demek istiyorsun ki, bu durumla ilgili başka bir seçeneği düşündün."

"S-sen biliyor musun?"

Başıyla onayladı. "Aiden da biliyor."

Anladım. Demek Aiden'ın, Xander'ın nefretini açıklayabilecek bilgileri olduğunu söylemesinin sebebi buydu. Elsa'yla çıkmaya başladığı dönemde bana böyle bir şeyden bahsetmişti ama sonradan hiç açmamıştı.

"Ne zamandan beri?" diye sordum Cole'a. "Neden ona anlatıp bana söylemedi ki?"

"Bana anlatmadı. Ben ipuçlarını birleştirdim. Ama Aiden'a anlattı; sarhoş olup midesini boşalttığı bir gecede. O sırada senin Knox'la fazla yakınlaşmandan şikâyet ediyordu, yani onu patakladıktan sonra."

"Xander mı yapmıştı?" dedim, elimdeki şişeyi tezgâha düşürerek.

Teal'ın ikizi Knox, yüzü dağılmış bir şekilde okula geldiğinde, Elsa kesinlikle Aiden'ın yapmış olduğuna emin olmuştu, kıskançlık yüzünden demişti. Xander olduğunu hiç düşünmemiştim. Oysa "yeni çocuktan uzak dur," diye yüzüme tısladığında şüphelenebilirdim.

Farklı koşullarda olsa gülerdim muhtemelen.

Ancak şimdi hiçbirinin pek önemi kalmamıştı.

Her şey bitmişti, sonlanmıştı, geride kalmıştı.

"Şu ikinci seçenek var ya," diye tekrarladı Cole. "Ne düşünüyordun?"

"H-hiçbir şey," dedim yutkunarak. "Bizim durumumuzda ikinci bir seçenek nasıl olabilir ki?"

"Anladım." Bir an düşünceli göründü. "Ama tüm kapıları kapamadan önce şunu hatırla: imkânsız diye bir şey yoktur, sen öyle olmadığına karar verdiğin sürece."

Kapı eşiğine vardığında durup omzunun üzerinden baktı. "Bu arada, yarın gidiyormuş."

Yirmi Yedinci Bölüm

Kimberly

Bir süre sonra herkes evine dönmüştü.

Elsa, geceyi burada geçirmek istemişti ama son günlerde zamanımı biraz fazla onunla geçirmiştim ve Aiden bundan pek hoşnut değildi. Ben de Kir'le vakit geçirmeye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Gerçekten de öyleydi.

Kirian'la saatlerce konuştuk. Aldığı yeni mektuplardan bahsetti, içlerinden birine cevap vermeyi düşündüğünü söylemişti.

Küçük erkek kardeşim büyüyünce tam bir kalp hırsızı olacaktı.

Yanına uzandığım anda, bir daha onu uzun süre yalnız bırakmayacağıma dair söz verdirip anında uykuya daldı.

O sözü verdim ve bu defa tutabileceğime dair güçlü bir inancım vardı.

Onu dikkatlice yatağına yatırdıktan, yanaklarından ve alnından öptükten sonra belime dolanan küçük kolunu ayırıp odadan ayrıldım.

Otomatik pilotta gibi, kendimi merdivenlerden inip Knight malikânesini gören dev pencerenin önünde bulmuştum.

Cole haklıydı, bu neredeyse durdurulamaz bir içgüdüydü.

Parmaklarım, bandajın altındaki izlerime uzandı. Neden içten içe kemiren bu acının, bileğimdeki yırtılmış tendonlardan daha kötü olduğunu hissediyordum ki?

Yavaş ve neredeyse görünmezdi ama kalbimi elbet paramparça edecekti.

Şimdilik nefesimi tutuyordum, bir umutla beni tamamen yok etmeden çekip gitmesini bekliyordum.

"Buradasın demek, Meleğim."

Babam, bana bir fincan çay uzatınca gülümsedim. Kendisi de kendi kupasından bir yudum aldı; bergamot kokusu etrafı doldurmuştu. Babam tam bir çay tutkunuydu, tam bir İngiliz'di.

Bir dakika kadar öylece durduk, çaylarımızı yudumlarken karşımızdaki o sessiz eve bakıyorduk.

"O gece Xander sana bir şey söyledi, değil mi?" diye sordu babam.

Yudumumu yarıda kestim ve sıvıyı zehir içer gibi yuttum. "Nereden biliyorsun?"

"Sen, o gelmeden önce daha iyi görünüyordun. Ayrıca buraya geldiğimizden beri onun evini gözünü ayırmadan izliyorsun."

Babama baktım, gerçek babam olmadığı hâlde hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini kavrayamıyordum.

Hayır, biyolojik olarak babam değildi ama Calvin Reed benim gerçek babamdı ve her zaman öyle kalacaktı.

Bu yüzden Jeanine'in o ilişkisini ifşa etmeyi ya da daha da kötüsü, babamın biyolojik babam olmadığını söylemeyi aklımdan bile geçirmek istemiyordum. Muhtemelen şu an benim yüzümden bu kadar uğraşıyordu çünkü babamdı. Eğer olmadığını anlarsa ve hiçbir kan bağımız olmadığını öğrenirse beni terk ederdi, değil mi?

O ihtimal aklıma gelince göğsüm daraldı ve çaydan büyük bir yudum alıp saklamaya çalıştım. Babamı kaybetmektense acımı sessizce çekmeyi yeğlerdim.

"Tekrar saklanıyorsun, Meleğim. Hani her şeyi anlatacağına söz vermiştin?"

Bardaktan bir yudum alıp gözlerine bakmamaya çalıştım. İçimden, *Seni kaybetmemek için saklanıyorum*, diye geçiriyordum.

Lewis fena biri değildi belki ama benim babam değildi. Bebekliğimden beri benimle ilgilenen o olmamıştı.

Ben onun *Meleği* değildim.

"Bir dakika." Babam durup beni dikkatle süzdü. "Xander sana, akrabalıkla ilgili bir şeyler mi söyledi yoksa?"

Çayımı içerken nefesim kesildi, bir-iki damla elime sıçradı. Babam sırtıma pat pat vurarak sakin olmamı söyledi.

"Se-sen bunu nereden biliyorsun?" diye güçlükle nefes aldım.

"Hep biliyordum." Kaşları çatıldı. "Sadece Xander'ın da öğrenmiş olmasına şaşırdım. Sana nasıl veya ne zaman fark ettiğini söyledi mi?"

Artık içimde tutamayacaktım. Yedi yıl önceki olayı, Xander'ın annemle Lewis'in konuşmasına kulak misafiri olduğunu ve neler duyduğunu baştan sona anlattım.

"Bunu neden yaptı, baba?" Sesim inceldi. "Nasıl sana ve bana bunu yapabildi? Xan'ı nasıl kardeşim yapar? Onun kardeşim olmasını istemiyorum. Lütfen, belki yanlış duymuştur de..."

"Maalesef hepsi doğru." Babam, beni kanepeye oturtup elimdeki kupayı aldı ve masaya koydu. "Sen gerçekten Lewis'in öz kızısın."

Hastaneden beri içimde tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan süzülüp çenemi, tişörtümün yakasını ıslattı.

"Ağlama, Meleğim. Beni kahrediyorsun." Mendile uzanıp gözümün altını sildi.

"Ben senin kızın değilken bile bana nasıl bu kadar değer verebiliyorsun?"

"Seni ilk kez kucağıma aldığımda, o güzel gözlerini gördüğüm anda, senin benim kızım olduğuna karar verdim. Dünya ne derse desin umurumda olmadı. Aile olmak, DNA'yla ilgili değil, Meleğim. Jeanine bunun en büyük kanıtı."

Ona sarılmayı, hırkasını darmadağın edene kadar ağlamayı öyle istiyordum ki...

"Benim de tek babam sensin," dedim kısık sesle.

Boğazını temizledi. "Lewis de o kadar kötü biri değil."

"Onu nasıl savunabiliyorsun? Annemle bir ilişki yaşamış."

"Jeanine, ona daha önce Samantha ve benim ilişkim olduğuna dair kanıtlar sunup kendini kandırmış. İntikam istediğini söylemiş."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sa-Samantha Knight mı?"

Başıyla onayladı. "Evliliklerimizden önce küçük bir yakınlaşmamız olmuştu ama sadece o kadardı. Sonra ikimiz de

ayrı yollar seçtik. Komşu olduk ama Samantha'yla platonik kaldık. Jeanine ise Lewis'i bunun uzun bir ilişki olduğunu inandırıp intikam almasını istemiş. Onların ilişkisi de Jeanine hamile kaldığında son bulmuş. Lewis, gerçeği benden öğrenince her şey bitmiş."

Yerimde kıpırdandım ama yine de sordum. "Demek herkes benim Lewis'in öz kızı olduğumu biliyor? Samantha da mı?"

"Evet."

Onun kocasının gayrimeşru çocuğu olduğumu bildiği hâlde bana nasıl böyle sıcak davranabilmişti?

"Herkes ayrıca Xander'ın Lewis'in öz oğlu olmadığını da biliyor."

Çenem neredeyse yere düşecekti. "P-peki kimin oğlu?"

"Benim." Hafifçe gülümsedi. "O, Samantha'yla yaşadığım o kısa ilişkiden. Lewis en başından biliyordu ve Xander'ı kendi oğulları gibi yetiştirmeye karar verdi. Tıpkı seni de Jeanine ve benim birlikte büyütmemize karar verdiğimiz gibi."

Duyduklarım beynimde bir bomba gibi patladı.

Xan babamın oğluydu.

Ben Lewis'in kızıydım.

Fakat babalarımızı değiştirmişlerdi. Başım dönmeye başladı.

"Kir kimin oğlu peki?" diye güçlükle sordum.

"Benim ve Jeanine'in. Orada başka bir şey yok."

"Ah, anladım."

Babam elimi okşayıp, "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Meleğim. Böyle öğrenmen beni de üzdü ama yetişkinlerin yaptığı hatalar yüzünden kendi mutlulu-

ğunu mahvetmeni istemiyorum. Şimdi yaşadığın zamana odaklan, tamam mı?" dedi.

Ben de yetişkindim ve epey hata yapmıştım zaten.

Özellikle saklanıp sisin beni yutmasına izin vererek.

"O hâlde..." Yutkundum, kafamı kemiren soruyu sormam gerekiyordu. "Demek Xander benim kardeşim değil?"

"Hiç değil."

Ona sarıldım ve sonunda beklediğim o kucaklaşmayı yaşadım. "Seni çok seviyorum, baba."

Xander benim kardeşim değildi.

Hiç değildi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Xander

"Eğer konuşmak istersen buradayım."

Babam odadan çıkarken kapıya baktım. Kulaklarım için biraz alkol gerekebilirdi çünkü kudretli Lewis Knight az önce bana, beni dinleyeceğini söylemişti.

Sanki bana "Hadi, silkelen," dememiş, tam tersine gerçek bir ebeveyn gibi davranmıştı.

Kelime dağarcığında böyle bir kavram olduğunu bilmiyordum doğrusu.

Babam, aklımdaki en son kişiydi ama. Kararımızdan ya da aslında kararından beri tek istediğim, onu görmekti. Bir bakış, hatta küçük bir göz ucuyla bakış bile yeterdi.

Daha da bencil davranıp bir temas isteyebilirdim ama bu uzun vadede bir işkenceye dönüşürdü ve ben yıllar boyu yeterince işkence çekmişti.

Demek ki yetmemiş. Çünkü hâlâ aklın onda.

Kes sesini, beyin.

Balkona çıkıp son casusluk seansımı yapmaya başladım. Ancak Reed'lerin evi karanlık ve sessizdi; demek ki çoktan uyumuşlardı.

Gerzek arkadaşlarım biraz önce çıkıp gitmişler, Ronan da aşağıdan el sallayarak beni gördüğünden emin olmuştu.

Aptal.

Tek tesellim, Kimberly'yi gülerken ve mutlu görünürken görmem olmuştu. Gözlerinin içi parlıyor, omuzları düşmüyordu.

Hastanede söylediklerimde ciddiydim; o güçlüydü ve atlatacaktı. Dimdik duracak, yara izleriyle kusurlarını benimseyecekti. Kim'in boyun eğmez bir ruhu vardı ve kırılmış olsa bile, şimdi Calvin ve Elsa işin farkındayken yeniden onarılabilirdi.

Belki zaman alırdı ama toparlanırdı.

Toparlanamayacak olan bendim.

Her gece onu düşünür, sonra da aklımdan çıkmadığı için kendime küfrederdim.

Bu sonu gelmez, acımasız bir döngü olurdu; ne durdurmaya gücüm ne de isteğim kalırdı.

Belki gidip bir günah çıkarmam gerekiyordu. Fakat günahım fazla büyükse ne olacaktı? Papaz beni kutsal suyla boğup sopayla mı kovalardı?

Çekmecede sakladığım basit bir çözüm daha vardı; bir şişe hâlinde bekleyen. Babam bütün içkileri evden çıkartmış, Ahmed'e bağışlatmıştı. Ancak esas numara bende saklıydı. Daima bir şişemi bir yerlere gizlerdim.

Madem bırakacaktım, en azından bir veda olabilirdi. Günlerdir ayık olmak berbattı. İçimdeki kaşıntı, içten içe büyüyen bir istek gibi beni yiyip bitiriyordu. Boğazımdan o yakıcı sıvı geçmeyene dek gitmeyecekti.

Kapı açıldığında iç çektim. Elbette babam geri döner, keyfimi bozardı. Aniden ebeveyn moduna girmişti ama biraz da birbirimize ara versek fena olmazdı.

Ara vermeye ihtiyacım vardı çünkü o, onun babasıydı.

Hayatımı mahvettiğini düşünmekten de ara vermeye ihtiyacım vardı.

Genel olarak ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Konuşmak istemiyorum, baba. Defol git," dedim.

Politikacı sesiyle "Nasıl konuşuyorsun sen?" diye azarlamasını bekledim ama cevap gelmedi.

Belki bu kez anlamıştı.

Tam o sırada belime küçük kollar dolandı. "Artık seni yalnız bırakmayacağım."

Ne? İçki içmeden sarhoş olmaya mı başlamıştım?

Ya da aklımı kaçırıyordum çünkü bu yumuşacık ellerin midemde hissettirdiği sıcaklığı açıklayamazdım. Ayrıca bu, ancak rüyalarımda duyacağım bir sesti.

Ve ölünce çekilecek cehennemdeki azabımda.

Çünkü oraya gideceğimden hiç şüphem yoktu. Pişman mıydım? Onun için, evet. Kendim için, hayır.

Uzun yıllar mücadele ettikten sonra iblislerimle bir çeşit anlaşmaya varmıştım ve onlar "kutsal su" fikrine karşıydı.

İblislerim, etrafımı sarıp o günahkâr ama bir o kadar doğru hissettiren düşünceleri fısıldadı.

Sadece bir kez daha.

Son bir dokunuş.

Son bir deliliğe sürükleniş.

Kaybedecek neyin var?

Belki iblislerim ya da hastalıklı zihnim diyordu bunu ama

ben kımıldamadım. Sıcacık bedeninden yayılan o duyguyu içime çektim, içimi huzur veren tuhaf bir his dolduruyordu.

Kollarını belimde sıkınca anladım ki bu ne alkol yüzündendi ne de bir rüyanın tekrarıydı.

Kim gerçekten buradaydı ve bana sarılıyordu.

Onun elini tutup çekmek istedim. İçimdeki bir parçam sonsuza dek orada kalmasını istiyordu ama bu ona daha sonra pişmanlık getirecekti.

Zayıflığın küçük bir anı, tüm hayatını yönetir ve kendini kanser gibi kemirirdi.

Hastanedeki öpüşme ve... o şeyden sonra hissettiğim suçluluk, karnımda bir oyuk açmış ve ben de şişe şişe içkiyle doldurmaya çalışmıştım.

İpucu: Hiçbir işe yaramamıştı.

Kim beni bırakmadı, aksine kollarını daha da sıktı, göğsü sırtıma daha da bastırdı.

Lanet olsun.

"Bırak beni, Kim." Sesim kalın, yanlıştı.

Başını tişörtüme sürterek hayır der gibi salladı.

"Lanet olsun, bırak dedim," diye kendiminkinden ziyade, onun iyiliği için sertçe çıkıştım.

Onun benden uzak durması gerekiyordu çünkü ikimizi de sonsuza dek mahvetmeme ramak kalmıştı.

Beni bırakmadığını görünce kollarından tutup onu ittim. Küçük bir haykırış çıkararak benden uzaklaştı ama yine de gitmedi.

İkimiz de sert nefesler alıyorduk; o, muhtemelen merdivenleri koşarak çıktığı içindi, tıpkı küçükken heyecanlandığı zamanlar gibi. Bnese aklımdan geçen karanlık düşünceler yüzünden bu hâle gelmiştim. Durmadan onu tekrar kucak-

lamayı, öpmeyi, cehenneme layık bir günahkâr olmayı düşünüyordum.

"Burada ne işin var?" diyerek ona o acımasız tonumla seslendim; hep onu uzak tutmak için kullandığım sesle.

Varlığının dünyamı altüst edişini saklamaya, her şeyi eski dengesine oturtamamasını inkâr etmeye çalışıyordum.

"Senin için buradayım," dedi gülümseyerek. Gözleri sanki kitaplarından birini okuyormuş gibi parlıyordu.

"Hastanedeki tek kelimemi bile duymadın mı? Ben senin kardeşinim, Kim."

Bu kelimeyi her tekrarlayışımda, yedi yıl önce saplanan o bıçak iyice derine gömülüyordu. Artık paslanmıştı ve çevirdikçe öyle acıtıyordu ki...

Başını kaldırdı. "Değilsin."

"Sırf öyle olmasını istediğin için gerçeği değiştiremezsin. Artık çocuk değilsin, biraz büyü."

"Siktir git, tamam mı?"

Bu zaten imkânsız olurdu. Ya da mümkündü, eğer hemen buradan defolup gitmezse.

"Ensest fantezin mi varmış, Kim?" diye sırıtıp ekledim.

"Anlaşılan senin var. Bunu hep düşündün, değil mi Xan?"

Dişlerimi sıktım ama sessiz kaldım.

"Seni yargılamıyorum," diye iç çekti. "Ben de aynısını hissedebilirdim muhtemelen."

"Ben seni yargılıyorum işte, o yüzden defol buradan."

"Böylece çekip gidip bir daha dönmemek için mi?" diye sordu o kocaman, iç acıtan bakışlarını bana dikerek.

Bu gözler, benim sonsuza dek cehenneme sürüklenme nedenim olacaktı. Bunu görüyor, hissediyor, neredeyse tadabiliyordum.

"Evet," diye fısıldadım.

"Biliyor musun, gerçekten kardeş olsaydık bile seni yanımda isterdim. Hiç olmamandan iyidir."

"Ne haltın var senin? Tüm bu olanlardan sonra burada kalabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Umarım öyle olur."

"*Ne?*"

"Önce beni dinle, tamam mı? Babam bana her şeyi anlattı."

Duraksadım. "Ne demek bu?"

"Kardeş değilmişiz, yani en azından biyolojik olarak," dedi ve sonra Calvin'in annemle babasının ilişkisine dair anlattıklarını aktardı.

O anlatırken dinledim ama kelimeler sanki zihnimde tam yerine oturmuyordu.

Calvin'in benim gerçek babam oluşu gerçeği...

Babamın ise isteyerek babam rolünü üstlenmesi...

Annemin hiç de öyle masum olmadığı gerçeği...

Fakat tüm bunlardan en önemlisi tek bir şeydi. Olanları anlatırken Kim'in gözlerinde beliren ışık. Ben onu yok ettiğimi sanmıştım ama yine de o geri dönmenin yolunu bulmuştu, umut ve heyecanla parlıyordu.

Bu kez, onu öldürmeye hiç niyetim yoktu. Aksine, onu koruyacaktım, o ışıktan beslenecektim.

"Ee?" diye sordu sonunda.

"Ee'si ne?"

Kolumu tuttu. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Sabırsızlığına gülümsedim. Bazı şeyler asla değişmiyordu. "Mesela ne gibi?"

"Xan!" diye çıkıştı.

Avucum, onun yanağını buldu. Başparmağımla gözaltındaki hafif şişkinliği okşadım. Bu demekti ki buraya gelmeden önce ağlamıştı.

Onu yine ağlatmıştım.

Hafifçe dokunuşuma yaslandı, kedi gibi iç geçirdi.

Kim'le ben çok benziyorduk. İkimiz de kırılmış, kusurlu ve asla doymayan bir açlıkla doluyduk. Ruhlarımızı kemiren, öfkeli, doyurulması zor bir açlıktı.

Öylesine güçlüydü ki, ikimizi de ancak diğeri doyurabilirdi.

"O hâlde sen benim kardeşim değil misin?" dedim, buraya koşa koşa gelirken duymak istediği soruyu seslendirerek.

"Hiç değilim. Yakınından bile geçmiyorum."

"Tanrı'ya şükür," dedim ve çenesini tutup dudaklarına yapıştım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kimberly

Xander beni resmen yutuyordu.

Benim ağzımı aralamama bile gerek yoktu. Ben hiçbir şey yapmadan, iki eli de yüzümdeyken nefesimi ve ruhumu içine çekiyormuş gibi hissediyordum. Alt dudağımı ısırışında, dilime dokunuşunda, nefesimi benden çalmasında bunun izlerini gördüm.

Beni duvara yasladığında ve sırtım sert yüzeye çarparken inledim. O sırada bacaklarımı beline dolayıp, kollarımı boynuna sardım.

Tanrım... O kadar güçlü ve çevikti ki, beli dar ve sıkıydı; tam da bacaklarıma göre miydi acaba?

Şu an bunu yapmamız doğru muydu?

Eteklerimi yukarı sıyırdı, ben de bacaklarımı iyice sıkarak dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Bir dakika," diye fısıldadım.

Ondan bir homurtu yükseldi. "Yeterince bekledim, Yeşil."

O an, bana "Yeşil," deyişini duyunca nefesim kesildi. Ömrümün sonuna dek ondan duymak istediğim tek isim buydu sanki.

"Belki önce konuşmalıyız?" Neden bunu ağzımdan soru gibi çıkardığımı ve neden hâlâ nefes nefese söylediğimi bilmiyordum.

"Konuşmayı sürdürebilirim" dedi eteğimi daha da yukarı çekerek. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun? Sen? Ben? Yoksa seni nasıl becereceğimi mi?"

Alt dudağımı ısırdım, yüzümün kızarıklığının geçmesini diler gibiydim. "Beş dakika önce kardeş sayılıyorduk, onu ne yapacağız?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Sanki tüm havayı bozuyordum. Ben onu kardeşim gibi hiç düşünmemiştim ama o yedi yıldır öyle sanıyordu.

Onca zaman, kan bağlı olduğumuzu düşünüp içten içe tükenmişti. Bu düşünce kalbini yaralamış, şövalye zırhını asit gibi eritmişti.

"Bu, seni istememe engel olmadı. Sadece buna yönelik hareket etmemi engelledi," dedi ve alt dudağımı tekrar ağzına hapsetti. "Kısmen en azından."

Aramızda bir şeylerle uğraşıyordu ve her sürtünüş hissinde içimdeki gerilim artıyordu.

Sözlerinin bende olumsuz bir etki yaratması gerekirdi, oysa tam tersi daha da ısınıyor ve yumuşuyordum.

Xander alevse, ben de onu körükleyen benzindim.

Okyanusu gözlerinde taşıyandı ve benim tek istediğim o suda boğulmaktı. Dönmemek üzere...

"Seni istediğim için benden nefret ediyor musun?" diyerek, sırtımın altına güçlü bir kolunu koyup sertleşmiş aletini bacaklarımın arasına getirdi.

Bu gerçekten oluyordu...

Tanrım, gerçekten oluyordu.

Sakın bayılma, her şeyi mahvedersin.

Gözlerimi onunkilere kilitledim, nefesimi düzene sokup, belki de şimdiye dek söylediğim en samimi sözleri fısıldadım. "Hayır."

"Korunmamaya ne dersin..." dedi, sesi çatallıydı. "... beni sarmalayan o dar sıcaklığını hissedebilir miyim?"

Böyle konuşmasına gerek var mıydı? Kasıklarım arzusuyla sırılsıklamdı.

"Hayır, şey... ben iğne olmuştum," diye kekeledim. Yıllardır gizlice yaptırdığım iğnelerdi, belki bir gün beni böyle sahiplenir, ruhuma dokunur, beni kendine ait kılar diye umut ederek.

Bunu gerçekten yapacağını kim bilebilirdi ki... Şimdiye kadar yapmayacağını sanırdım.

"Lanet olsun, Yeşil," diye yüzüme doğru sert bir nefes verdi. "Bunu öyle uzun zamandır bekledim ki, nasıl başlayıp nasıl bitireceğimi bilmiyorum."

"Öyleyse bitirme," diye fısıldadım.

"Bitirme niyetim yok. Senden yılları söküp atacağım."

Yanağına sokulup kulağına, "Ben de seni uzun zamandır bekledim," dedim.

Son sözlerim bunlar oldu çünkü o tek hamlede içime girmişti. Hareketi önce yavaştı ancak tamamen yerleştiğinde ikimiz de derin bir nefes bıraktık.

İlk sefer için insanların söylediği o acıyı bekledim ama ya yoktu ya da ben Xander'la sarhoş olduğumdan hissetmiyordum.

Yatağıma uzanıp ilk seferin nasıl olacağını hayal ettiğim zamanlar olmuştu. Hızlı mı, yavaş mı, tutkulu mu, duygusal mı olacaktı? Fark etmezdi çünkü her defasında karşıma sadece Xander'ın yüzü çıkıyordu.

Hiçbir fantezi, onun bu kadar nazik ve özenli davranabileceğini, vücudunun benimkine uyum sağlamak için nasıl durup beklediğini, elini sırtımda hem güçlü hem de koruyucu biçimde tuttuğunu hayal etmeye yetmezdi.

Fakat şu an ilgiye değil, ait olmaya ihtiyacım vardı. Beni ne kadar istediğini göstermesine, onca zaman beni düşündüğünü kanıtlamasına...

"Daha sert, Xan," diye fısıldadım.

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"Zarar vermeni istiyorum."

Gülümsedi, kulağıma müzik gibi gelen bir sesle, "Benim otoriter Yeşil'im geri döndü, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Şimdi yap şunu."

"Ben büyüğüm, sense darsın, seni incitebilirim," diye homurdandı. "Sonra günlerce canın yanabilir."

"Günlerce canımın yanmasını istiyorum."

"Lanet olsun." Mavi gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. "Neden günlerce acımasını istiyorsun? Bizi hatırlamak için mi?"

Başımı salladım.

Gamzelerini belli eden o sırıtışı kalbimde bir hançer gibi saplandı. "Hatırlamana gerek yok çünkü günlerce durmayacağım."

Yüzüme kapanıp beni öperken ritmini hızlandırdı. Gerçekten çok dardım ve her hamlesinde bir acı hissediyordum. Fakat bu haz dolu bir acıydı, her saniye beni daha da içine çeken bir histi.

Kasıkları her ileri hamlesinde sarsılırken nefesim hızlandı ve tırnaklarım altın rengi saçlarına gömüldü. Sırtım duvara çarparken karnımın dibinde güçlü ve dizgin tanımayan bir dalga yükseliyordu.

"Xan... Ah, Tanrım..."

"Ah, sikeyim, lanet olsun!" diye inledi dudaklarımın dibinde. "Yaklaştın mı?"

"Galiba öyle."

Aramıza bir elini sokup klitorisimle oynadı ve kadınlığımda çılgın bir baskı oluşturdu. "Daha fazla tutamayacağım."

"Ben de."

Ayakkabılarımın topukları kalçasına gömüldü ve o da bana öyle şiddetle yüklendi ki bir an boyunca aklım tamamen karıştı, nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutacak kadar sersemlemiştim.

Kasıkları tekrar tekrar ileri atılıyordu, içindeki gücü dizginleyemiyor gibiydi.

"Seni o kadar uzun zamandır istiyordum ki, Yeşil. O kadar uzun zamandır..."

"Ben de," dedim inlememin arasından.

"Seni asla istememem gerektiğinde bile istedim."

"Umurumda değil."

"Öylesine benim olmanı istedim ki canım yanıyordu."

"Gerçekten mi?"

"Seni kimsenin bilmediği bir yere kaçırıp, artık hareket edemeyecek hâle gelene kadar seni becermek istedim," diye

itiraf etti dudaklarıma karşı. "Dünyadan koparıp kendime saklamak istedim."

Peki neden yapmadın?

Bu soruyu sormadım çünkü içimde şiddetli bir dalga patladı. Hızlı ve kontrolsüzdü, ne olduğunu anlamadan onun içine gömüldüm.

İçime çektiğim tek şey onun kokusuydu; biraz okyanus, bolca nane ve tarifsiz bir aitlik duygusu.

Xander, hayatımda kendimi kandırmadan yanında bulunabildiğim tek kişiydi. Her zaman benim sığınacak şövalyem, demirim, tek ve yegâne sığınağımdı.

O dalganın içinden çıkmaya başladığımda, bacaklarımdan aşağı doğru sıcak bir şey aktığını hissettim.

Bana bakarken yüzünde mahcup bir ifade belirdi ama gözlerinin derininde hâlâ arzu parıldıyordu. "Seni düşünerek o kadar hayal kurmuşken bu kadar dayanabilmeme şaşırdım."

Alt dudağımı ısırdım. "Benim hakkımda hayal mi kuruyordun?"

"Her lanet an. Bu beni deli ediyordu."

Parmaklarım saçlarının arasında kayboldu, kirpiklerimin altından ona baktım. "Peki ya başkalarıyla birlikteyken?"

"Hangi başkaları?" Dudaklarını benimkine hafifçe dokundurdu. "Benim ilkimsin, Yeşil."

Otuzuncu Bölüm

Kimberly

"Sen bakir miydin?" Aynı soruyu yüzüncü kez sorarken gözlerim kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Üstüme gelmesen artık?"

"Hayır, her detayı bilmem lazım, *hepsini*."

"Detaylar, öyle mi, Yeşil? Ayrıca şu an biraz dikkat dağıtıyorsun."

Kendime doğru bakınca fark ettim ki beni yatağa taşıdıktan sonra, az önceki şok edici itiraflarını bana anlatırken kıyafetlerimi çoktan çıkarmıştı.

Şu an, ben onun bacakları arasındaydım, o da gömleğini arkamdan fırlatıp pantolonuyla iç çamaşırını tekmeleyerek atmıştı. İkimiz de apaçık, tamamen çırılçıplaktık; tıpkı bebekken birlikte banyo yaptığımız gibi, şimdi her şey farklıydı.

Bunun nedeni, gözlerimi ayıramadığım yarı sertleşmiş aleti olabilirdi.

Bakışlarımı ondan çekmemin tek sebebi, gözlerindeki karanlık, baştan çıkarıcı ifadeydi. İnsanı çağıran ve kışkırtan o kadar çok söz vaat ediyordu ki, kafatasımda tuhaf bir

karıncalanma ve uyluklarımda istemsiz bir sıkışma hissediyordum.

Artık onun önünde bedenimle ilgili fazla düşünmüyordum, ya da onun beni nasıl gördüğünü... Bu da bana bakışları yüzündendi; içinde öyle bir ateş ve arzu taşıyordu ki, tüm o çirkin düşüncelere yer kalmıyordu.

Bir yanım onun kollarına atlayıp sonsuza kadar kaybolmak istiyordu ama merakım ağır basıyordu, bana yanıtlar lazımdı.

İnce bir çarşafla üzerimi örtüp göğsümü ona tamamen yasladım. Aramızdaki tek engel, o incecik kumaştı. "Daha iyi mi?"

Göğsünden gelen inleme erkeksi ve vahşiydi. "Beni öldürüyorsun, Yeşil."

"Seni öldürmeyi bırakırım, anlatırsan."

"Belki ikinci turdan sonra konuşuruz."

"Hayır." Parmaklarımı göğsüne bastırdım ve uçlarını göğüs ucunda gezdirdim. Sertti, tıpkı kendisinin geri kalanı gibi.

"Öncelikle şunu bırak, yoksa bu berbat çarşafın üstüne boşalacağım."

Elimi durdurdum ama çekmedim. "Demek okuduklarımda yazdığı gibi erkeklerin göğüs uçları da hassas."

"Ne tür yazılar okuyorsun sen?" Sesi alaycıydı.

"Böyle... şeyler."

"Ne tür şeyler?"

Yüzüm kızardı. "Seks üzerine şeyler."

"Seks üzerine, demek?"

"Bilgim olması için okudum. Memnun oldun mu şimdi?"

Güldü ve gülüşünü duyduktan sonra ona küs kalamazdım. Sanki sadece bana özel, sözlerini yalnız benim bildiğim neşeli bir şarkıydı.

"Hiç şaşırmadım."

"Öyle mi?" diye kuşkuyla sordum.

"Hep meraklı bir kedicik olmuşsundur." Burnuma dokundu. "Konu seks olunca neden farklı olasın?"

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Sana söyledim. Senin hakkında her şeyi hatırlıyorum."

"Hayır, hatırlamıyorsun."

"Dene beni."

Gözlerimi kıstım. "İlk dişimi ne zaman çektirdim?"

"Birinci sınıfta."

"Fıstıklı dondurma ne zaman favorim oldu?"

"Anaokulunun yaz tatilinde."

"Peki en sevdiğim hayvan hangisi?"

"Kaplanlar. Ama onları evcilleştirip besleyemeyeceğin için kedilerle yetiniyorsun."

"O zaman neden bir kedim yok?"

"Çünkü Luna öldüğünde çok sarsıldın. Onu hâlâ özlüyorsun ve kalbinin yeniden kırılmasından korkuyorsun."

Çenem titredi ama sormaya devam ettim. "İkinci en sevdiğim renk hangisi?"

"İkinci bir rengin yok çünkü yeşil dışındaki tüm renklerin berbat olduğunu düşünüyorsun."

Tanrım, gerçekten de hatırlıyordu. "İlk öpücüğüm ne zaman oldu?"

"Basit çocuk öpücüklerinden mi, yoksa gerçek olanlardan mı?"

"Hepsi."

"On yaşımızdaydı. Yanağını değil, doğrudan dudağını öpmüştüm." Duraksadı ve çenesi kasılır gibi oldu. "Gerçek öpücük kısmını ise bilmiyorum."

"Ronan'ın partisinde, sarhoş bir hödüğün beni köşeye sı-

kıştırıp hayatımın öpücüğünü vermesinden, sonra da iğrenç olduğumu söylemesinden sonra oldu."

"Onu kastetmemiştim, niyetim o değildi. Kendimi korumak için seçtiğim savunma mekanizmasıydı, hatırladın mı?"

"Yine de canımı yaktı."

"Yeşil..."

Omuz silktim. "Sana yalan söylemeyeceğim, Xan. Her şey bir anda iyi olmuş gibi davranmayacağım. Duygularımı içimde bastırmak beni bugünkü hâlime getirdi, o yüzden acıyı içe atmaktan kaçınmaya çalışıyorum."

"Bana uyar." Göğsüne dayalı duran elimi tutup sıktı. "Ben de yardımcı olurum. Hadi, dök içini bana."

"Biraz önce döktüm. O kadar zalim biri değilim, senin gibi."

"Ah. Hak ettim bunu."

"Daha fazlasını hak etmiş olabilirsin ama ben sana asla zarar vermeyeceğim, Xan."

"Vermiştin." Derin bir iç çekti, sesi oda içinde yankılandı. "Farkında değildin sadece. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şey, aslında nefret etmediğim hâlde senden nefret ediyormuş gibi davranmaktı."

"Hiç mi nefret etmedin?"

"Hiç. Yakınından bile geçmedim," dedi, az önceki sözlerimi taklit ederek ama bu sefer ciddi bir tonla. "Sana bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

"Mesela neden bakir olduğunu söyleyerek mi telafi edeceksin?"

Bir nefes daha verdi, bu kez sanki teslim oluyordu. "Pes etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Direnmemesine rağmen parmağımla göğsünü

dürttüm. "Hani Ronan, ilk bakirelik kaybeden kendisi olduğunu, Aiden'ınsa en son olduğunu övünerek söylüyordu ya. Ben de senin ikisinin arasında bir yerde olduğunu düşünmüştüm." İçimde o zaman duyduğum mide bulantısı da hafifçe canlanmıştı.

"Sence Ronan'a 'Ben bakirim,' mi diyecektim? Adam beni dışlar, sonra bayıltıp bir hayat kadınıyla odada bırakırdı."

Evet, Ronan tam öyle yapardı. "Madem böyle risklerin vardı, neden o akıma uymadın ki?"

"Sana söyledim, hep seni istedim."

"Ama yine de başkalarıyla birlikte olabilirdin." Ağzımdan bu sözler dökülürken bile boğazımda acı bir tat oluşmuştu. Onu başka kızlarla görmüşlüğüm çoktu. Göğsümdeki o sancı ve içimi sıkan duygu yeniden canlanacaktı neredeyse.

Onu başkalarıyla görmekten nefret ederdim.

Kendimden de o zamanlarda nefret ederdim.

Omuz silkti. "Başkalarını hiç istemedim ki, sadece seni istedim."

Dudaklarım aralandı. "Peki ya etrafında Veronica'yla Summer ve diğer kızlarla dolaşman? Onlarla bir başına odalara çekildiğini biliyorum."

"Onlarla tek yaptığım şey porno izlemekti. Eğer iki kız olurlarsa, birbirlerine dokunurlarken seyrederdim. Onlar da itiraz etmezdi çünkü benimle birlikte görünmeyi seviyorlardı, asıl umursadıkları imajdı, ben değil."

"Yani sen de bu imajı mı istedin?"

"Hayır. Derdim sadece seni benden uzak tutmaktı, benim seni istediğim gibi beni istememen için. Hastalıklı bir yol, değil mi?"

"Hayır, hastalıklı değil, kusurlu," dedim.

"Kusurlu, öyle mi?"

"Evet, biraz hastalıklı olacak kadar kusurlu."

"Sadece biraz mı?"

"Evet, sadece biraz. Çünkü aslında hasta olan benim."

Kaşını kaldırdı. "Devam et. Beni merakta bırakma."

Yüzümü sert göğsüne saklayıp konuşmaya başladım. "Hep senin, odama camdan girip bakireliğimi almanı hayal etmiştim."

Hiç cevap gelmedi.

Her şeyi berbat mı etmiştim? Fazla açık davranmamayı öğrenmeliydim. Yeni barışmıştık, belki de beynimi tüm çıplaklığıyla önüne sermemeliydim.

Yukarı bakınca yüzündeki ifadede donup kaldım. Öyle yoğun bakıyordu ki, sanki beni bir bütün olarak yutacak, geride hiçbir parçamı bırakmayacaktı.

"Bir dahaki sefere öyle yaparım," dedi kısık bir sesle.

"Hayır, öyle demek istemedim-"

"Kafanın içine bayılıyorum, Yeşil. Benimkine çok benziyor."

Dudaklarımı ısırdım. "Gerçekten mi?"

"Ah, kesinlikle," dedi, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek. "Yani bana ait olmayı mı hayal ediyordun?"

"Belki."

"Belki yetmez. Biraz daha uğraş."

Elimi kaldırıp uçlarıyla dudaklarını okşadım. "Belki ben de buraya gelmek istedim. Belki yarı çıplak hâlde havuz kenarında güneşlenmeni izledim."

"Aramızda ufak bir röntgenci varmış."

"Kapa çeneni. Sen de aynı şeyi yaptın. Hem Ronan'la

Cole söyledi; beni izliyormuşsun."

"İspiyoncu pislikler..."

"İtiraf et artık."

"Daha iyi bir fikrim var."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Farkında mısın, bu şekilde uzandığından beri beni deliye çeviriyorsun, Yeşil?"

Yanaklarım kızardı ama hareket edemedim, zaten kımıldayacak durumda da değildim.

"Yoksa bilerek mi yapıyorsun?"

"Hayır, yapmıyorum."

"Şu örtüyü kaldır o zaman."

"N-neden?"

"Hani sana bir keresinde söylemiştim ya? 'Ben bir şey emrettiğimde, sen..."

Nefesim sıklaştı ve kendimi toparlayana kadar birkaç saniye geçti. Sonra yavaşça çarşafı üzerimden sıyırdım. Göğüslerimi hafifçe sürterek geçtiği yerde canımı tatlı bir şekilde yakıyordu.

"Şimdi ellerini omuzlarıma koy ve kendini yukarı kaldır."

Emir veriş şekli içimde büyük bir dalga yükseltti. Bedenimin derinliklerinde hissettiğim güçlü bir arzu neredeyse taşıyordu.

Gökyüzünün tepesinden bağırmak, yıldızlara haykırmak istiyordum.

Her tarafım titreyerek de olsa onu dinledim, omuzlarını kavrayıp üzerine çıktım.

Xander, aletini kavradı ve ben ona bakakaldığımda ise titreyen bacaklarımı fark edemez olmuştum.

"Şimdi, yavaşça aşağı in."

"Xan..."

"Yap şunu." Pazarlığa kapalı ses tonu beni harekete geçmeye zorladı. Çok yavaş bir şekilde, onun aletine doğru aşağı indim.

İkimiz de birlikte inledik; o içimde genişlerken benim de bacaklarımdaki titreme artıyordu.

"Sikeyim, nasıl da iyi hissettiriyorsun."

Durup derin derin nefes aldım ve onu içime daha iyi almak için uğraştım.

"Tamamen al, Yeşil."

"Ama çok büyük."

"Hani canının yanmasını seviyordun?"

Alt dudağımı kemirdim. "Seviyorum."

"Ben yapınca daha çok seviyorsun, değil mi?"

Gözlerim irileşti. Beni ne kadar çabuk çözmüştü?

Cevap vermem gerekmedi, o ise elleriyle kalçalarımı kavrayıp tek seferde dibe çekmişti. Hayaları, kalçama şiddetle vurdu. Çığlık atıp inledim, o ise beni bir anda döndürerek altına aldı.

Bu kez ona daha sert yapmasını söylememe gerek kalmamıştı. Artık çaresiz, umutsuz bir adam gibi içime girmeye başlamıştı, sanki önünde de arkasında da hiçbir şey yokmuş gibi.

Her içime girdiğinde ona daha sıkı sarıldım.

Acıyordu, biraz sızlıyordu ama o an pek de önemsediğim yoktu.

Umutsuz olan tek kişi o değildi. Ben de aynıydım.

Onu yıllardır beklemiştim, bu şimdi rüya gibi geliyordu, sanki bir sabah uyanıp her şeyin hayal olduğunu görecektim.

Eğer rüyaysa, uyanmaya hiç niyetim yoktu.

Ömür boyu burada hapis kalmaya razıydım.

"O kadar güzelsin ki, Yeşil." Bakışları gözlerimi esir almıştı, aletiyse bedenimi ele geçiriyordu. "Sikeyim, beni delirtiyorsun."

Söyledikleri mi, yoksa ritmi mi etkili oldu bilmiyordum; bir dakika geçmeden kendimi bırakmaya başlamıştım. Eğer aklım başımda olsaydı, bu kadar çabuk bitmeme utanırdım ama şu an umurumda değildi.

Onun adını sayıklayarak boşaldım, özgürlüğe giden o zirveyi bulmuştum.

Orada sis yoktu, acı yoktu. Sadece arınma hissi vardı.

"Tekrar söyle," diye homurdandı.

"Neyi?"

"Adımı."

"Xan," dedim, dudaklarımı onun dudaklarına değdirerek. "Seni özledim, Xan."

O da inledi, sırtı kasıldı ve benimle birlikte doruğa ulaştı.

Sonra bandajlı bileğimi dudaklarına götürüp nazikçe öptü. Bu dokunuş öylesine şefkatliydi ki canımı acıtmıştı.

Fiziksel değil, duygusaldı. Beni böyle gördüğü, benim görmezden gelmek istediğim o hâlimi görmüş olması bir bakıma saklanmak istememe neden oluyordu.

Ancak ondan saklanmayacaktım.

Zaten hiçbir zaman ondan saklanamamıştım ki.

"Ben de seni özledim, Yeşil," diye fısıldadı.

Otuz Birinci Bölüm

Xander

Cole'un beni "sapık" olarak nitelemesi haksız değildi. Öyleydim. Karşı koyamadığım bir şeydi.

Kim, evine girip yok olana dek bakışlarım onu takip etmişti, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Yanakları kızarmış, alev alev yanan o yüzüne doyamamıştım.

Artık bütün gerçekler gün yüzüne çıktığına göre, sırf izlemekle yetindiğim o hâlimden bambaşka bir boyuta geçmiştim.

Bağımlılık.

Takıntı olup uzaktan izlemekle, aklından hiç çıkaramamak arasında koca bir fark vardı.

Bu, alkolden de beterdi çünkü içki bağımlılığı baştan beri bu bağımlılığı bastırmak için başlamıştı.

Ne var ki hiç işe yaramıyordu.

"Arkanı dön," diye fısıldadım evimin kapısında dururken.

Benim elimde olsa, o yataktan yıllarca çıkmasına izin vermezdim. Yedi yıl boyunca kimden, neyden kaçtıysam, şimdi o yılları katlayarak telafi ederdim.

Sonra da yanımdan bir an olsun ayrılmasına izin vermeyecek şekilde onu kendime bağlardım. Artık gözümün önünden asla uzaklaşamazdı.

Eşiğe geldiğinde durdu, omzunun üzerinden bakıp dudaklarını ısırdı.

Lanet olsun.

"Beni öldürüyorsun, Yeşil," diye sessizce mırıldandım.

O da gülümsedi. Bu gülümseme onun özel gülüşüydü. Yeşil gözlerindeki acı hâlâ oradaydı, bir türlü iyileşememiş, birikmiş bir acıydı ama yine de savaşıyordu. Hâlâ gülmek ve normal olmak istiyordu. Hâlâ kalbini bütünüyle veriyor, gizlice sihre inanıyordu. Muhtemelen bu yüzden bu kadar fazla acıya sahipti.

O acı artık benimdi. Tıpkı onun geri kalan her şeyi gibi.

O ortadan kaybolduktan sonra bile öylece kaldım, aptal gibi bekledim.

Bu sabah onunla duştan sonra seviştiğimde, tüm günü bacaklarının arasında geçirmek için mükemmel bir planım vardı. Fakat Kim her ne kadar acıdan zevk aldığını söylese de fazla hassaslaşmıştı, yürürken acı çekiyordu.

Ben de B planını devreye soktum. Bütün bedenini milim milim öpüp, ağzını, sonra da diğer güzel yerlerini kutsamak.

Ancak bu plan bekleyebilirdi. Hastaneden taburcu olmuştu ve dışarı çıkıp biraz özgüven tazelemesi gerekiyordu. Uzun zamandır ona bunu kimse vermemişti, hatta kendisi de farkında olmadan yavaş yavaş inşa ediyordu.

O yüzden randevu fikrini söyledim. "Randevu" kelimesini duyunca gözlerinin nasıl büyüdüğü hâlâ gözümün önündeydi. Sonra Kirian'ın kendisini kötü hissettiğini, onunla

vakit geçirmesi gerektiğini söyledi. Böylece "üçlü bir randevu" olacaktı. Bana uyardı. Kirian oyun ve *brownie* ile satın alınabilirdi sonuçta.

Bu yüzden üstünü değiştirmek ve Kirian'ı almak için evine geri dönmüştü.

İçeri girip kendime kahve koydum ve dolapların altını karıştırıp içki aradım; ne olsa olurdu, votka olması şart değildi.

Viski bile olurdu.

Sevgili babamın onları evde yasakladığını hatırladığımda, dolabın kapağını sertçe kapattım. Kaşlarımı ovuşturdum. Diğer insanlar akşamdan kalma olduğunda baş ağrısı çekerdi; bense sabah "kahvemi" bulamayınca çekiyordum.

"Alkol yok. Alışsan iyi olur," dedi babam merdivenlerin başında durarak. Uzun zamandır ilk kez, sözlerinde sanki kinaye yoktu.

Üzerinde pijamayla duruyordu, bu da bir ilkti. Hafta sonu da olsa babam mutlaka bir akşam yemeği, bir yardım organizasyonu ya da başka bir etkinlik bulurdu.

Her fırsatı, insanların arasına girmek için kullanırdı. İnsanlar onun uzmanlık alanıydı.

Ben hariç.

"Her yere bir stok yaptığımı biliyorsun, değil mi?" dedim kaşımı kaldırarak. "Ahmed hepsini bulamaz."

"Biliyorum," dedi çenesini ovuşturarak. "O yüzden rehabilitasyona gideceksin."

"Pekâlâ, baba," diye karşılık verdim alayla. "Programı tamamlar, sonra da en iyi yaptığım işe, kariyerini sabote etmeye geri dönerim."

"Seni mi sabote etmiş oluyorum diyorsun?" diye aynı alaycı tonda tekrarladı. "Kendi hayatını mahvettiğini anlayamıyor musun? Benim kariyerimi değil."

Aptal değildim, elbette bunu biliyordum. "Eğer bu, Büyük Lewis Knight'ın çöküşüne bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyorsa seve seve feda ederim kendimi."

Bir an sustu, bana sanki en büyük düşmanı ama aynı zamanda en yakın müttefikiymişim gibi bakıyordu. Onun hayatı yalnızdı; partisindeki insanlar falan olsa da kimseye gerçek manada güvenmezdi.

"Peki ya o?" dedi sessizce.

Sorusu beni duraksattı. "O?"

"Kim." Çenesini tekrar ovuşturarak kolunu yanına indirdi. "Hayatını mahvedersen ona ne verebilirsin? Zihinsel durumu zaten karmaşık. Daha kötü etmene izin vermem. Calvin de vermez."

Asıl öz çocuğu kimse, günün sonunda o önemli olurdu.

Babam hep onu sorar, iyi olup olmadığını kontrol ederdi. Ahmed'e de ona ve Kir'e kapımızın her zaman açık olduğunu söylemişti.

Hastaneye yattığında Calvin'le birkaç kez konuştuğunu duymuştum. Babam yemeğe bile vakit bulamazken, iş çevresi dışından biriyle telefonla görüşmesi şaşırtıcıydı.

Yıllardır amca kimliği altında ona özen gösterirdi, kariyeri "gayrimeşru çocuk" skandalını kaldıramazdı sonuçta.

Babam sürprizleri sevmezdi, öyleyse sabah keyfini biraz bozabilirdim.

"Öğrendi," dedim.

"Neyi öğrendi?"

"Senin onun babası olduğunu. Tam da benim, senin babam olmadığını anladığım gibi."

Babam sessizce kalakaldı, yüzünde en ufak bir değişiklik yoktu.

"Bir dakika, bundan haberin var mı?"

"Calvin anlattı."

"Anladım." Homurdandım. "Peki ne zamandan beri sizin aranızda böyle bir bilgi akışı var?"

"Şu an önemli olan bu değil."

"Tabii, sen önemlisin. Kariyerin, şu lanet seçimlerin, partin önemli. Kim'le yüzleşmemiş olman da bu yüzden mi? Çünkü ona, politik kariyerinin her şeyden önce geldiğini, hatta ondan bile değerli olduğunu söylemekten mi korkuyorsun?"

"Ben ona bunu şu anda söylemedim çünkü sebebi senin de içkiyi bırakman gerekenle aynı, sebep onun ruh hâli. Fazla yüklenmeye gerek yok."

"Elbette, sana inanıyorum."

"Xander," diyerek adımı sabırsız bir tonla telaffuz etti, sanki en son uğraşmak isteyeceği kişi benmişim gibi. "Kızımı yok saymanın benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kendi kanımdan, canımdan vazgeçmek hayatımın en zor kararıydı ama en azından onu görebiliyor, konuşabiliyor ve iyi olduğundan emin olabiliyorum. Calvin dedi ki hâlâ kırılganmış. Sana onun durumunu daha da kötüleştirme izni vermeyeceğim."

"Mektup arkadaşın Calvin sana, benim de bildiğimi söyledi mi peki? Siktiğim yedi yılı boyunca bunu biliyordum, ekleyeyim."

"Diline dikkat et."

"Siktir git, baba. Ah, pardon, hiçbir zaman yoktun zaten. En kötüsü de bunu anlamak için DNA testine ihtiyacımın bile olmaması." Üzerine yürüyüp parmağımı göğsüne doğ-

rulttum. "Annem senin yüzünden çekip gittiği gün, sen de benim babam olmaktan vazgeçtin."

Sonra evi terk ettim. Babam arkamdan seslendi ama onu yok saydım.

Kim'le Kir'i almadan önce birkaç derin nefes aldım. Onlar beni böyle patlamaya hazır görmek zorunda kalmamalılardı.

Garaja gidince o lanet herifin, kendine arkadaşım diyen pisliğin orada olduğunu gördüm.

Kim'in yanaklarını sıkıyordu, sanki klişe bir film sahnesinden fırlamış gibi sırıtıyordu.

İlk düşüncem kolunu kırmaktı.

Pardon, bu sadece ilk düşüncem değildi, aklımdaki bütün düşüncelerin özeti buydu. Ona artık kimse dokunamazdı. Ne o ne de başkası.

Geçmişte sık sık böyle düşüncelerim olurdu ama ilk kez bunları harekete geçirme şansım vardı.

Ronan'ın çenesini dağıttığım zamanlar da olmuştu tabii. Bunu yapmaya devam ederse bir gün gerçekten bana kendini öldürtecekti.

Onlara doğru yürüdüm, bir şeyler hakkında neşeyle sohbet ediyorlardı; hangi konu olduğu umurumda değildi, hepsinden nefret ediyordum.

Tek yumruk patlatmak isterken kendimi tuttum, sadece omzuyla itip Kim'i kolundan yakaladım ve yanıma çektim. Elimi belinin kıvrımına koyarak onu iyice kendime bastırdım.

Teninden minik bir ürperti geçti, giysilerimiz arasından hissedebiliyordum. Yüzüne bakmadım çünkü bakarsam yumuşayacaktım ve bu gerzekle uğraşırken sert kalmalıydım.

"*Bonjour*, Knight." Sırıtıp sonra gözlerini kıstı. "Şimdi benim Kimmy'mi bırak. Onu bir randevuya davet ediyordum."

"O senin *Kimmy*'n değil," dedim, onu daha da kendime çekerek, aramızda milim boşluk bırakmadan.

"Tabii ki benim. Senin gibi-"

"O, benim," diye sözünü kestim.

Ağzımdan çıkan kelimeleri söylerken göğsümden büyük bir yük kalkmıştı. İçimde bir yerlerde, yıllarca dillendiremediğim duygu buydu. Vaktiyle onları söyleyememek yaralayıcı olmuştu.

Kim'e bir bakış attım; Ronan'ı da etrafı da izlemiyordu. Gözlerini benden ayıramıyor, dudakları aralanmış, derin yeşil gözlerinde bir ışık yanıp sönüyordu.

O gözler sihirli bir ormandı ve orada kaybolup bir daha bulunmamak istiyordum.

Ronan kaşını kaldırıp, "Vay canına?" dedi.

"Aynen öyle." Onunla bakışmayı istemeye istemeye bıraktım. "Şimdi defol git ve ondan uzak dur, yoksa canına okurum."

"Unuttuğun bir şey var, Knight." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Önce benimle çıktı, hatırlıyorsun değil mi, Kimmy?"

"Seni sike-" Tam üstüne atlayacaktım ki Kim ufak elleriyle kolumu kavradı. Dokunuşu yeterliydi, içimdeki tüm öfkeyi bastırmaya yetmişti.

"Yeter, Ro," diye azarladı onu.

"Pekâlâ," diyerek gözlerini devirdi ve bana dik dik baktı. "Bir hata yap, hemen alırım onu. Unutma, prensler şövalyelerden daha iyidir."

"Siktir git," diyerek orta parmağımı gösterdim.

"Sağ ol, almayayım." Aracına yönelirken bize el salladı. "Kaptan'ı duydum, öncelik hakkını almış."

"Pislik," diye homurdandım; Kim yanımda kıkır kıkır güldü. "Neye gülüyorsun?"

"Cole'un öncelik hakkına... Elsa ve Teal anlattı, hani senle Cole'un... şey..."

Onun göz rengi meselesinden haberdar olsa beni manyak sanırdı, o yüzden susmayı tercih etmiştim. "Niye gülüyorsun peki?"

"Bilmiyorum, seni Cole'la düşünmek biraz tuhaf, bir bakıma da hafif sapıkça geliyor."

Kaşımı kaldırdım. "Beni Cole'la mı hayal ettin?"

"Hayır!" Omzuma hafifçe vurdu. "Belki... okulda herkes bundan bahsediyor. Ama bu, gerçek olmasını istediğim anlamına gelmiyor."

"Neden?"

Omzunu silkti. "Seni başkalarıyla hayal etmeyi sevmiyorum."

"O yüzden mi Veronica'ya vurdun?"

Kim yüzünü ekşitip elini beline koydu. "Belki ben de Veronica'ya, senin Ro'ya vurduğun sebepten vurdum."

"Onun adı Ronan."

"Ya ben Ro demeyi daha çok seviyorsam?"

"Kimberly," diye onu uyardım.

Kollarını belime sarıp yüzünü yandan göğsüme gömdü, sesi hafifçe boğuk çıktı. "Tekrar söyler misin?"

"Kimberly'yi mi?"

"Hayır, az önce Ronan'a söylediğin şeyi."

"Sen benimsin, bu mu?"

Başını birden fazla kez salladı.

Bu kez çenesini tutup gözlerime bakmasını sağladım ve "Benimsin, Yeşil. Şimdi ve daima..." dedim.

"Daima mı?"

"Daima."

Dudaklarına eğilip onu öpecekken hafif bir boğaz sesi beni durdurdu.

Calvin, kapıda duruyordu ve Kirian'ın sırt çantasını takmasına yardım ediyordu. Küçük adam beni görür görmez babasını bırakıp bacağıma sarıldı. "Xan!"

Kim utançtan domates gibi kızardı ve kollarını benden çekti.

"Hey, *Superman*." Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra kendi yumruğuna üfledi.

"Arabana bineceğiz, değil mi? Değil mi?"

"Elbette." Anahtarları ona attım.

"Yaşasın! Kimmy'nin arabasını istemiyorum."

"Hey!" diye çıkıştı Kim. "Benim arabamda ne varmış, Maymun?"

"Havalı değil." Küçük adam bacağımın arkasına saklandı ve ona dil çıkardı.

"Seni gıdıklayarak bayıltacağım. Goril geliyor, maymunu yakalayacak!"

"Hayır!"

Kim onu kovalamaya başladı, Kirian ise çığlık atarak benden yardım istedi. Farklı bir durumda yardım ederdim ama şu an bakışlarım Calvin'e takılmıştı.

Kirian'ın çantasını tutuyor, bu sahneyi sıcacık bir gülümsemeyle izliyordu.

O adam benim babamdı... En azından biyolojik olarak. Daha önce söylediğim onca şeye rağmen, Lewis'ten başka birini babam olarak düşünmek tuhaf hissettiriyordu.

Üstelik Calvin, her zaman Kim'in babası olmuştu ve onun da bu hayatta ihtiyaç duyduğu ebeveyn oydu.

Calvin, uzun süre ortalıkta yokmuş gibi dursa da çocuklarına önem veren biriydi; onları her şeyin üstünde görürdü. Babamsa ailesine sadece kariyeri için sorun çıkardıklarında bakardı.

Calvin'in bakışları benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi bozulmadı. Aynı sıcaklık, aynı ilgi devam ediyordu.

Başımı iki yana salladım. Kendimi kandırıyor olmalıydım çünkü sabah "kahve" dozumu almamıştım.

Calvin benim şu an aklımdaki son şeydi, ayrıca babama da söylemedim ama Kim bu dönemde gerçekten kırılgandı. Önce onunla ilgilenmemiz lazımdı, başka saçmalıklarla değil.

Kirian'ı yerden kaldırıp omuzlarıma oturttuğumda sevinç çığlıkları attı.

Kim onun boyuna yetişmek için zıpladı ama boşunaydı. "Hey! Bu haksızlık."

"*Superman* Takımı!" diye bağırdı Kirian. "Xan, Kimmy'yle yine güreşsenize!"

"Sus, Kir," diye fısıldadı Kim yüzü kızarırken.

"Hani özel güreşti demiştin." Kirian bu kez Calvin'e baktı. "Baba, özel güreş ne demek?"

"Bilmiyorum, Kir," dedi Calvin, ifadesini hiç değiştirmeden. Tepkisini mükemmel şekilde gizledi.

Lanet olsun. Küçük adam, Kim'in yanaklarının alev alev yanmasına sebep oluyordu.

Kim, Kirian'ın elindeki anahtarı kaptı ve koşarak arabaya yöneldi. "Önce ben."

Böylece beni Calvin'le yalnız bıraktı. Muhteşem. Hiç de tuhaf değildi.

Calvin, Kirian'ın çantasını bana uzattı. Aldım ve tam geri çekilirken çantayı ortada tutup soğukkanlı bir sesle konuştu. "Onlara ve kendine dikkat et."

Keskin bir şekilde başımı salladım. "Evet, efendim."

Dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi. "Calvin de diyebilirsin."

Ben de gülümsedim. "Peki, Calvin."

Otuz İkinci Bölüm

Kimberly

İyileşmek yavaş ve sancılı bir süreçti.

Takip eden hafta boyunca, aslında ne kadar zayıf olduğumu anlamıştım. Babam, Elsa ve Xander aksini söyleseler bile.

Zayıftım çünkü annem görünürdeyken hâlâ saklanıyordum. Zayıftım çünkü yemek yemekten korkuyordum ve ne zaman yesem çıkarıyordum.

Zayıftım çünkü terapistim bu düşünceleri kafamdan silmeye çalışsa da herkese yük olduğumu hissetmeye başlamıştım.

Sonra, tıpkı şimdi olduğu gibi, zayıf düştüğüm bir anda o çıkagelmişti.

Xander.

Artık çocukken olduğundan farklı şekilde olsa da hâlâ benim şövalyemdi. Eskiden beni sırtına alırdı, şimdiyse her fırsatta beni yanına çekip sanki hep orada olmam gerekiyormuş gibi davranıyordu.

Okula geri döndüğümde, her adımımda yine oradaydı. Tek kelime etmese de REO'daki tüm öğrencilere arkamda olduğunu, bana yanlış bir söz edenin cenaze hazırlıklarına başlamasını söylermiş gibi bir hava vermişti.

Koridorlarda elimi tutuyor, sanki bunu ezelden beri yapıyormuşuz gibi dudaklarıma öpücük konduruyordu.

Yanımdayken bile kulağıma beni ne kadar özlediğini fısıldıyordu.

Varlığına öylesine alışmıştım ki, sanki hiç ayrılmamıştık. Yedi yıl önce kaldığımız yerden devam ediyor gibiydik. Belki de sisin çatlaklardan sızmaya başlaması, o ortadan kaybolduğu içindi.

Bugün kütüphanede Silver'la karşılaşmıştım, konuşmasak da o an, kendimden nefret ettiğim ve onun bedenini kıskandığım eski günleri anımsamıştım.

Yıllar boyunca neden o kadar güzel olduğunu ve benim neden patatese dönüştüğümü merak etmiştim. Bazen, şu anda olduğu gibi, bu düşünceler büyük bir hınçla geri dönüyordu. Bu yüzden arka bahçeye saklanmıştım.

Elsa, ne yediğimi kontrol ediyordu ve tuvalete gittiğimde parmağımı boğazıma sokmadığımdan emin olmak için peşimden geliyordu.

O kötü geceden beri bunu yapmasam da istemsiz bir kusma ihtiyacı hissetmeden edemiyordum. Doktorlar bunun psikolojik olduğunu söylüyordu.

Yeme bozukluğu.

Ruhsal bozukluk.

Hayat bozukluğu.

Tek istediğim biraz yalnız kalıp kendimi toparlamak ve sonra içeri dönmekti.

Daha üç dakika bile geçmemişti ki ağaçların arasından Xan'in silüeti belirdi. Sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve Elitler ceketini, kaslı vücuduna oturacak şekilde giyiyordu. Acaba bir gün ona bakıp göz kamaştırıcı güzellikte olmadığını düşünebilir miydim?

Yanıma oturduğunda dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi. Yalnız kalıp uzaklaşmak istemiştim ama ondan değil, ondan uzaklaşmayı *asla* istemezdim.

Başımı omuzuna yasladım. "Kaptanla toplantınız yok muydu?"

"Bitti. En azından benim için bitti."

"Hâlâ uzaklaştırman devam mı ediyor?"

"Önemli değil."

"Elbette önemli." Başımı kaldırıp kokusunu içime çektim, nefesi nane gibi koksa da arkasında hafif bir alkol kokusu vardı. "İçki içmişsin."

"İçmekten kastın ne?" Gülümserken bile içimi yumuşatamamıştı.

"Bir sorunun var, Xan. Bırakman gerek."

"Kontrolüm altında."

Ceketinin iç cebine uzanıp her zaman taşıdığı minik *Absolut Votka* şişesini çıkardım. "Bunu nasıl kontrol altında tutuyorsun? Yaşlı bir alkolik gibisin."

İçini çekti ve onu geri almak istedi, ben de ileri fırlatıp asfaltın üstünde parçalanmasını izledim.

"Siktir, bunu neden yaptın?" diye bağırdı.

"Çünkü bırakman gerekiyor."

"Babam gibi konuşmaya başladın."

"Belki de onu dinlemelisin. Farkında değil misin, kendini zehirliyorsun?"

"Hayır, tıpkı senin de kendini aç bıraktığının farkında olmadığın gibi."

Hemen geri çekildim.

"Lanet olsun." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunu söylememeliydim."

"Haklısın, kendimi aç bıraktığımın farkında olamadım. Ruhen ve zihnen dibe vurduğumu anlayamadım ama şimdi farkındayım. Yemek yemeyişimin nedeni de kusmak istememem. O günlere dönmekten nefret ediyorum. Bunu babama ve Elsa'ya anlattım, doktora da besin takviyeleri olup olmadığını sordum. Çabalıyorum, Xan. Senden de çabalamanı istiyorum. Lewis'e duyduğun kin yüzünden hayatını heba etme."

Yanağımı okşadığında gözlerimi kapatarak eline yaslandım. "Her şey babam yüzünden değil."

Ona baktım. "Peki neden?"

"Hani bazen hayatının bir amacı olmadığını düşünürsün ya, sanki uyuşuk gibi hissedersin? Alkol ve kavgalar bana bir şey hissettiriyor."

"Tıpkı kendime zarar vermenin bana hissettirdiği gibi. O kadar çok acı vardı ki bazen nefes alamıyordum. İşte o zaman jiletler ve haplar devreye girdi. Bana, o acının dışında bir şey hissettiriyorlardı. Kontrol edebildiğim bir acı, kanla birlikte hepsini dışarı atabildiğim bir yoldu. Fiziksel kesik, her gün taşıdığım binlerce duygusal ve zihinsel yaradan daha katlanılırdı. Ama biliyor musun?"

Parmağı bir an olsun yüzümden ayrılmıyordu. "Ne?"

"Ölmek üzereyken, o hislerin aslında ne kadar geçici olduğunu anladım," dedim hafifçe titreyen bir sesle. "Suçluluk çok daha kalıcı ve uzun süreliydi. Üstelik gerçek duygular

istiyordum, bağımlılıkla zorlanmış hisler değil. Sen de istemiyor musun?"

İfadesi sertleşti ama bir şey söylemedi.

"Hangisi daha önemli? Ben mi, alkol mü?"

Alaycı bir sesle homurdandı. "Alkol problemi senin yüzünden başladı, Yeşil. Seçim benimdi ama sebebi sendin."

"O zaman buna bir son veriyorum."

Gülümsedi. "Son veriyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle. Beni izle ve gör."

"Eh, izleyebileceğimi sanmıyorum."

"Nedenmiş?"

"Seni net görmem için kucağıma oturman gerekiyor."

Omzuna hafifçe vurdum. "Berbatsın."

"Gel buraya, Yeşil." Bacaklarını işaret ettiğinde ikinci bir söze gerek kalmadan kucağına oturdum. Bacaklarımı güçlü baldırlarının iki yanına yerleştirdim, kollarımı ise boynuna doladım.

"Farkında mısın, bu pozisyonda iç çamaşırını görebiliyorum," diye gülümsedi dudağını kıvırarak. "Yeşil renk, gerçekten mi?"

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Evet, hoşuma gidiyor." Dudaklarını benim dudaklarıma hafifçe değdirip geri çekildi.

"Sinsisin."

"Neden seni kızdırdığımı biliyor musun?"

"Hayır."

"Çünkü hâlâ o şapşal dudak büzüşünü yapıyorsun."

"Hey, çocuk değilim artık."

"İyi ki değilsin." Kasıklarını öne ittirdiğinde aleti iç çamaşırımın üzerinden baskı yaptı.

Ondan gelen hırıltı çok erkeksi ve boğuktu, içimi titretiyordu. Tanrım, sanırım ben bozulmuştum. Onun tek dokunuşuyla sırılsıklam oluyordum. Kendimi daha çok kontrol edebilmem gerekmez miydi?

Kalçamı tek eliyle kavradı ve dudaklarımı yavaşça, derinden öptü. Sert bedenine karşı eriyip gidiyordum, diliyle ağzımı keşfettiğinde kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Dışarıdan bakan gözlerde, belki onun vücudu yanında ufacık görünüyordum ama bunu hiç umursamıyordum.

"Dur," dedim hafif bir baş dönmesiyle dudaklarından uzaklaşarak. "Okuldayız, unuttun mu?"

"Ee?" diye karşılık verdi, iç çamaşırıma sürtünmeye devam ederek. Daha şimdiden sertliği iyice belirginleşmişti. "Hatırlıyor musun, okulun ilk günü seni bir köşeye sıkıştırmıştım? Haddinden fazla kısa eteğin vardı ve Silver üstüne kahve dökmüştü."

"Nasıl unuturum? Bana öyle giyinmememi söylemiştin." O zaman, uzun zamandır ilk kez bana o kadar yaklaştığı andı.

"Çünkü tam oracıkta sana sahip olmak istemiştim," dedi, kasıklarını daha sıkı bastırarak. "Beni öldürüyordun, Yeşil."

Boğazımın kurumasına rağmen, "Xan, uzaklaştırma alırız," dedim.

"Yakalanmazsak almayız?"

"T-tamam da..." Kelimeler, bana karşı sürtünürken dudaklarımda eriyip gitmişti.

Tanrım.

"Hem yakalansak bile değer," diye ekledi.

"Xan-" diye mırıldandım ama sözlerim tekrar dudakları tarafından geri itilmişti.

Aleti, iç çamaşırımın üzerinde ileri geri sürtünürken inleyip duruyordum, yakalansak bile umurumda değildi.

Bir yanım birilerinin görmesini, bu anın kaydedilmesini istiyordu sanki.

Boş bir tuvale çizecekmiş gibi hissediyordum; sonsuza dek saklayacaktım.

Xander elini kalçamdan çekip eteğimin altından soktu. Bir an gerildim, sonra iç çamaşırımı kenara çekip parmağını içime soktuğunda titreyerek gevşedim.

"Lanet olsun, sırılsıklamsın," diye inledi dudaklarıma karşı.

"Senin için," diye fısıldadım.

"Beni öldürüyorsun, Yeşil."

"Tamamen seninim, Xan."

"Sadece benim mi?"

"Sadece senin," diye nefes verdim.

İkinci bir parmak ekleyerek hızlandı, beni o sisli zirveye çekiyordu. O an, dış dünyadan ses, koku, görüntü kaybolmuş, geriye sadece onun varlığı kalmıştı.

Sadece dokunuşu, o derin okyanus gözleri, o hırıltılı nefesler...

Sadece Xan. Bir zamanlar en iyi arkadaşımdı, sonra kâbusum olmuştu, şimdiyse her şeyimdi.

"Bu sesi duyuyor musun, Yeşil?" diye sordu, alt dudağımı hafifçe ısırarak.

Yanaklarım alev aldı; ıslak ses parmakları her içeri giriş çıkışta biraz daha artıyordu.

"Sanki sadece bana özel bir senfoni," diye mırıldandı. "*Sen* sadece bana aitsin."

Parmaklarının etrafını sıkıca kavradığımda bedenim titredi ve beni dehşetli bir orgazm dalgasının içine çekti.

Bir ateşi kibritsiz veya benzin dökmeden böylemesine harladığına inanamıyordum.

"Boşalırken çok güzel görünüyorsun, seni yiyip bitirmek istiyorum," diye fısıldadı, yanağımı, alnımı ve burnumu öptükten sonra dudaklarıma hafifçe değerek bitirdi.

"Okulda bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedim hafif ürpererek, orgazmdan hâlâ sersemlemiş halde.

Parmaklarını içimden çektiğinde acı verircesine bir boşluk hissettim ama dikkatimi oraya vermedim. Xan, parmaklarını kaldırıp gözlerini benden hiç ayırmadan tek tek yaladı.

Az önce o parmaklar içimdeydi.

Tanrım.

Az önce içimde olan ıslak parmaklarını yalaması neden bu kadar tahrik ediciydi?

Diğer başparmağını da dudaklarımın önünde tuttuğunda hiç tereddüt etmeden yaladım. Teninin tadı ağzımda patlarken, sanki uzun zamandır tattığım en lezzetli şeydi.

Xander'ın dudakları, parmağını yalamamı izlerken hafifçe kıvrıldı ve yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Hımm. Sanırım alkole alternatif buldum."

"Paylaş lütfen." Sağ tarafımızdan gelen maskülen sesle ikimiz de irkildik.

Cole, nereden çıktığını anlamadığım bir şekilde elinde bir kitapla belirdi. *Ahlakın Soykütüğü Üzerine Friedrich Nietzsche.*

"Burada ne halt ediyorsun, Kaptan?" diye sordu Xander sabırsız bir sesle.

"Asıl ben sana sormalıyım. Rahat rahat kitap okuyordum; ta ki ikiniz gelip beni bölene kadar."

Ah, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Lütfen Cole her şeyi duymamış olsun. Suratımı Xander'ın omzuna gömdüm. Cole'a bir daha hayatım boyunca bakamayacaktım.

"Röntgencilik yapma, Nash," dedi Xan, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu; bense eriyordum.

"Teknik olarak hiçbir şey görmedim, o yüzden röntgencilik de yok." Duraksadı. "Ama sizinkisi bir nevi teşhircilik gibi duruyor."

"Ki bu seni hiç ilgilendirmiyor," diye homurdandı Xan.

"Haklısın. Açıkçası gerçekler sizi özgür bıraktığından beri ilgimi kaybettim."

Cole'a gitmesini söylemesi için Xander'ın kolunu hafifçe sıktım. Şu hâlde yüzümü göstermek istemiyordum.

Xan kısık bir kahkaha attı, sonra ciddileşti. "Ama bu senin için geçerli olmayacak, Kaptan."

Uzun bir sessizlik çöktü. Şu an Cole'un yüz ifadesini görmeyi isterdim ama rezil olma korkum daha ağır basıyordu.

"Antrenmana gel," dedi Cole sakin bir ses tonuyla. Sonra sesi tamamen yok oldu.

"Gitti mi?" diye fısıldadım başımı kaldırmadan.

Xander elimle başımı saklar gibi tutmaya devam etti. "Biraz daha böyle kal, emin olalım."

Gülümsedim ve parmaklarımı ceketine gömdüm. Eskiden çocukken, dış dünyanın gürültüsünü kapatmak için beni kucağına alır ya da sarılırdı. Yedi yılın ardından hâlâ aynı bahaneyle beni kollarında tutuyordu.

"Hâlâ sarılmayı seviyorsun, değil mi, Xan?"

"Sadece sana, Yeşil."

Otuz Üçüncü Bölüm

Kimberly

Bir hafta daha bulanık bir şekilde geçmişti.

Zaman tuhaftı; bir an sonsuzmuş gibi acı veriyor, bir an öyle hızlı akıyordu ki tadını çıkaramıyordunuz.

Terapistim, neden şimdi hızlı akıyor diye sorduğunda, hiç tereddütsüz cevap verdim.

Çünkü hayatımdaki en önemli insanlarla birlikteydim ve onlarla yeterince vakit geçiremediğim için korkuyordum.

Annemle hâlâ konuşmuyorduk, evde karşılaştığımızda yolumuzu değiştiriyorduk ama geri kalan her şey bambaşkaydı.

Babam Brüksel'e dönmeyip uzun bir izin almıştı; Londra'ya tayin istemek için belgeleri hazırlıyordu. "İyiyim, geri dönmene gerek yok," demiştim ama o "Ben iyi değilim," diyerek beni neredeyse boğacak kadar sarılmıştı.

Elsa da vardı; beni dinliyordu, yüksek sesle söylemekten çekindiğim şeyleri bile sabırla dinliyordu. Mesela ona saklanmamın sebebinin, tıpkı daha önce arkadaş saydığım insanların beni terk ettiği gibi, onun da beni terk etmesinden korktuğum olduğunu anlatmıştım.

Hayatımdan asla çıkmayacağını söylemişti.

Küçük mutluluk hapım Kirian da oradaydı. Benim için şiirler yazıyordu. Bir tanesi şöyleydi:

Bunu çok dile getirmem.

Çünkü kocaman bir adamım.

Ama seni seviyorum.

Şimdi.

Yarın.

Sonsuza dek.

Ayrıca elimi tutup benimle birlikte yemek yiyordu. Tuvalete gitmek zorunda kalmamayım diye büyük lokmalar yerine küçük lokmalar almamı sağlıyordu.

Lewis de geliyordu, hatta Knight malikânesinde onunla karşılaşmıştım. Biyolojik ilişkimizden bahsetmemiş ama "İhtiyacın olursa ben buradayım," demişti.

Hepsinden çok, arkamdan sarılarak bacaklarımın arasına sokulan bu kişi vardı. Vücudumu baştan aşağı öpüp, "Gördüğüm en muhteşem şey sensin," diyen kişi.

Artık ona inanmaya başlıyordum; kelimeler yalan söyleyebilirdi ama gözlerindeki bakış ve bedeninin bana tepkisi asla yalan söyleyemezdi.

O, tam olarak *o* insandı; gözlerinizi kapattığınızda, geri açtığınız zaman hâlâ yanı başınızda kalacağını bildiğiniz kişiydi.

Çocukken oynadığımız tüm yerlere gidip duruyorduk. Her parkı, her dükkânı birlikte gezmiştik; atkılarla dalga geçip, fıstıklı dondurma ve *M&M* yiyerek eğleniyorduk. Belki kiloma denk gelecek kadar *M&M* yemiştim.

Xander'la birlikte olmak, sonunda kendimin eksik bir parçasını bulup ağır ağır yerli yerine dikmek gibiydi.

Yine de onu içkiyi ve kavgaları bırakması için ikna etme-

ye çalışıyordum. Kavgalar seyrekleşmişti çünkü kafasını dağıttığımı söylüyordu fakat hâlâ meyve suyuna ve kahvesine gizlice alkol karıştırıyordu. Hâlâ gecenin bir vakti balkona çıkıp içiyordu.

Her dönüşünde arkamdan sarılıp sessizce beni kucaklıyordu, ben de kavga çıkarmamak için dilimi ısırıyordum.

Şimdi onu bulmuşken kaybetmeye razı olamazdım ve alkol, onu yavaş ama kesin bir şekilde elimden çekip götürüyordu.

"Şunu bil ki, şu an seni altıma almak istemeyi tercih ederdim." Nefesi kulağımın kenarında gezindi. "Ya da üstüme. Hangisi olursa, yeter ki içinde olayım."

Yüzüm ısınırken dirseğimi hafifçe ona dayadım. "Kes şunu."

"Ya da gidelim buradan."

"Hayır, bunu kararlaştırmıştık."

"Fikrimiz her zaman değişebilir."

Başımı iki yana salladım. Ne istediğini elde etmenin her yolunu deneyen biri olduğunu söylemiş miydim?

Oyunu hepimizle birlikte Aiden'ın evinde izlemeye karar vermiştik. Elsa'yla birlikte olunca, Aiden bu geleneği kesmişti; şimdi de Xander aynı sebeple çekip gitmek istiyordu. Aiden, Elsa'ya karşı fazlasıyla sahipleniciydi ve birlikteyken başkalarının etrafta olmasından hoşlanmazdı.

Elsa, bu geceyi kabul ettirmesinin bedelini Aiden'ın ondan daha sonra bir şey isteyerek ödeyeceğini söylemişti.

Şimdi bile Elsa'yı kucağına almış, elini beline dolamıştı. Maçı izlemiyordu, onun yerine kulağına bir şeyler fısıldayarak bazen Elsa'nın fena halde kızarmasına sebep oluyordu. Çoğu zaman Elsa, ifadesini korumakta ustaydı.

Benim gibi değildi.

Ronan, Knox, Teal ve Cole da vardı. Cole'la göz göze gelmekten hâlâ utanıyordum; okulda bizi bastığı aklımdan çıkmıyordu.

Ronan'la Knox ise ayakta, takımlarına sıkı sıkıya bağlı taraftarlar gibi tartışıyorlardı. Ronan ve buradaki herkes, *Arsenal*'i tutarken, Knox *Chelsea*'yi destekliyordu.

Knox tek başına olmaktan çekinmiyordu, "Astor'un işini bitireceğim," diye tehditler savuruyordu.

"Bırak şu gotik tavırları da kabullen artık, biz sizden güçlüyüz," dedi Ronan.

Teal, o lafın kendine olduğunu biliyordu ama başını telefondan kaldırmamıştı bile. Üstünde "*Hayır. Bugün Olmaz*," yazan bir tişört vardı.

Cole, dirseğini kol dayanağına koyup maçı öylece izliyordu. Arada Teal'a bir şeyler fısıldıyor, o da başıyla basitçe onaylıyordu.

Teal, futbolla ya da okul hiyerarşisiyle ilgilenmezdi, bu yüzden atlıların yanında olmaktan memnun olduğu söylenemezdi. Aslında hiçbirinden gizliden gizliye hoşlanmadığını düşünüyordum, Cole hariç çünkü arada onunla konuşur ve "Niye benimle konuşuyorsun?" bakışını ona yöneltmezdi.

Muhtemelen Elsa ve Knox yüzünden buradaydı. Her ne kadar göstermese de onlara biraz bağlıydı.

"Gerçeği kabul etsene," dedi Knox, Ronan'ın omzunu dürterek. "Biz sizden güçlüyüz."

"Biri senin şu sanrılı haplarını alsın çünkü en son baktığımda biz öndeydik," diye karşılık verdi Ronan.

"Birazdan maçı çevririz."

"Biz de bir gol daha atıp kazanırız."

"O konuşan senin otun olmasın, Astor."

"*Mais non*. Asıl sanrı hapları kullanan sensin," dedi Ronan, bakışları bana kaymıştı. "Doğru değil mi, Kimmy?"

Xander, elini havada bir şeyleri savar gibi yaparak, "Maçınızı bitirin de ondan sonra konuşursun," dedi soğukkanlı bir şekilde.

İçimden gülümsedim. Birileri kıskançlık yapıyordu. Neden bu beni mutlu ediyordu?

"Benimle evlenmek istemediğine emin misin?" Ronan parmaklarını sayıyormuş gibi yaptı. "Bir unvanım var, zenginim, yakışıklıyım ve savaş umurumda değil. Bu dünyanın İsviçre'siyim âdeta."

Teal alaycı bir tavırla hafifçe homurdandı. "O yüzden sana Ölüm diyorlar, değil mi?"

Cole'un dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Ne dedin, *ma belle*?" Ronan gülümsedi ama neşeli değil, soğuk bir gülümsemeydi.

"Sana Ölüm diyor," dedi Cole, hâlâ elini dayamış bir şekilde Teal'le Ronan arasında bakışlar gezdirerek. "Belki kanıtlaman gerekir."

"Evet, kanıtla," dedi Aiden bu gece ilk kez konuşarak. Başını Elsa'nın kulağından kaldırmıştı.

"Yöntemler bulabiliriz," diye önerdi Cole.

"Ya da yaratabiliriz," dedi Aiden kaşını kaldırarak.

"Benim bir önerim var," diye ekledi Cole.

"Ya da iki," diye devam etti Aiden.

"Hemen başlayabiliriz," dedi Cole. Yüzünde tam bir sadist ışıltısı yoktu ama sesi ürperticiydi.

Aiden ve Cole, birbirlerine bakmıyor, yine de sanki sözleşmiş gibi konuşuyorlardı. İkisi de plan yapmadan kaos üretmeye niyetliydi.

Takım oyunu gibiydi ya da belki aralarında daha derin bir bağ vardı.

"Ben de katılıyorum," diyerek Xander arkamdan kurnaz bir ses tonuyla olaya dahil oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Onu o ikisinin önüne atarak, Ronan'a bedel ödeteceğiz," dedi kulağımın memesine hafif bir öpücük kondurup. "İzle ve öğren, Yeşil."

Ronan, Xander'a orta parmağını gösterdi, o da keyifli bir sırıtmayla karşılık verdi, sanki bu anı yaşamak için hep beklemiş gibiydi.

Knox, kolunu Ronan'ın omzuna atıp takım tartışmasını bir anda unuttu. "Ölüm olmak havalı bir şey," dedi. "Sahada herkes senden korkuyor."

"Teşekkürler, *Van Doren!*" diye karşılık verdi Ronan, onu kucaklayıp dostça bir sarılışla sıkarken. "Seni en yakın arkadaş kadroma terfi ettiriyorum ve şu serserileri işten kovuyorum."

"Ben kovulduğumu kabul etmedim ki," dedi Cole.

"Yani benim arkadaşım mıydın?" diye ekledi Aiden çenesini kaşırken. "Bunu hatırlamıyorum."

Cole, önemli bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. "Ama geçen hafta şunu yaptığını da hatırlıyoruz-"

"Beni sinirlendirip, Ölüm rolüme bürünmemi isteme, Kaptan," dedi Ronan. Gülümsemesi yerindeydi ama tipik neşesi ve sıcaklığı kaybolmuştu.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Cole. "O hâlde bir oyun oynayalım."

"Oyunlara bayılırım," diye Aiden'dan bir teşvik geldi.

"Ben de," diye lafa katıldı Xander ama bu sırada parmağı benim tişörtümün altından tenimi hissederek yavaş, tahrik edici dokunuşlar yapmaya devam ediyordu.

"*Merde*," dedi Ronan oflayarak herkesten uzakta, çaprazdaki kanepeye gömüldü. "Ne oyunu olacak bu?"

"Basit bir şey... mesela..." Cole, telefonu ile meşgul olan Teal'a bakış attı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Daha ilginç olması için sadece cesaret yapsak?" diye önerdi Aiden.

Elsa gözlerini devirdi. "Böyle olmasını istemene hiç şaşırmadım."

"Çünkü ben kazanacağım ve o cesareti sana yaptıracağım, tatlım," dedi Aiden, Elsa'ya bakarken.

"Rüyanda görürsün, Aiden."

"Göreceğiz." Aiden, Elsa'ya biraz fazla uzun baktı. Etraflarındaki herkesi unuturmuş gibiydi; tıpkı Xander'ın sırtıma yasladığı sıcaklığını ve parmağının bana küçük zevk titreşimleri yaşatmasını hissettiğim anlarda benim de her şeyi unutmam gibi.

"Ee, nerede kalmıştık?" dedi Aiden. "Tamam, cesaret oynuyoruz."

"Teal cesaret oyununa bayılır," dedi Knox ellerini ovuşturarak.

"Öyle mi?" Ronan ilk kez, köşeye sıkıştırdıkları andan beri içten bir gülümseme takındı.

"Ah." Cole'un gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ne sürpriz ama."

Yalan. Bunu Aiden'la çoktan planladıklarını biliyordum.

Xan da bu planın farkındaydı.

"Evet, bayılır. En sevdiği şey," diyerek Knox, Teal'ın yanına çömeldi. "Öyle değil mi, T?"

"Kes sesini, Knox," diye tısladı Teal gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Neden? Kalabalık iyidir, kardeşim," dedi Knox.

"İlgilenmiyorum," dedi Teal, Elsa'ya yarım saniyelik bir bakış attı ama Aiden çoktan yeniden Elsa'nın kulağına fısıldamaya başladığı için, Teal orada yokmuş gibi hissediyor olmalıydı.

"Hadi. Bir kez olsun dene," dedi Cole, sakin ve ikna edici tonuyla; insanları günaha çağıran bir iblis gibi görünüyordu.

"Korkuyor musun, *ma belle*?" Ronan göz kırptı.

"Asla," dedi Teal. Bakışlarını onunla bir an fazla uzun buluşturdu, sonra tekrar telefonuna döndü.

"Yeter, bırakın kızı," dedim. Köşeye sıkışmasına seyirci kalamazdım.

Teal, bana bir anlık bakış attı, sessizce teşekkür eder gibi gözlerini kırptı ve ben de başımı salladım.

"Karışma, Yeşil," diye fısıldadı Xander kulağıma, tüylerimi diken diken ederken.

Ona ters ters baktım. "Hayır, karış-"

Sözlerim boğazımda kaldı çünkü diğer eli bacaklarımın arasına süzülmüştü. Kot pantolon giyiyor olsam da ufak bir dokunuşla inlememe yetecek kadar hassastım.

Lanet olsun.

"Hımm," diye mırıldandı Xan. "Yalnız kalma zamanımız geldi mi sence?"

"Hiç adil değilsin," dedim ve bacaklarımı kapatarak et-

rafa belli etmemeye çalıştım. Bu hareketim daha fazla baskı ve nefes darlığına yol açmıştı.

"Asıl adil olmayan ne biliyor musun, Yeşil?" diye kulağımın kenarında fısıldadı, bütün vücudum ürpermişti. "Seni isteyip hiçbir şey yapamamak. O dönemi kapattım."

Belime daha da yaklaştı, sert aleti sırtımın alt kısmında net bir şekilde hissediliyordu.

Alt dudağımın kenarını ısırdım, yoksa yüksek sesle inleyecektim. Tepkilerimi daha fazla gizleyebileceğimi sanmıyordum.

Diğerleri Ronan'la meşguldü, bense onları duymuyordum. Fakat herhangi biri dönüp baksaydı, Xander'ın elini bacaklarımın arasında görebilirdi.

Mesela Cole.

Bizi bir kez daha öyle yakalarsa utancımdan ölürdüm.

"Pekâlâ." Ayağa fırladım, herkesin konuşmasını böldüm.

Knox ve Ronan garip bakışlar atarken, Aiden ve Cole birbirlerine sinsi bir bakış attılar.

Lütfen yüzümden her şey belli olmuyor olsun.

"Gidiyoruz," dedi Xander, kolunu belime dolayıp zafer dolu bir gülümsemeyle. "Kim erken uyumak istiyor."

"Onu güvenli bir şekilde yatır," diye Cole laf attı.

Aiden pis bir gülümsemeyle, "Sonuçta insan hakları mahkemesinden zaferle çıktın," dedi.

"Siktir git, King." Xander onlara orta parmak gösterdi.

"Durun!" dedi Elsa, Aiden'ın kucağından kurtulmaya çalışarak. Ancak Aiden bırakmak istemiyordu.

Yine de bir hamlede kalkıp yanıma geldi. "Bu gece beraber vakit geçirecektik diye düşünmüştüm. Hani *K-drama* izleriz demiştik ya?"

"İlk kez pembe dizi demedin," diye gülümsedim.

"Ne derler bilirsin, pratik meselesi," dedi. Sonra duraksadı. "Ne dersin, kız kıza bir gece mi yapsak?"

"Ben karşıyım," dedi Aiden.

"Ben de," diyerek Xander da beni yanına çekti. "Görüşürüz."

Elsa'yla birbirimize özür diler gibi bir bakış attıktan sonra, Xander beni neredeyse sürükleyerek Aiden'ın evinden çıkardı.

Dışarı adım atar atmaz ceketini çıkarıp omuzlarıma doladı ve ben ceketin içinde âdeta kaybolurken memnuniyetle gülümsedi. "Böylece üşümeyeceksin."

Omzuna hafifçe vurdum.

"Ah! Neden vurdun, Yeşil?"

"Tüm o yaptığın neydi öyle? Bu gece arkadaşımla vakit geçirecektik."

"Arkadaşlar abartılıyor zaten."

"Şu an tam alaycı havandasın."

Beni belimden kavrayıp alnını benim alnıma dayadı. "Sadece seninle olmak istiyorum, Yeşil. Onlarla değil. Beni senden uzaklaştıran her şeyden nefret ediyorum."

Ondan böyle şeyler duyduktan sonra nasıl kızgın kalabilirdim ki? Hem zaten ben de içten içe onunla yalnız kalmak istiyordum.

Gülümsedi. "Az önce bana kızgın olmadığını itiraf ettin, değil mi?"

"Kendini bu kadar önemseme."

Burnunu benim burnuma hafifçe sürttü. "Daha önce de söyledim, benim için tatmin olmak zor değil."

"Ne kadar da ısrarcı ve can sıkıcısın."

"Can sıkıcı olduğum kesin. Çocukken de hep öyleydim, bunu sürekli söylerdin. Ama..." Parmağını kaldırdı. "... her seferinde yanıma dönerdin."

"Evet, dönerdim."

"Çünkü bana karşı koyamıyorsun."

"Kendine fazla güvenme, tekme atabilirim."

"Yeşil, ben zaten kendime güvenirim. Bu benim imajım sonuçta."

"Bana karşı bile mi?"

"Özellikle sana karşı. Ya imajımdan vazgeçersem ve beni terk edersen?"

"Bu olmayacak. Hem sen eskiden de kibirli ve ukala bir pisliktin."

Bu sözlerim, Lewis'in yardımını kabul etmemesinin nedenini de açıklıyordu. Yıllar önce hayatını mahvettiğine inandığı biri karşısında zayıf gözükmek istemiyordu.

"Kibirli bir pislik, demek?" diye tekrarladı, gözlerinde hafif bir pırıltıyla.

"En kötüsü."

"Arkadaşlarıma baktın mı hiç? Onların yanında ben yine az kalıyorumdur."

"Ro öyle."

"Ronan. Adı Ronan. Ve inan bana, göründüğünden fazlası o. Kendini İsviçre sanıyor ama aslında emperyalist bir güç."

"Öyle mi?"

"Sonuçta Ölüm diye anılıyor."

"Sen de Savaş'sın."

"Başlatması kolay, bitirmesi zor," diye sırıttı. "Unutma bunu, Yeşil. Hatta bitirme ihtimalini yok say."

Nedense kalbim o an öyle kuvvetli çarptı ki, dediklerini kavramak için bir anlığına nefesimi tuttum.

Bitirme ihtimalini yok say.

Bitmesini istemiyordu.

"Seninle başlamak kolay olmadı, Xan."

"Gayet kolaydı. Sonuçta sürekli benim hakkımda hayal kurduğunu unutma."

"Sen de benim hakkımda kurdun."

"Suçlamaları kabul ediyorum."

"Aiden'ın 'insan hakları mahkemesindeki davayı kazandın' demesindeki kastı neydi peki?"

Dudaklarını ince bir çizgiye dönüştürdü ama susmayı tercih etti.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Anlat."

"Hayır."

Dirseğimle onu dürttüm. "Xander Edward Knight, benden ne zamandır bir şey saklıyorsun?"

Dudaklarında sinsi bir gülüş belirdi. "Tam adımı söylemene bayılıyorum. Çok çekici oluyorsun."

"Konu değiştirme."

"Otoriter tavrın da güzelmiş. Hımm, şimdi bunu üstünden atmak için seni..."

"Xan! Konuyu saptırma, anlat."

"Pekâlâ. Aiden'ın her zamanki pislik hâliydi."

"Nedenmiş?"

"Benim bakir olduğumu öğrenmişti, bir türlü rahat vermedi."

Kahkahayı bastım. "Yani bu yüzden 'insan hakları mahkemesinden çıktın' diyor?"

"Gülmeyi kes." Surat astı ve beni daha da kendine çekti.

"Pardon ama çok komik," dedim, yine de gülmemi durduramıyordum.

"Bakalım bu gece seni hareket edemeyecek hâle getirene kadar becerdikten sonra da gülecek misin?"

Kasıklarım tehdidiyle hafifçe kasıldı ama ben, "Yine kibirli moduna döndün," dedim.

"Yine de beni seviyorsun."

"Belki," diyerek bakışlarımı ondan kaçırır gibi yaptım.

İki parmağıyla çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. O derin mavi gözlerde kaybolacakmışım gibi hissediyordum.

"Söyle, Yeşil," dedi, sesinde bir sertlik vardı, sanki emrine uymazsam beni cezalandıracaktı.

Tutuşundan kurtulup sokağa doğru koşmaya başladım ve arkama dönüp bağırdım. "Beni yakalarsan belki söylerim!"

Sporcu sayılmazdım ama en azından ondan önce eve varacak kadar koşabilirdim.

Koşmaya başladığım andan birkaç saniye sonra bile nefesim kesilmeye başlamıştı. Neyse ki mesafe kısaydı. Saçlarım şakaklarıma, giysilerim sırtıma yapışmıştı.

Fakat neredeyse evimin kapısına varmıştım.

Ansızın güçlü kollar belime dolandı ve ayaklarım yerden kesildi. Sıcaklığı ve nane kokusu her yanımı sararken çığlık attım.

"Yakaladım seni, Yeşil," diye fısıldadı kulağımı hafifçe ısırarak. "Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın?"

"Off," dedim kurtulmaya çalışırken.

"Kaybedenler huysuzluk yapmaz. Borcunu öde."

"İyi. Bırak beni."

Beni yere indirdi ama tekrar kaçmamdan korkuyormuş gibi kolunu üzerimden çekmiyordu. Ben nefes nefeseydim, onun göğsü ise neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

"Robot musun sen?" diye inledim.

"Dayanıklılığını artırmamız lazım," dedi saçımı karıştırarak. "Ama önce ödememi alayım."

Tişörtünden tutup parmak uçlarımda yükseldim ve ona kısacık bir öpücük kondurup geri çekildim.

"Bu başlangıçtı, değil mi?" Üst dudağının üzerinden işaret parmağıyla hafifçe geçerken bakışım parmaklarına kilitlendi.

Kesinlikle başlangıçtı; şu an aklımda sabaha kadar dudaklarını öpmekten başka bir şey yoktu.

"Bizim eve gidelim," dedi. "Babam bir süre gelmeyecek."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Önce onu geri ver."

"Onu mu? Neyi?"

"Bilekliğim," diyerek elimi uzattım. "Bilekliğimi geri ver."

Hastaneye kaldırıldığım gece bir yerlerde kaybettim sanmıştım ama özel eşyalarımın arasında yoktu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Xander kaşını kaldırdı. "Onu unuttuğunu sanmıştım."

"Asla unutmadım. Sonuçta yedi yıldır benimleydi."

Kotunun cebine elini attı ve bilekliği çıkardı. Şimdi temizdi, son gördüğümdeyse kan içindeydi.

İyi ki şimdi öyle değildi... Bir süre kan görmek istemiyor dum.

Xander, dikişleri çıkmış olsa da üzerinde hâlâ uzun ve çirkin izler olan bileğimi avucuna aldı. Bileğimi yüzüne yaklaştırıp oraya bir öpücük kondurdu. Kalbim hızla çarparken nefes almak zorlaşmıştı.

Her böyle yaptığında yüreğimde her şey birbirine karışıyordu.

Sonra bilekliğimi koluma taktı. "Bir daha asla çıkarma."

Başımı salladım.

Diğer cebinden *M&M* paketini çıkardı ve içinden yeşil bir tane alıp ağzıma uzattı. "Aç bakayım."

"Kendim yiyebilirim." Pakete uzandığımda havaya kaldırdı. "Off, hiç adil değilsin."

"Burada sabaha dek böyle bekleriz ya da ağzını açarsın."

İç çektim, sonra ağzımı araladım. Şekeri koyar koymaz parmağını yaladığımda gözlerinde karanlık bir ateş çakmıştı. Xander'ın gözleri, dilimi tenine her değdirişimde ışıldıyordu.

"Beni öldürüyorsun, Yeşil."

"Hımm." Paketi elinden kapıp bu kez mavi bir tane çıkardım ve ağzına yerleştirdim. "Sen de ye."

Parmaklarımı dudaklarına dokundururken, Xander ağzını araladı ve parmaklarımda dilini gezdirdi. İçimde güçlü bir arzu dalgası kabarırken normal bir ses tonuyla konuşmak için tüm irademi zorladım. "En sevdiğin tadı hiç söylemedin."

Parmaklarımı emerken, "Sensin," diye mırıldandı.

Tanrım...

Bana böyle şeyler söylemeye devam ederse, insanların ortasında üstüne atlayacaktım.

"Şimdi," dedi gamzelerini gösteren bir gülümsemeyle. "Yarım bıraktığımız bir şey vardı."

Onu öpmek için eğilmiştim ki gözümün ucuyla bir hareketlilik gördüm. Dengem sarsıldı ama Xander'ın kollarından ayrılmadım.

Ağzım açık kalmıştı.

Sarı saçlar, o zarif duruş... Sanki bir hayalet görüyor gibiydim.

Xander'ın tüm bedeni kaskatı olurken önümüzde duran kadın gülümsedi. "Merhaba, Xan."

Otuz Dördüncü Bölüm

Xander

"Anne?"

Sesim kendi kulağıma bile inanmıyormuş gibi gelmişti. Bu hayatta bir daha göremeyeceğimi sandığım kadın, karşımda dikiliyordu.

Saçları eskiden hatırladığım gibi dümdüz ve sarıydı, omuzlarına kadar uzanıyordu. Üst sınıfa uygun şık bir elbise giymişti ve yakasında hâlâ bir broş vardı.

On iki yıldan fazla ayrı kaldığımızı bilmesem, sanki dün görüşmüşüz zannederdim.

Yüzündeki tanıdık, hiç kaybolmayan o hafif gülümseme vardı ve badem şeklindeki mavi gözlerinde tek bir kırışık bile yoktu.

"Nasıl gidiyor, çocuklar?" Bizi, yani beni ve Kim'i görünce sanki bu durum sıradanmış gibi gülümsemişti; sanki ufak bir yürüyüşe çıkıp geri dönmüştü.

"Çok büyümüşsün, Kim." Yine gülümsedi. "Neyse ki o yılan annene benzememişsin."

Ne sikim oluyordu şu an?

Birincisi, annem buradaydı.

İkincisi, annemin burada olduğunu söylemiş miydim?

"Xander'la konuşabilir miyim?" diye sordu Kim'e dönüp. Kim'in gözleri hayalet görmüş gibi kocamandı. Belki de zihninde hayalet avcılarını arıyordu.

Ben de aynıydım.

"Şey..." Başını salladı, sonra elimi sıktı. "Ben... evde olacağım, eğer bana ihtiyacın olursa."

Aklımı toparlayıp başımı sallayacak hâlde bile değildim. Anneme bakakalmış, acaba çok mu içki içtim de yine bir 'rüya' mı görüyorum diye düşünüyordum.

Yumuşacık dudaklar yanağıma değdi ve beni o trans hâlinden çekip çıkardı. Yüzümü çevirdiğimde Kim sımsıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Gülümsemesinde, kelimelerle ifade etmesine gerek olmayan sözler vardı.

Yanındayım. Daima yanında olacağım.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim ve çok sevdiği gamzelerimi gösterdim. "Sen git, Yeşil."

Başını salladı, anneme son bir bakış attı ve yavaşça evine yöneldi.

Geride sadece, beni bu dünyaya getiren kadınla ben kalmıştık.

Babam ona fazla geldiği için bizi terk eden kadınla.

"İçeri mi geçsek?" Babamla bana ait olan evimizi işaret etti, ona değil. Burayı arkasına bile bakmadan bırakıp gitmişti.

Ben hiçbir şey demeden kapıdan geçerken onun da beni takip edeceğini biliyordum. Topuklu ayakkabılarının sesi boş salonda yankılandı.

Ahmed bizi kapıda karşıladı ve annemi görünce duraksadı.

"Merhaba, Ahmed. Nasılsın?" diye sordu annem, bana bir zamanlar verdiği o sıcak gülüşüyle. Hafif hüzünlü, hafif zorlama ve hafif yapay bir gülümsemeydi.

Bu şekilde gülümseyen annem olduğu için küçükken ona bakmaya doyamazdım.

"Merhaba," dedi Ahmed, tamamen profesyonel bir duruşa geçerek. "Bir şey ister misiniz, Xander?"

Bir şişe votka harika olurdu.

"Hayır," diyerek nefesimi bıraktım.

"Bana bir kadeh şarap getirebilirsin," dedi annem.

"Maalesef şarap yok," dedi Ahmed ve hafifçe eğilip köşeyi dönerek kayboldu. Muhtemelen babamı arayıp bu beklenmedik ziyaretçiyi haber verecekti.

Babam gelmeden önce annemle konuşmalıydım.

Elimi cebime sokup döndüm ve ona baktım. Kanepeye oturmuştu, tam bir hanımefendi gibi görünüyordu.

Oysa annem hiç de kibar bir hanımefendi değildi. Babamla ve Calvin'le tanışmadan önce sıradan bir garsondu.

Babam onu üst-orta sınıf dünyasına taşıdıktan sonra, geniş ailesiyle tüm bağlarını kesip sosyal çevresini değiştirmişti.

Bakışları beni baştan ayağa süzdü. "Koca adam olmuşsun."

"Senin sayende değil," dedim, ağzımdan öylece çıkmıştı. Fakat sanırım on iki yıl önce sokakta beni ağlarken, ismini haykırırken terk ettiği günden beri içimde tuttuğum tek söz buydu.

"Xander, beni dinle."

Tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Dinliyorum. Bakalım on iki yıl yok olduktan sonra bize neler getirmişsin. Spoiler: Adresimiz değişmedi."

Dudaklarını inceltti. "Alaycılıkta ustalaşmışsın."

"Ne diyebilirim? Annesiz büyümek bana birçok şey öğretti. Yalan söylemeyi, içki içmeyi, kavga etmeyi... ne istersen."

"Hayat tercihlerini benim üstüme yıkmana izin vermem. Elinde Lewis ve onun parası vardı."

Bu kadın ciddi miydi? Gözlerimi kapatıp bir yol bularak kör olmayı ya da yüzünü görmemeyi diliyordum.

On iki yıl boyunca, geri dönse nasıl olur diye düşünmüştüm. Belki de babamın dolduramadığı o boşluğu kapatır diye ummuştum.

Umut tehlikeli bir şeydi, var olmayan şeylere inanmanıza sebep olurdu.

Samantha Knight'a inanmıştım ve o umut ilk konuşmamızda yok oluyordu.

Beni kurtarmaya gelmemişti.

"Neden geldin, Samantha?"

"Ben senin annenim, bana buna göre hitap edeceksin."

"Hayır. O gün sokakta ağlayıp adını haykırırken beni arkamda bıraktığın anda *bir nevi* annem olmaktan vazgeçtin."

Ayağa kalktığında bana doğru gelip biyolojik statüsünü kanıtlamak isteyecek diye düşünmüştüm. Ancak doğruca babamın her zaman salonda bulundurduğu içki dolabına yöneldi. Dolabın boş olduğunu görüp küfrederken elleri titriyordu.

"Alkol problemimi unuttun mu?" Başımı hafifçe yana eğdim. "Babam, bu yüzden evde alkolü yasakladı."

"İyi içkileri alıp çöpe atmakta ne kadar da uzman." Boynunu ovuştururken parmakları hafifçe titriyordu.

Yan dolaptan küçük bir şişe çıkarıp ona doğru fırlattım. "Sanırım bu sorunu kimden aldığımı şimdi anlıyorum."

Şişeyi yakalayıp açarken parmakları fazla hevesliydi. "Votka mı, cidden mi? Hiç şarap yok mu?"

"Herkes kendi zehrini seçer, sanırım."

"Her neyse." İçkiyi bir çöl gezgininin susuzluğunu giderir gibi içmeye başladığında içimde bir tiksinti dalgası yükseldi.

Öyle sertti ki, dengemi sağlamak için tezgâha tutunmam gerekmişti.

Ben de böyle görünüyordum. Aynı onun gibi.

Şimdi düşündüğümde, annemin elinde sürekli bir kadeh şarap olurdu. Bir keresinde kırmızı meyve suyumla karıştırmıştı ve bu benim alkolle ilk tanışmam olmuştu. Hepsini içmiş, tuhaf davranmaya başlamıştım. Babam da bu yüzden çılgına dönmüş, kavga çıkmıştı.

Sonra beni doktora götürmüş ve midemin yıkanması gerekmişti.

Belki de bu yüzden babam yılın başından beri içki konusunda fazlaca katı davranıyordu.

"Pişman mısın?" diye sordum.

Ağzının kenarını silerken küçük şişeyi geri vermedi. "Pişman mı? Neden?"

Bunu sorması bile pişman olmadığını gösteriyordu ama yine de devam ettim. "Tek oğlunu, biyolojik babası bile olmayan bir adamın yanında bırakıp gittiğin için."

"Biliyorsun," diye mırıldandı.

"Evet, çapraz eşleşmelerden az çok çıkardım."

"Bil ki alaycılıktan hoşlanmam."

"Bil ki umurumda bile değil."

Başını iki yana salladı. "Seni bir yabancının yanında bırakmadım. Lewis, en başından beri seni oğlu olarak gördü. Hem o ve Calvin, biyolojik çocuklarıyla uzaktan ilgilenmek için uzun zaman önce bir anlaşmaya varmışlardı. Sence neden bazen Calvin seni alıp götürüyordu, bazen de Lewis Kim'i alıyordu? Ya da neden dördünüz babalar günü etkinliklerinde birlikte oluyordunuz? Bunların hepsi planlanmıştı."

Babam ve Calvin'in perde arkasında iletişimde olduklarını tahmin etmiştim ama bu kadar uyum içinde olduklarını hiç düşünmemiştim.

"Bu seni rahatsız mı etti?" diye sordum. "Bunun için mi buradasın?"

"Umurumda bile değildi."

"Tabii ki değildi. O yüzden gittin."

Hiçbir şey söylemedi ve sessizliği, sözlerinden daha can acıtıcıydı. Artık acıya bağışıklık kazandığımı sanıyordum ama yanılmıştım.

"Peki neden geri döndün?"

Yine kanepeye oturdu ve votkadan bir yudum daha aldı. Bu sefer susuzluğunu dindirmek için değil, daha kontrollü bir şekilde içiyordu.

"Ne olursa olsun, sen benim oğlumsun, Xander."

"Saçmalık."

"Ne dedin?"

"Beni duydun."

"Dinle, annen olarak saygıyı hak ediyorum."

"Saçmalık," dedi daha tok bir erkek sesi, arkamdan.

Babam.

Beklediğimden hızlı gelmişti. Muhtemelen Silver'ın babasının evindeydi.

Çantasını masaya koydu ve içeri adım atarak yanımda durdu. "Onu duydun."

"Lewis." Annem gülümsedi. "Seni bekliyordum."

"Sana bir daha asla buraya gelmemeni söylemiştim."

"Bekle." İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Siz görüşüyor musunuz? Çay partisi falan mı yapıyordunuz? Lanet olası Brezilya'da olduğunu sanıyordum."

"Bizi yalnız bırakır mısın?" Annemin eli şişenin kapağını tutarken titredi.

"Kesinlikle hayır," dedim.

"Git," dedi babam eliyle arkamı işaret ederek.

"Buna inanamıyorum." Anneme döndüm. "Buraya benim için değil, onun için mi geldin?"

Şişenin kapağına hafifçe tıklatırken duruşunu korudu ama konuşmadı.

Alaycı bir kahkaha atarak odadan çıktım ama uzaklaşmadım. Çocukken yaptığım gibi, ebeveynlerimin tartışmalarını dinlemek için köşede saklandım ve umutsuzca bir son bulmasını bekledim.

O zamanlar son bulmadığında Kim'e giderdim çünkü o, kaosu yatıştıran tek kişiydi.

Hâlâ öyleydi.

"Ne halt etmeye buradasın, Samantha?" diye bağırdı Lewis kravatını çekiştirirken.

"Aramalarıma cevap vermiyorsun."

"Çünkü istemiyorum. Anla artık."

"Beni görmezden gelme hakkın yok, Lewis."

"İzle ve gör." Masanın yanında dikilip onun üzerine doğru eğildi. "Geçen yıl, sana o parayı verdiğimde son olduğunu söylemiştim."

"Mike'ın işi yine battı. Yardıma ihtiyacımız var."

"Benden yardım alamayacaksın. Bildiğim kadarıyla, ben kocanın sponsoru değilim."

Bir dakika... Ne? Bu kadın yeniden evlenmişti ve Lewis ona bunca zaman para mı vermişti?

Bu nasıl bir saçmalıktı?

"Yardımcı olsan iyi olur," dedi Samantha ve elindeki şişeyi neredeyse kıracak şekilde sımsıkı kavrayarak ayağa kalktı. "Yoksa basın, gayrimeşru kızından haberdar olur. Kampanyanın nasıl gideceğini düşün bakalım, ha? Yüce siyasetçi Lewis Knight'ın bir gayrimeşru kızı varmış, üstelik başka bir piç çocuğu da kendi oğlu gibi büyütüyormuş. Manşetleri gözümde görebiliyorum. Unutma, elimde bunu kanıtlayacak DNA testleri var."

"Sen, bu parayı sana korktuğum için verdiğimi mi sandın?" Lewis'in sesi buz gibiydi. "Nasıl bir hâle geldin de bunu düşünecek kadar düştün? O ezik kocanın şirketlerini finanse etmemin tek sebebi, senin oğlumu doğurmuş olman ve seni dibe vurmuş hâlde görmek istememendi. Ama eğer çocuklarıma en ufak bir tehditte bulunursan, seni de Michael'ı da öyle derinlere gömerim ki, kimse cesetlerinizi bile bulamaz."

"Görelim bakalım önce kim kimi gömecek." Yüzü kızardı. "Ya paramı hesabımda görürüm ya da o çocuklarınla olan çok huzurlu hayatına veda edersin."

Kapıya yöneldi.

"Samantha," diye seslendi babam arkasından.

Arkasını döndüğünde, yüzünde umutlu bir ifade belirmişti. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Bu eve bir daha asla adımını atma. Alkol kokunu oğlumdan uzak tut."

Kapı, Samantha'nın ardından tok bir sesle kapandı. Lewis, derin bir nefes alıp ellerini saçlarının arasından geçirdi ve otururak telefonunu eline aldı.

İlk olarak Sebastian Queens'i arayıp toplantıya katılamayacağını bildirdi. Sonra sekreterini arayıp program da değişiklik olabileceğini söyledi. Son olarak da Calvin'i arayıp Samantha'nın ziyaretinden haberdar etti.

Son konuşmayı da bitirir bitirmez, saklandığım yerden çıktım. Ellerim kot pantolonumun cebindeydi. "Neden bana onun yeniden evlendiğini söylemedin? Neden Brezilya'da olduğunu söyledin?"

Telefonu yanına bırakıp bana baktı. "Kulak misafiri olacağını tahmin etmeliydim. Bu konuşmaları hiç duymamış olmanı tercih ederdim."

"Annemin bir para avcısı olduğunu öğrendiğim kısımdan mı bahsediyorsun?"

"O kısımdan da."

"Benden başka ne sakladın? Çünkü bir şeyler saklamak senin benim üzerimdeki yönetim biçimin gibi."

"Önemi yok."

"Benim için var." Sesimi yükselttim. "Bu benim hayatım, neler olup bittiğini bilmeye hakkım var. Artık çocuk değilim, benim adıma karar veremezsin."

"Peki." İç geçirdi. "Samantha'nın evliliğimizin son yılında şimdiki kocasıyla bir ilişkisi vardı. Senin hatırına kalmasını istedim ama kabul etmedi. Bu hayatın beklediği gibi

olmadığını, onu boğduğunu söyledi. Anne olmayı, bu yaşam tarzından nefret ettiğini... Seni ihmal etmeye başladı, hatta güvenliğini bile umursamadı. Gitmeye karar verdiğinde, onu durdurmadım."

Cebimdeki elimi yumruk yaptım. "Bunların hiçbirini neden bana anlatmadın? Neden tüm bu yıllar boyunca senden nefret etmeme izin verdin?"

"Tam da bu yüzden. Zaten beni suçluyordun, bir de annenden etmeni istemedim."

"Bravo sana, baba," dedim arkamı dönüp çıkarken.

"Xander." Sert sesi beni durdurdu.

"Ne?"

"Artık çocuk olmadığını söyledin. O zaman çocuk gibi davranma."

Tamamen ona döndüm. "Bu ne demek?"

"İçkiyi bırakmalısın. Beni zorla sana müdahale etmek zorunda bırakma, yaparım."

Derin bir nefes aldım. "Peki ya onun tehdidi ne olacak? Bu basına yansırsa, Kim mahvolur. İnsanlar bizi kardeş sanacak, bu da söz konusu bile olamaz."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Kim için kötü olur diyorsun ama senin için de berbat olur."

Omuz silktim. "Ben hallederim."

"Edemesen de sorun değil. Bu konuda sana destek olurum."

"İhtiyacım yok," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Ama ihtiyaç duyarsan diye söylüyorum." Ayağa kalkıp elini omzuma koydu. "Sen benim oğlumsun, DNA testleri ne derse desin."

Onu hafifçe kendimden uzaklaştırdım. "Bu duygusal tavır sana yakışmıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Güldü. Bu nadir bir şeydi, Lewis Knight kolay kolay gülmezdi. Karşılıksız bir şey sunmazdı.

Ancak şimdi, ona ilk kez farklı bir gözle bakıyordum.

O benim babamdı.

Calvin'e saygı duyuyordum ama babam Lewis'ti.

Tüm biyolojik bağlar canı cehennemeydi.

Bu düşünceyle, ona normalde kimseye sormayacağım bir şey sordum.

Kim haklıydı. Yardım istemek gibi konularda fazlasıyla gururluydum. Hayatım kontrolden çıkarken fren olabilecek bir destek aramayı bile bilmiyordum.

"Onu durdurabilir misin?"

"Elimden gelen her şeyi yaparım," dedi.

"Ya yapamazsan?"

"En kötü ihtimalle, hepimizin ülkeyi terk etmesi gerekebilir."

"Calvin'in de mi?"

"Özellikle Calvin'in. Diplomaside çalışıyor, siyasetten bile daha fazla denetlenir. Skandala yer yok."

"Lanet olsun."

"Biliyorum. Ama en kötü senaryoyu düşünmeliyiz. Para versem bile bu kadın asla durmaz. Üstelik seni tehdit eden biriyle pazarlık yapmam."

"Teşekkür ederim... sanırım."

"Bu sefer alaycı değilsin?" Gülümsedi.

"Alışma sakın."

Omzumu sıktı. "Şimdi kendine odaklanmanı istiyorum. Programı düşün."

"Lanet olsun."

"Gerçekten lanet olsun, delikanlı. Bu böyle devam edemez."

Lewis'in o sert, tanıdık hâli geri dönmüştü. *Seni tekrar görmek güzel, baba.*

"Kim senin için endişeleniyor," dedi.

Kaşımı kaldırdım. "Ne zamandan beri sen ve Kim mektup arkadaşı oldunuz?"

"Geçen gün ona, bir şeye ihtiyacı olursa bana söylemesini söyledim. Bugün onu evinin önünde volta atarken buldum ve beni görür görmez koşarak yanıma gelip, tam olarak şunu söyledi: 'Bir şeye ihtiyacım olursa söylememi istemiştin ve şimdi ihtiyacım var. Elinde ne varsa Xan'e ver. Onun da en az benim kadar yardıma ihtiyacı var, sadece kabul edecek kadar gurursuz değil. O yüzden ondan vazgeçme. Bir gün geriye dönüp sana bunun için teşekkür edecek, ben de edeceğim.'"

Otuz Beşinci Bölüm

Kimberly

Yerimde duramıyordum.

Samantha çıkageldiğinden beri, odamın uzunluğunu kapana kısılmış bir hayvan gibi ileri geri yürüyerek ölçüyordum.

Lewis'le konuştuktan sonra Kirian ve babamla vakit geçirmiştim. *Scrabble* oynadık, ardından küçük kardeşimi yatırdık. Şimdiyse odamdaydım ve kendimi tamamen huzursuz hissediyordum.

Babam az önce Samantha'nın neyle tehdit ettiğini anlattığında içimde bir parça sanki o an ölmüştü.

Evet, basının devreye girmesi ve Xan'in kardeşim olarak tanınma ihtimali felç edici bir durumdu. Bu dikkat ihtimali bile tüylerimi diken diken yapıyordu ama beni neredeyse ağlamanın eşiğine getiren şey bu değildi.

Xander'dı.

Küçükken o kırmızı arabanın arkasından koşan çocuktu.

Samantha'ya kalması için yalvarırken ağlayan yüzü, attığı çığlıklar ve sonra düşüp yere kapanışı...

Bu görüntü zihnimden hiç silinmiyordu. Acının en saf hâliydi; ham, çıplak ve derin.

Aynı kadının şimdi geri dönüp ona başka türden bir acı çektirmesi, yüzüne yumruk atma isteğiyle dolmama neden oluyordu.

On iki yıl boyunca ortadan kaybolup şimdi hayatını mahvetmek için geri dönmüştü.

Bizim hayatımızı mahvetmek için.

Telefonumu elime alıp mesaj kutuma baktım. Ondan hâlâ hiçbir mesaj yoktu, bu yüzden ben yazmaya karar verdim.

Kimberly: *Orada mısın?*

Cevap yoktu.

Kimberly: *Yanında olduğumu biliyorsun. Söz verdiğim gibi seni asla bırakmayacağım.*

Yine cevap yoktu.

Şu an içki içiyor ya da birileriyle kavga ediyor olabileceği düşüncesi beni ürkütüyordu.

Telefonumu pijamamın cebine sıkıştırdım ve mutfağa gidip siyah çay yapmak için aşağı indim, babam sayesinde bu çaya bayılmaya başlamıştım.

Merdivenlerden inerken Ronan'a mesaj attım.

Kimberly: *Xander uğradı mı?*

Ronan: *Kimdi o? Ah, doğru ya, hain. Gelirse onu doğrayacağım.*

Ronan: *Parti yapmak ister misin? Şu anlık tek kişilik ama.*

Ronan: *Ya da otla birlikte düşünürsek belki iki.*

Başımı iki yana salladım ve Elsa'ya mesaj yazdım.

Kimberly: *Xander Aiden'la iletişime geçti mi?*

Elsa: *Hayır. Bir sorun mu var?*

Kimberly: *Sorun yok. Yarın anlatırım.*

Elsa: *Ben Aiden. Yarın değil, yarından sonra anlat. Ya da en iyisi haftaya anlat.*

Cole'a mesaj atmayı düşündüm ama geçen hafta yaşadığımız şeyden sonra buna cesaret edemedim.

Tam o sırada alt kattaki seslerden biri kulaklarıma ulaştı.

"Kararım kesin, Jeanine. Kararımı verdim."

Babamın sesi mutfağın girişinde beni durdurdu. Masada oturmuş, her zamanki soğukkanlı sesiyle annemle konuşuyordu.

Annem başını bir anda bana çevirdi, sanki varlığımı hissetmişti. Olduğum yerde donup kaldım, telefonum hâlâ elimdeydi. Kendimi hırsızlık yaparken yakalanmış gibi hissediyordum.

"Onun yüzünden, değil mi?" diye tısladı annem, beni parmağıyla işaret ederek.

"Hayır, senin yüzünden. Benim çocuklarımın annesi olmaya layık değilsin. Bu karar çoktan verilmeliydi."

"İnanamıyorum. Sırf şu velet bileğini kesti diye benden boşanıyorsun." Gözlerini üzerime dikti.

Yine o his... duvara karışmak ya da yerin dibine girip kendimi oraya gömmek istiyordum. Küçüklüğümden beri annem bana böyle baktığında kendimi bir hiç gibi hissederdim.

"Kapa çeneni," diye azarladı babam. "Onunla bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

"İstediğim gibi konuşurum. Onu ben doğurdum ama karşılığında bana hiçbir şey vermedi. Bu fedakârlığımın tek bir karşılığını bile göremedim." Başını iki yana sallayıp bana dik dik baktı. "Elime geçen ilk fırsatta senden kurtulmalıydım."

"Jeanine, şu an çeneni kapamazsan-"

"Belki de öyle yapmalıydın," dedim babamın sözünü sakince keserek. "O zaman senin gibi birinin kızı olma şanssızlığını hiç yaşamazdım."

"Ne dedin sen?"

"Sen asla bir anne olmadın." Konuşmaya başlamıştım ve duramıyordum. Kelimeler dudaklarımdan dua eder gibi dökülüyordu. "Beni öyle değersiz ve küçücük hissettirdin ki, hayatıma son verme düşüncesi, uyandığımda aklıma gelen ilk şeydi." Her sabah onunla uyanıp her gece onunla uyudum. Kendimi bir hata, bir utanç, bir hayal kırıklığı olarak görmemi sağladın. Ama değilim. Asıl sen öylesin. Kendini o kadar çok seviyorsun ki, başka hiç kimseyi önemsemiyorsun. Senin gibi narsist biri, asla çocuk sahibi olmamalıydı. DNA seni anne yapmaz, sadece bir taşıyıcı yapar."

Üzerime yürüyüp elini kaldırdı ama yerimden kıpırdamadım. Gözlerinin içine dik dik baktım.

Artık aklımdakileri söyledikten sonra, beni bir daha yıkamayacaktı.

Bir zamanlar, onun ilgisini ve onayını kazanabilmek için çırpınıp dururdum ama şimdi anlıyordum ki bu kadın bana duygusal şiddet uygulamıştı.

Fiziksel acı, onun ruhumda açtığı yaraların yanında hiçbir şeydi. Bu yaraları iyileştirmek zaman alacaktı...

Yine de başaracaktım. Hayatımı yeniden kuracaktım ve bu hayatta ona yer olmayacaktı.

"Eğer ona dokunursan, stüdyonu yakarım," dedi babam, tartışmaya açık olmayan o kararlı sesiyle.

Annem tam yüzümün önünde durdu. Elbette egosunun bir yansıması olan sanatına yöneltilen bir tehdit, onu durdurmaya yetmişti. Hayır, o artık benim annem değildi.

Gözleri öfkeyle açıldığında bana yukarıdan aşağı dik baktı. Hayatımda ilk kez başımı öne eğmemiştim. Gözyaşlarıma teslim olmuyor, saklanmıyordum.

Kan vücudumda dolaşırken adrenalinle doluydum ve gözlerimi ona diktim.

Babam yanımda belirdi ve omzuma elini koydu. "Evi hemen terk etmeni bekliyorum."

"Ne? Bunu yapamazsın. Tablolarım ve malzemelerim-"

"Hepsi yarın paketlenip sana gönderilecek. Kızımla aynı çatı altında bir dakika bile kalmana izin vermeyeceğim."

"Anlamıyorsun," diye tısladı annem. "Bir sergim var. Ailemin orada olması bekleniyor."

"Senin sergin bizi ilgilendirmiyor." Kapıyı işaret etti. "Şimdi defol git evimden."

Kendimi kötü hissetmem gerekirdi, belki biraz suçluluk duymalıydım ama o, bu tarafımı çok uzun zaman önce öldürmüştü.

Şimdi yepyeni biriydim ve bu hâlimde onun payı yoktu.

Otuz Altıncı Bölüm

Kimberly

Sonraki bir saati, takıntılı bir manyak gibi yatağımda sürekli telefonumu kontrol ederek geçirmiştim.

Xander mesajlarıma cevap vermiyordu.

Arıyordum ama açmıyordu.

Bir keresinde beynin korku anında verdiği tepkilerle ilgili bir makale okumuştum. İlk içgüdü kaçmaktı.

Şu an yaşadığımız tam olarak buydu. Xander'ın evine koşmak, onu bulmak istiyordum. Sokaklara fırlayıp onu aramak istiyordum. Eğer kavga ediyorsa, onu oradan çekip çıkarır, sonra da o güzel yüzünü hırpaladığı için göğsüne bir yumruk indirirdim.

Eğer içki içiyorsa, elinden alkolü alır, karaciğerini mahvettiği için bir kez daha yumruk atardım.

Tamam, belki yumruk atmak en doğru çözüm değildi ama endişeden aklımı kaçırmak üzereydim.

Az önce Jeanine'le yaşadığımız yüzleşme bile beni bu kadar sarsmamıştı.

Karanlık düşünceler zihnime sinsice süzülmeye devam ediyordu. Ya bir yerde yaralanmış ve baygın kalmışsa? Ya

kimse onu bulamazsa? Daha da kötüsü, yanlış insanlar bulursa?

Lewis'i aramalı ve-

Balkondan gelen ses beni yerimden sıçrattı. Kuş ya da bir böcek olabilirdi. Ses tekrar geldiğinde bu kez yerimden fırlayıp ayağa kalktım.

Babamı uyandırmayı düşündüm ama muhtemelen önemsiz bir şeydi ve uykusunu bölmeye değmezdi.

Yavaşça balkon kapısını araladım. Rüzgâr saçlarımı geriye savururken ince pijamamın altına girip tenime değdiğinde titrememe neden oldu. Dışarı bakmak üzereydim ki, güçlü bir el ağzımı kapatarak beni içeri itti.

Çığlık attım ama sesim boğuk çıktı.

Kollarımı savurdum, mücadele etmeye çalıştım ama sonra tanıdık kokular ve hisler devreye girdi. Nane ve okyanus kokusu, gamzeler, sıcaklığı...

Xander.

"Şşt." Beni yatağa attı ve ayakkabılarını çıkarıp ardımdan geldi.

'Ardımdan geldi' derken, kastettiğim şuydu: Üzerime çöküp bileklerimi başımın üstünde tek eliyle sabitlerken, diğer eli hâlâ ağzımı kapalı tutuyordu.

Vücudunun sertliği benimkine bastırıldığında, uyluklarımda zevk dolu bir ürperti hissettim. Bu pozisyon çok samimi ve çok yakındı, fazla yakındı.

"Hayallerin böyle mi başlıyor, Yeşil?" Gözlerindeki o parıltı ve gamzeler... büyüleyiciydi.

Ona sormak istediğim bir şey vardı; emin olmak istediğim bir konu... Ama şimdi, beni böyle esir almışken tüm düşünceler uçup gitmişti.

Sadece burada olması, güvende olması ve benimle olması yetmişti.

Geriye kalan tek şey oydu. Sert yapısı ve yoğun havası. Bedeni bedenime değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Birini bu kadar istemek yasaklanmalıydı.

O üzerimdeyken bile bu kadar çok özlem duymak yasaklanmalıydı.

Daha yeni gelmişti ama ben onu şimdiden özlüyordum.

"Şimdi sana ne yapacağımı biliyor musun?" diye sordu, dudakları milim uzağımdaydı.

Başımı hafifçe iki yana salladım.

Sinsi bir sırıtmayla gülümsedi, gamzeleri bile şeytani görünüyordu. "İşte mesele bu. Hayal senin ama kontrol tamamen bana ait olacak."

Ağzımı bıraktığında havaya zorla bir nefes verdim. Nefessiz kalmış ciğerlerime hava çekmek için çaba harcamam gerekmişti.

Xander, üstümdeki pijama üstünü göğüslerimin üzerine kadar çekti ve göğüslerimden birini sertçe kavradığında inledim.

"Bu kusursuz memeler benim." Ağzını mememe yapıştırdı, dişlerinin arasına alıp ucu üzerinde oyun oynadı.

Yatağın üzerinde sırtım kavislendi, şu anda orgazm olmak üzere olmam delilik miydi?

Bunun pozisyondan mı, sertleşmiş meme uçlarıma yaptığı işkenceden mi, yoksa şu anda beni tamamen ele geçirmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Diğer eliyle aramızdaki mesafeyi aşıp pijamamı ve iç çamaşırımı tek bir hareketle aşağı indirdi. Parmak uçları önce

hassas bölgemde gezindi, sonra tüm avucunu üzerime bastırdı. "Bu am benim."

"Ya hayır dersem?" Sırf onu kışkırtmak için ona meydan okuyordum. Zevkten neredeyse aklımı yitirecektim ve ondan her şeyini vermesini istiyordum.

Gerçek hâlini göstermesini. Kesintisiz, kusurlu ama tamamen ona ait olan hâlini.

"Hayır mı? Yani artık benim değil mi?" Sesi sakindi ama elinin sıkışı daha da güçlenmişti, aramızda cezbedici bir sürtünme yaratıyordu.

"Evet."

"Yandın sen, Yeşil."

Beni bir anlığına bırakıp kotunun düğmesiyle uğraştı. "Şimdi ne olacağını biliyor musun?"

"Hayır?" Bunun niye bir soru gibi çıktığını bilmiyordum ama o an düşünemeyecek kadar uyarılmıştım.

"Seni öyle bir becereceğim ki artık sadece benim olmak isteyeceksin. Şimdi, yarın ve sonsuza kadar."

Bacaklarımı omzuna alarak yukarı kaldırdı. "Böyle kal."

Dediğini yaptım; bedenimin bir şeye ihtiyaçla kasılıp titremesine rağmen, *herhangi bir şey*.

Bu beklenti beni her an öldürebilirdi.

İçime tek bir hamlede girdi, öyle derine bastırmıştı ki tüm varlığıyla içimde hissediliyordu. *Tanrım.*

Ağzımdan boş bir çığlık çıktı.

Ellerim hâlâ başımın üzerindeydi, hareket edecek ya da kaçacak durumda değildim, ki istemiyordum da.

Tek bir hamleyle, evet yalnızca tek bir itişle, çığlıklarla orgazma ulaşmıştım.

Xander avucunu ağzıma bastırarak çığlığımı bastırdı ve tüm gücüyle içime girmeye devam etti. Her hamlesinde içimde öyle bir noktaya dokunuyordu ki, aklımı kaybetmek üzereydim.

İlk orgazmın etkisini henüz atamamışken ikinci dalga geldi; sanki biri diğerine karışıp devam ediyordu. Aralıksız çıkan çığlığım, ritmik hareketleriyle kesildi. Ağzımı kapatışı, ellerimi başımın üzerinde sabitleyişi ve vücudumu tümüyle sahiplenişi bir hayalden fazlasıydı, beni paramparça ediyordu.

Kendimde var olduğunu bile bilmediğim parçalarımı buluyordu.

Bu, ait olmanın en saf ve ham hâliydi.

Hareketleri öyle kuvvetlenmişti ki nefesim kesiliyordu.

"Sen." *Aletini içime doğru ittirdi.* "Bana." *Tekrar.* "Aitsin."

Son bir hamleyle inleyerek içime boşalmıştı.

Onunla o kadar doluydum ki kendimi gerçeklikten kopmuş hissediyordum.

Nefes nefese kalmıştım. Saçlarım enseme ve şakaklarıma yapışmış, tüm bedenim ter içindeydi. Onun kaslı vücudu ise parlıyordu.

Hâlâ titriyordum ve sanırım bu zirveden kolay kolay inmeyecektim.

Demek gerçekten becerilmek böyle bir şeydi.

Xan içimden çıkmadı ama ayaklarımı yatağın üzerine bıraktı. Sıcak dudaklarıyla göbeğimden yukarı, göğüslerime ve boynuma doğru ilerledi, ardından elini ağzımdan çekip dudaklarımı sahiplenircesine öptü.

Sonra tekrar hareket etmeye başladı. Bu kez yavaş ve ölçülüydü... Sanki bedenimi ilk kez tadıyormuş gibiydi.

İçimi bambaşka bir haz dalgası sarmıştı; bu, yıllarca biriken özlemden, kaçırılmış fırsatlardan ve zehirli alışkanlıklardan doğan bir hazdı.

Xander ve ben bir trajediyle başlamıştık ama onun içinde birbirimizi bulmuştuk. Acılarımızla sarılmış, öpüşerek ve küçük dokunuşlarla birbirimize tutunmuştuk.

Şimdi o acıyı başka şekilde bastırıyorduk. Artık o acıyı birbirimizin dilinde tadacak, ister fiziksel ister duygusal olsun, ardında bıraktığı izleri birlikte görecektik.

Acıyla birlikte gelen bir şey daha vardı: Rahatlama.

Beraberinde özgürlük.

Hayatımda hiç bu kadar özgür hissetmemiştim, özellikle onun beni kollarıyla hapsettiği anlarda.

Yavaş yavaş ama kesin bir şekilde, acımı benden alıyordu. Ben de onunkini alacaktım.

Belki o benim şövalyem olmuştu fakat şimdi ben onun kurtarıcısı olacaktım. Zırhını ve kılıcını geri getirecektim.

Savaşı bitirebilmesi için.

Kasıklarını sertçe öne ittiğinde, klitorisimdeki tek bir dokunuş beni tekrar zirveye taşıdı.

Tam anlamıyla. Eksiksiz. Geri dönüşü olmayan bir şekilde.

"Bunu özleyeceğim, Yeşil," diye inledi. "Gittiğimde seni özleyeceğim."

Otuz Yedinci Bölüm

Xander

Kim'in yüzünde bir daha asla görmek istemediğim birkaç ifade vardı.

Birincisi, bilekleri kesilmiş hâliyle o soluk, boş bakışlı yüzüydü.

İkincisi, ağlamasıydı çünkü öyle acı ağlıyordu ki, içimi parçalıyordu.

Üçüncüsü ise eskiden, normal görünmek için takındığı sahte gülümsemeler ve yüz ifadeleriydi.

Şimdi bunlara bir tane daha eklenmişti.

Korku.

Yatağımda, karşılıklı uzanmışken, gözleri kocaman açılmış bir hâlde bana bakıyordu ve çenesi titriyordu; belli ki bastırmaya çalışıyordu.

Ancak başaramıyordu.

Dağılmak üzereydi ve onu durdurmanın bir yolu yoktu.

Onu izlerken, keşke bunu engellemenin bir yolu olsaydı diye düşündüm. Kalbimi yerinden söküp önüne koymam gerekse bile yapardım.

"Bu... bu ne demek oluyor?" diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Minicik eliyle kolumu kavradığında gözüm, bileklerine takıldı. Uzun, şekli bozulmuş, hâlâ öfkeli görünen izlere. Bileklik bazılarını gizliyordu ama yine de görünürlerdi ve dünyaya öfkelilerdi.

Ben de şimdi o dünyada onu yalnız bırakmak üzereydim.

"Xander, bana beni özleyeceğini söyledin. Nereye gidiyorsun?" diye tekrar sordu.

Elini tuttum ve dudaklarımı izlerinin üzerine götürüp öptüğümde her lanet seferde olduğu gibi irkildi. Sanki tenine değil de ruhuna dokunuyordum.

"İyileşmeye," dedim, onun en güzel yerine fısıldayarak. Hayatta kaldığını ispatlayan izlerine.

"İ-iyileşmeye mi?"

"Rehabilitasyon. Babamla otuz günlük bir programda anlaştık ama altmış güne de çıkabilir."

"Ah..." Dudaklarından çıkan kelime bir nefes gibi döküldü. Buna sevindiğini biliyordum ama benim gibi, onun da yüzünde yaklaşan bir kıyamet duygusu vardı.

Ayrılığın gerçekliği.

Yeşil saçlarını okşadım. Bu da onun güzel bir parçasıydı, eski hâlinin hâlâ orada olduğunu gösteren bir detaydı. Kırılmış olabilirdi ama parçalarını birleştirebilecek güce sahipti.

"Bir de annemle olan lanet durum var. Eğer tehditlerini sürdürürse, kardeş olduğumuz iddiası yüzünden çok fazla baskı altında kalacağız ve ben seni bunun ortasında görmek istemiyorum."

Eliyle dudaklarımı kapatarak sözümü kesti. "Dünyanın ne dediğini umursamıyorum. Sen hiçbir zaman kardeşim ol-

madın, hiçbir zaman da olmayacaksın. Benim bir kardeşim var ve o sen değilsin."

Parmaklarını öptüm, sonra elini dudaklarımdan çektim. "Tanrıya şükür."

Dudağını ısırdı. "Babam hep beraber ülkeden gitmek zorunda olabileceğimizi söyledi."

"Benimki de."

"Umurumda değil, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Beni bir yere bağlayan şey neresi olduğu değil, insanlardır. Burası benim evim çünkü siz buradasınız. Eğer birlikte gidersek, sadece evin yerini değiştirmiş oluruz."

Böyle düşündüğüne sevinmiştim ama unuttuğu önemli şeyler vardı; arkadaşlarımız ve tanıdığımız herkes gibi.

Yine de bunu dile getirmedim ve konuyu değiştirdim. "Bütün bu saçmalıklar hiç yaşanmasaydı, seneye nereye gitmeyi planlıyordun?"

"*Imperial College*'a, yanımda Kirian'ı da götürecektim. Onu Jeanine ile bırakmamın imkânı yoktu. Ama şimdi babam yanımdayken planlarım biraz değişti."

"Ne tarafa doğru?"

"Bilmiyorum. Gökyüzü sınırım." Elimi okşadı. "Peki ya sen? Hâlâ Harvard'a gitmek istiyor musun?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yanakları kızardı. "Bir keresinde Lewis'le konuşurken duymuştum."

Sırıttım. "Sapığım olmuşsun."

"Kapa çeneni. Ee? İstiyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Oraya sadece senden olabildiğince uzaklaşmak için gitmek istiyordum. Senden kaçmak için seçmiştim. Şimdi... bu olmayacak. İstersen yalvar, yine de gitmeyeceğim."

Gülümsemesi öylesine bulaşıcıydı ki, yanağını kendime çekip bir öpücük kondurdum.

"Peki şimdi planın ne?" diye sordu.

"Sen."

"B-ben mi?"

"Evet, sen. Nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Hadi ama. Mutlaka kafanda bir hayal vardır. Ekonomi haberlerini okumayı hâlâ seviyor musun?"

"Evet, seviyorum."

"Yani iş dünyasını mı takip edeceksin?"

"Muhtemelen. Ama sadece seni benden uzak tutmazsa."

"Elbette tutmaz. Ayrıca başarı için fedakârlıklar gerekir."

"Benim yapacağım tek fedakârlık rehabilitasyon. Gerçi fedakârlık değil, iyileşme diyelim."

Suratı düştü ve derin yeşil gözleri acıyla doldu.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Yarın."

"Bu kadar çabuk mu?" Sesi çatallaşmıştı.

"Evet. Lewis Knight'ın arkadaşları hızlı çalışır."

"Gerçekten öyleler."

"Üzgünüm."

Ben de bu kadar erken gitmek istemiyordum ama yine de gitmek zorundaydım. Bu yüzden, yara bandını hızla sökmek gerekiyordu.

"Üzgün olma." Eğilip dudaklarını dudaklarıma hafifçe dokundurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de seninle gurur duyuyorum, Yeşil."

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldüğünde hızla silmeye çalıştı.

Çenesini kavradım. "Hey, ne oldu?"

"Sadece... uzun zamandır böyle bir şey söylemeni bekliyordum."

Gözyaşını öptüm. "Bundan sonra bunu sürekli duyacaksın. Sen benimsin, Yeşil ve seni hep korurum."

"Ben de seni koruyacağım."

"Öyle mi? Kimden?"

"Kendinden. Dünyadan. Sana zarar vermeye çalışan herkesten."

"Yani artık sen benim şövalyem misin?"

"Hı-hı. Alışsan iyi olur."

"Bakalım nasılmış." Onu kendime çekip bir bacağını kaldırdım ve aletimi yavaşça ona doğru ittirdim.

Zaten sırılsıklamdı. İçine girdiğimde ikimiz birden inledik.

Onu öyle yavaş becerdim ki yedi yıl boyunca bekleyişimin her anını hissediyordum.

Benim her şeyim olduğunu göstermek için onu becerirken gözlerinin içine baktım. Bunu anlamak için otuz yaşıma gelmem gerekmiyordu.

Doğduğum kadının beni terk ettiği an ve Kim'in beni sarılıp asla bırakmayacağına söz verdiği o an... O günden beri biliyordum.

Elimi tutup birlikte ağladığımızda da biliyordum; her ne kadar ağladığını görmek istemediğimi söylesem de.

O zamanlar göğsümdeki hafifliği anlayamamıştım ama artık biliyordum.

Kim'e karşı hissettiğim şey sadece bedenlerimizin birleşimi ya da geçmişimiz değildi. Aynı zamanda acılarımızdı. Onun varlığı, içimdeki boşluğu alkolün asla dolduramayacağı kadar dolduruyordu.

Orgazmı, ikimizi de derinden sarsacak kadar güçlüydü. Kollarını boynuma doladı, yüzünü boynuma gömdü ve fısıldadı. "Seni seviyorum, Xan. Seni o kadar uzun süredir seviyorum ki, ne zaman başladığını ya da ne zaman biteceğini bilmiyorum."

İşte tam o anda... darmadağın oldum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Xander

Beni sarmalayıp öptükten ve kulağıma bir sürü şey fısıldadıktan sonra, Kim sonunda uykuyla verdiği o uzun biyolojik savaşı kaybetmişti.

Söylediği sözleri hatırladıkça hâlâ göğsüm sızlıyordu. Bana olan sevgisinden, bu sevginin onu nasıl kurtardığından bahsetmişti.

O an konuşamamıştım.

Hâlâ konuşamıyordum çünkü giderken o sözleri söylemeye hakkım yoktu.

Yatağın kenarında, tamamen giyinik bir şekilde dikildim ve yanağına düşen dağınık yeşil saçlarını nazikçe geriye ittim. Mırıldanarak başını elime dayadı.

İçimdeki her şey kalmamı bağırıyordu.

Ona sarılmamı.

Onu öpmemi.

Bir daha asla yanından ayrılmamamı.

Ancak babam haklıydı, onu hak etmiyordum. Henüz değil.

Ona son bir bakış atarak odasından çıktım. Gitmeden önce uğramam gereken bir yer ve ona almak istediğim bir hediye vardı ama önce telefonumu çıkarıp yazmaya başladım.

Xander: *Bana şövalyem dediğin günü hatırlıyor musun? Parktaydık ve üzerinde o yeşil prenses elbisesi vardı; kurdeleli, dantelli falan. Saçların taranmamıştı ve başında, Calvin'e Cadılar Bayramı için aldırttığın yeşil bir taç vardı. Sonra, "Hey, Xan. Her prensesin bir şövalyeye ihtiyacı vardır ve sen şanslısın çünkü seni seçiyorum," demiştin. Diz çöküp bambu kılıcınla beni şövalye ilan ettiğin o an, çocukluğumdaki en mutlu anımdı. Büyükannenin ölümünden sonra ilk kez o gün güzelce giyinmiş, gülümsemiştin ve ben de hayatına neşe getirebildiğim için deli gibi gururlanmıştım. O yüzden sana hemen sarılmış, neredeyse nefessiz bırakana kadar sıkmıştım. O büyük gözlerinle bana baktığında, sadece bir şövalye değildim; kendimi lanet olası bir tanrı gibi hissetmiştim. Hâlâ öyle hissediyorum. Ne zaman bana öyle baksan, o tanrı hâlime dönüyorum. Bu yüzden, babamla Jeanine'in konuşmalarını duyduktan sonra senden nefret etmem gerekiyordu.*

Biliyordum. Daha on bir yaşında bile olsam, senin kardeşin olmak istemediğimi biliyordum. Bundan nefret ediyordum ve bunu bağıra bağıra haykırmak istiyordum. Babamı yakalayıp "Neden?" diye sormak istiyordum ama her şeyi içime atmıştım. Yıllarca sana bakıp, sana dokunamayacağımı bilmek canımı acıtmıştı. Yıllarca seninle konuşmak, sana sensizliğin ne kadar zor olduğunu anlatmak istedim. Sana seni özlediğimi söylemek istedim. Şövalyen olmayı öz-

lediğimi. Seni dünyaya karşı korumayı özlediğimi. Ama en çok, en yakın arkadaşın olmayı özlediğimi. Bunu ne kadar çok istersem, o kadar çok kendimden nefret ettim ve o nefreti sana yönelttim. Seni incittim çünkü kendim incinmiştim. Senden nefret ettim çünkü bunun tersi imkânsızdı. Savaş oldum çünkü savaşlar herkesi yok ederdi; kendim de dahil.

Artık şövalyen olamamak beni yavaş yavaş öldürüyordu. Hayatına son verme kararında benim de payım olduğunu öğrendiğimde, zırhımdan kalan son parça da paramparça oldu. Sonra biri onu tekrar inşa etmeye başladı. Sen. O gece odama dalıp, bana sarılarak aynı genleri paylaşmadığımızı söylediğinden beri, savaş benliğimi üzerimden atıp zırhımı yeniden kuşanmaya başladım.

Haklıydın. Senin şövalyen olmak bir onur. Şimdi o unvana ve sana layık olmam gerek.

İyileşeceğim. Eminim sen de iyileşeceksin. Ne ben seni düzelteceğim ne de sen beni. Sadece geçmişte yaptığımız gibi birbirimize sarılacağız. Eğer Samantha ortalığı karıştırırsa, seni tüm dünyanın gözü önünde öperim ve senin bana ait olduğunu haykırırım. İnsanların yargıları umurumda bile olmaz. Evrenin ne düşündüğü önemli değil, Yeşil. Sen önemlisin.

O zaman. Şimdi. Her zaman.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Kimberly

Yalnızlık, hastalıklı bir şeydi. Küçük bir boşluk hissiyle başlar, sonra tamamen kaçınılmaz bir şeye dönüşürdü.

Xan haftalar önce gittiğinden beri, işte tam olarak böyle hissediyordum.

Yalnız. Bomboş. Hatta sefil.

Yedi yıl boyunca neredeyse ayrı kalmıştık, bu doğruydu. Fakat o zamanlar bile her gün onu görürdüm. Bahçesinde, Kir'in yanında, okulda... Hayatımda hep vardı.

Şimdiyse gitmişti. Sanki oksijen yavaş yavaş tükeniyor, bir gün tamamen bitecekmiş gibi hissediyordum.

O sabah, Xan'in mesajını okuduktan sonra o kadar uzun süre ağlamıştım ki, babam bir sorun olduğunu düşünmüştü.

Xander sadece mesaj atmakla kalmamıştı. Odamın önüne yeşil bir kutu bırakmıştı. Kutuyu açtığımda, içinden küçük, gümüş renkli kedi fırlayıp avucuma tırmanmıştı.

Yanında bir not vardı.

Luna öldüğü için ne kadar üzgün olduğumu hiç söylemedim. Bu, birkaç yıl gecikmiş bir özür ama artık yeni bir hayatı kucaklamanın zamanı geldi.

Not: Sen benimsin.

-Xander

Yere çöküp kediciğe sarılmış ve bir kez daha ağlamaya başlamıştım. O kadar çok ağlamıştım ki, sanki ağlamayı ya da onu özlemeyi asla durduramayacaktım.

Aslında durduramamıştım. En azından onu özlemeyi.

Rehabilitasyonun doğası gereği, dış dünyayla hiçbir teması yoktu. Sadece haftada bir kez, bir aile üyesiyle telefonla konuşmasına izin veriliyordu, yani Lewis ile.

O günlerde hep evine gider, dışarıda dikilip Ahmed kapıyı açana kadar beklerdim.

Lewis onunla hoparlörden konuşurken ben arkada tamamen sessizce durur, sadece sesini duyar, tadını çıkarır ve daha sonra yalnız kaldığımda tekrar tekrar hatırlamak için aklıma kazırdım.

Lewis, istersem onunla konuşabileceğimi söyledi ama reddetmiştim. Çünkü konuşursam sadece ağlardım ve rehabilitasyonunu hiçbir şekilde bozmak istemiyordum.

Ne zaman Xander'ın ilk sorusu "Kim nasıl?" olsa, hep ağlamanın eşiğine gelirdim. Sanki o haftalık görüşmeleri sırf beni sormak için dört gözle bekliyordu. Terapimi, yemek yiyip yemediğimi, okulda daha iyi olup olmadığımı...

Lewis, tüm sorularına gülümseyerek cevap veriyordu. Bense bulunduğu yere gidip onu kaçırmak gibi planlar yapmamak için kendimle savaşıyordum.

Oysa endişelenmesine gerek yoktu. Yavaş ama kesin bir şekilde iyileşiyordum.

Asıl iyileşme sürecim, Jeanine'in evden ayrıldığı gün başlamıştı, o ve babam boşanma belgelerini imzaladıktan sonra gerçekten ilerleyebilmişti. Sergisine hiçbirimiz git-

memiştik. Kir bile annesinin başarısını kutlamak yerine, babamla ve benimle *mac & cheese* gecesi yapmayı tercih etmişti.

Başarılı olmuştu. Tüm yazılar onu övmüş, eleştirmenler ayakta alkışlamıştı. Tek bir tablosunu milyonlarca sterline satmıştı.

Jeanine'in en iyi yaptığı şey ve en başından beri yapması gereken şey de buydu.

Röportajlarında, babamla "anlaşmalı" boşanma kararı aldıklarını söylemişti. Bense alay edip geçmiştim.

Kir'in velayeti için bile çabalamamıştı. Sanki hep bu özgürlük fırsatını bekliyormuş gibi, stüdyosuna kapanıp çocuk doğurduğunu unutmak ister gibiydi.

Samantha ise o kadar sakin ayrılmamıştı. Lewis'e verdiği sözü tutmaya çalıştı: onu, babamı ve hepimizi mahvetmek istedi. Jeanine'in kariyerini bile.

Bazı geceler battaniyenin altına saklanmak, korkudan titremek ve onun bir kaos çıkarıp yakında okuldaki, hatta ülkedeki herkesin Xan'le ilgili bizi yargılayacağından korkmak istiyordum.

Geçen gün ona "Umurumda değil," demiştim ama bu koca bir yalandı. Aslında çok umurumdaydı. Onun kardeşi olarak etiketlenmek istemiyordum.

Tüm arkadaşlarımızı geride bırakmak zorunda kalmak da istemiyordum.

Sisin içine kapılmak yerine, babama sarılarak bu düşüncelerimi onunla konuştum. Bu, o düşüncelere karşı kullandığım silahımdı. Onları dile getirdiğim an, öldürücü etkilerini kaybediyor ve yok oluyorlardı.

Sonra bir sabah, Lewis'in kapımızın önünde zafer dolu bir gülümsemeyle dikildiğini gördüm.

Sebastian Queens'i, Silver'ın babasıyla Cole'un üvey babasını, ve Jonathan King'i yani Aiden'ın babasını, devreye sokmuştu.

Sebastian, Lewis'in muhafazakâr partisinin gelecekteki lideriydi ve başbakan olması bekleniyordu; bu da onu herkesin üstüne çıkarıyordu. Jonathan King ise zaten ülkeye ve içindekilere âdeta sahipti, yani gücü siyasetçileri bile aşıyordu.

Lewis'in söylediğine göre, Samantha ve kocası ülke dışına gönderilmişti ve asla geri dönmeyeceklerdi.

Nerede olurlarsa olsunlar, bir şey yapıp yapamayacağını sorduğumda tam bir özgüvenle başını sallayıp, "Oradan hiçbir şey yapamaz," demişti.

Bu sözler içimi ürperttiğinde bunun basit bir taşınma olmadığını düşünmüştüm. Sonra hayatlarımızı mahvetmek için yaptığı planları hatırlayıp, bu konuya dair hissetmeyi tamamen bırakmıştım.

Bir daha hayatımıza karışamayacaktı.

Ya da... Xan'in yokluğunda korumaya çalıştığım bu yeni hayatıma.

Geçen yıl İsviçre'de yaptığım o ruhsal yolculukta, bir Budist rahip bana ruhların birbirini çektiğini söylemişti.

Artık nedenini biliyordum.

Çünkü Xander'ın ruhu, benimkini tamamlıyordu.

Onsuz hayatın bir anlamı yoktu.

Xander'ın rehabilitasyonunun yirmi üçüncü gününde, Elsa'yla birlikte okul koridorunda yürüyordum. O sırada bana dün Knox'un kendisiyle ve Teal'la ilgili yaptığı son şakayı anlatıyordu.

Onu dinliyordum ama söyledikleri kulağıma ulaşmıyordu. Koridorlar ve öğrenciler sanki siyah-beyaz eski bir filme dönüşmüştü.

Renkler yavaş yavaş hayatımdan silinmeye başlamıştı.

Elsa kolumu ovuşturarak beni içinde olduğum dalgınlıktan çekip çıkardı. "Geri dönecek, Kim."

"Biliyorum." Derin bir iç çektim.

Ancak bu, göğsümdeki sızının azaldığı anlamına gelmiyordu. Sanki bir ağın içine takılıp kalmışım da hareket edemiyormuşum gibi hissediyordum.

Sınıfın önünde durduğumuzda ona döndüm. "Aiden gitmiş olsaydı, sen bu durumla nasıl başa çıkardın?"

"Düşünemiyorum bile." Yüzündeki ifade üzgündü. "Sanırım bu, dayanamayacağım anlamına geliyor."

Başımı salladım. Elsa'yı en çok bu yüzden seviyordum; dürüstlüğü için.

"Oyun gecesi mi yapsak?" diye sordu Elsa umutlu bir gülümsemeyle.

"Olur."

"Biri oyun gecesi mi dedi?" Ronan, Elsa ve beni omuzlarımızdan kavradı.

"Sen de mi geliyorsun?" diye sordu Elsa.

"Geleceğim yere bağlı." Kaşlarını oynattı. "Üçlü isteyen var mı?"

İkimiz de güldük.

"Şaka yapmıyorum, *mesdemoiselles*. Aslında hayatımda hiçbir şeyde bu kadar ciddi olmamıştım," diye fısıldadı, sadece bizim duyabileceğimiz şekilde. "Etrafta bende neler olduğuna dair bir efsane dolaştığını duymuşsunuzdur. Küçük bir sır vereyim: doğru."

"Ben de sana küçük bir sır vereyim: ölürsün." Aiden, Ronan'ın Elsa'nın omzuna koyduğu elini çekti, Elsa'yı yanına aldı ve ona sert bir bakış attı.

"Peki o zaman, ben de Kimmy'yle yetinirim."

"Hayır." Cole, Ronan'ın diğer elini omzumdan uzaklaştırarak onu kibar ama kararlı bir şekilde geriye itti.

"Senin ne çıkarın var, Kaptan?" diye sordu Ronan.

"Knight benden rica etti, aynen şöyle dedi, 'ahtapot ellerini Kimberly'den uzak tut.' Ben de sadece iyi bir dostluk yapıyorum."

Cole'un bunu sadece iyilik olsun diye yaptığına inanmıyordum. Elsa bile bana bir çıkarı olduğunu söylemişti.

"Aynen katılıyorum," dedi Aiden, Elsa'nın beline parmağını dolaştırarak. "Reed, Knight'ın insan hakları davasını kazanmasının tek nedeni."

Yanaklarım alev alev yanarken Elsa dirseğiyle onu dürttü. Demek ki ona anlatmıştı. Şaşırmadım, Aiden Elsa'dan hiçbir şey saklamazdı.

"İnsan hakları mahkemesi mi?" Ronan bir bize, bir Aiden'a bakıyordu.

"Knight'ın bekareti," dedi Cole, onun omzuna vururken. "Hadi ama, Astor, yetiş bize."

"Ne?!" Ronan'ın yüz ifadesi inanılmazdı. Sanki dünyanın sonu gelmiş de bunu en son öğrenen kişiymiş gibi görünüyordu. "Knight bakir miydi?"

"Artık değil," dedi Aiden bana sırıtarak. Utançtan yerin dibine geçmek üzereydim.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı Ronan. "O zaman bütün o kızlar? O odalara götürdüğü kızlar-"

"Hepsi oyundu," dedi Cole ve ben istemsizce gülümsedim.

"Ne sinsi herif. Başka kim bilmiyordu?" Ronan hepimize baktı ama kimse cevap vermeyince, "Sadece ben mi?" diye çıkıştı.

"Birini suçlayacaksan, koca ağzından başla," dedi Cole.

"Bu kadardı. Arkadaşlığımız bitti."

"Bu konuda şikâyet edecek değilim," dedi Aiden.

Ronan ona orta parmak gösterip arkasını döndü.

"Meet Up'a geliyor musun?" diye arkasından bağırdı Cole.

"Meet Up'ını da kaptanlığını da sikeyim."

"Oyun gecesi peki?" diye sordu Elsa.

"Sadece senin için, Ellie." Sonra dönüp bana da göz kırptı. "Bir de senin için, Kimmy."

İkimiz de gülümsediğimizde tekrar göz kırptı.

O sırada arkasına bakarak yürüdüğü için Teal'a çarpıp onun yere düşmesine neden olduğunda bazı öğrenciler gülmeye başladı.

Teal, Ronan'a öfkeyle baktı ama Ronan ona elini uzatmak yerine ellerini cebine soktu, yanından geçti ve sanki onu hiç görmemiş gibi davrandı.

Bu da neydi?

Bu Ronan değildi. Sert olabilirdi, evet ama bu kadar kaba davranmazdı.

Elsa'yla birlikte Teal'a yardıma koştuk ama o çoktan ayağa kalkmıştı.

"İyi misin?" Elsa çantasını yerden aldı ve düşen kitaplarını topladı.

"İyiyim."

"Bu da neydi şimdi?" diye mırıldandım ama cevap yoktu.

"Hiçbir şey," dedi Teal. Ronan koridordan uzaklaşırken, Teal onun arkasından öyle bir öfkeyle baktı ki tenimin altında hissetmiştim.

Hiçbir şey mi? Bence kesinlikle bir şeydi.

Xan ve ben de hiçbir şeyle başlamıştık. Şimdiyse, o dönene kadar nefes bile alamıyordum.

Bir hafta daha. Sadece bir hafta sonra yeniden nefes alabilecektim.

Kırkıncı Bölüm

Kimberly

"Hadi ama, Kimmy!"

Kir kapımın önünde heyecandan yerinde duramaz hâlde dans etmeye başlamak üzereydi.

Elsa'yla birlikte onu Elitler'in maçına götüreceğimize söz vermiştik ve sabahtan beri bunun heyecanıyla yanıp tutuşuyordu.

Benim içinse durum aynı değildi. Elitler'in maçına gitmek ve Xander'ın orada olmayacağını bilmek, kendime işkence etmek gibiydi.

Ancak Kir için bu plan uzun zamandır vardı, bugün onu götürmezsem kesinlikle bir kriz çıkarırdı.

Geçen hafta babamla birlikte onu dondurma yemeye götürmüştük, babamın yeni işi kabul edildiği için kutlama yapmıştık. Artık Londra'da çalışacaktı ve yalnızca sabahları mesaisi olacaktı, bu da Kir'le geçireceği bolca zaman olacağı anlamına geliyordu.

Yine de o küçük velet, sadece ne zaman maça gideceğimizi sorup duruyordu. Hatta bize artık internetten bilet satın alabileceğini bile söylemişti.

Küçük kardeşim çok hızlı büyüyordu ve bunu düşünmek bile istemiyordum.

Ben hazırlanmak için acele ederken, London yatağa atlayıp okşanmak ister gibi başını uzattı. Çenesinin altını kaşıdığımda memnuniyetle mırıldandı. Sonra anahtarlarımla oynamaya başladı.

Odamın kapısı, ben telefonumu almaya çalışırken ve bir kolumla kot ceketimi giymeye çalışırken açıldı. "Geliyorum, geliyorum."

"Yüzüme mi, yoksa aletime mi?"

Olduğum yerde donup kaldım. Ceketim kolumdan sarkıyordu ve çantam açıktı. Bu ses... o derin ama oyunbaz tonlama...

Onun sesi.

Lütfen hayal görmediğimi söyleyin. Yoksa bu, fazla zalimce olurdu.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp yavaşça açtım.

Oradaydı, odanın girişinde duruyordu. Üzerinde sade gri bir tişört ve siyah kot pantolon vardı, atletik vücudu tüm hatlarıyla belli oluyordu.

Bu ay içinde biraz daha kaslanmıştı, bu da onu biraz daha tehlikeli, biraz daha çekici gösteriyordu.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve o cehennem gibi çekici gamzeleri yanağında belirmişti.

Gözlerindeki o mavi ton beni tamamen içine çekmişti; artık görebildiğim ve nefes alabildiğim tek şey oydu.

O'ydu.

Xander.

Beni vuran his o kadar yoğundu ki, elimdeki çanta yere düştü ve içindekiler yere saçıldı.

"Bu bir rüya değil, değil mi?" diye fısıldadım.

Bana doğru yürüdüğünde bir saniye bile geçmeden yanımdaydı. Ona baktığım, kokusunu içime çektiğim anda her şey bitmişti.

Beni kollarına alıp kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dili ağzıma girip beni işgal ediyordu.

Düşünecek ya da odaklanacak zamanım bile yoktu. Xander beni, sanki yok olmanın eşiğindeymiş gibi, delice bir tutkuyla öpüyordu.

Sanki o da benim gibi nefes almıyordu ve şimdi birbirimizin nefesini çekiyorduk, ilk defa, sonsuzluktan sonra.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım ve sahip olduğum her şeyle onu öptüm.

O buradaydı.

Benim için geri dönmüştü.

"Bu, sana cevabı veriyor mu?" diye mırıldandı dudaklarımın yakınında.

"Pek sayılmaz." Dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. "Emin olmam için biraz daha fazlası gerek."

Güldü ve sonra tekrar dudaklarıma sahip oldu. Bu seferki öpücük daha yavaş, daha tutkuluydu. Beni tadıyor gibiydi, ben de onu.

Artık o alkol kokusu yoktu. Sadece nane, okyanus ve... Xan vardı.

Benim Xan'im.

Ben onu soluyordum, o da beni.

Ben onu hissediyordum, o da beni.

Geri dönmüştü.

Tanrım. Geri dönmüştü.

"Dur." Başımı sallayıp sersemliğimi üzerimden atmaya çalıştım. "Hâlâ birkaç günün vardı, değil mi?"

Gamzeleri belirirken gülümsedi. "Örnek davranışlarım sayesinde erken çıktım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Senin için dönmem gerekiyordu, Yeşil."

"Seni o kadar çok özledim ki..." Sesim, itirafımla birlikte titredi.

İnledi. "Beni öldürüyorsun, Yeşil."

"Seni ne kadar çok özlediğimi asla bilemezsin."

"Sen, benim seni ne kadar çok sevdiğimi asla bilemezsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir daha söyle, ilkinde tam duyamadım."

"Seni seviyorum, Yeşil. Sana âşığım. Muhtemelen o gün başladı; bana sarılıp asla bırakmayacağını söylediğin gün. O günden beri daha da derinleşti. Belki yıllarca bu yüzden senden nefret ettim ama... seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Zamanı durdurabileceğim bir an olsaydı, tam bu an olurdu. O anı yakalayıp çerçeveleterek kutuya koymak, her gün açıp tekrar tekrar bakmak isterdim.

Kalbim patlayacak gibi atıyordu. Parmaklarım ensesine kaydı ve fısıldadım, "Ben muhtemelen sana, senden daha önce âşık olmuştum. Yıllar boyunca işkenceye dönüştü ama her şeye rağmen, buna fazlasıyla değdi."

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp nazikçe ısırdı. "Fazlasıyla değdi, ha?"

"Kesinlikle."

"Yani hiçbir şeyi değiştirmek istemez miydin?"

Duraksadım. Sonra kararlılıkla dedim ki, "Hayır. Çünkü bunlar sayesinde ben, ben oldum."

"Ve benim oldun."

O gözlerini kısarken gülümsememi tutamıyordum.

"Bunu söylemen gerek."

"Neyi söylemem gerek?" Umursamaz görünmeye çalışıyordum.

"Benim olduğunu."

"Seninim."

Epilog 1

Kimberly

Üç yıl sonra

Hazla uyanmıştım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Xander kadınlığımı yalarken bacaklarım genişçe açılmış durumdaydı. O şeytani dili yukarı doğru kayıyor, sonra içime girip çıkıyordu.

Yatakta geri çekilip bir elimle sarı saçlarını öyle bir güçle tuttum ki canı acımış olmalıydı. Ancak bu onu durdurmamıştı.

Beni aç bir yırtıcı gibi yiyordu ve ben onun zavallı, gönüllü avıydım.

Başparmağı klitorisimdeydi ve hep o ustaca yaptığı şeyi yapıyordu, parmağıyla önce dokunuyor, sonra daireler çiziyordu. Bedenimi benden iyi tanıması, en basit dokunuşlarla beni çıldırtması inanılmazdı.

O noktayı parmaklarının arasında oynatmaya başladığı anda... bitmiştim.

Tam anlamıyla, tamamen bitmiştim.

O diliyle içimdeyken ve ben boşalırken adını haykırdım. Nefes alışlarım hızlı ve düzensizdi. Hassas dudaklarımı son bir kez yaladı.

Yüzü bacaklarımın arasından çıkıp yeniden göründüğünde yanaklarındaki gamzeleri o kadar derindi ki, gülümsemesiyle birlikte içimi titretmişti.

Diliyle dudaklarını yaladığında o anda dudaklarımdan dökülen iniltiyi engelleyemedim.

Aman Tanrım...

Bu asla eskimeyecekti.

Üç yıl önce üniversiteye başladığımızdan beri Xander her sabah beni ya bu şekilde ya da içime girerek uyandırıyordu. Kısacası, her sabah bir orgazm ve o haylaz gamzeleriyle uyanıyordum.

Ben de onu bazen sabahları uykusundan uyandırmak için aletini ağzıma alarak öpmeye çalışıyordum ama bu çok sık olmuyordu. Bir: Her zaman önce o uyanıyordu. İki: Genellikle sabah eğlencesini "çaldığımda" hoşlanmıyordu.

"Günaydın, güzelim." Karnıma yavaş, ıslak öpücükler kondurarak üstüme çıktı.

İki yıl önce, hayatımı emen o diyeti bırakmıştım. Bu kararı vermem kolay olmamıştı ama yemekleri içimde tutmaya başladıktan sonra sağlıklı bir yaşam tarzını kendimi aç bırakmadan benimsemeye karar vermiştim. Xander koşu antrenmanlarımda kişisel koçum olmuştu. Başlarda yaptığımız uzun koşular yüzünden onu öldürmek istemiş olsam da sonra dört gözle beklemeye başlamıştım. Tamam, kabul, koşu kıyafetleri içindeyken nasıl göründüğü de bunda etkili olmuş olabilirdi. Hatta bayağı etkili olmuştu.

Öyle cezbediciydi ki, bizimle aynı parkta koşan bütün kızlar bunda hemfikirdi.

Onlara sert sert baktığımda Xan bana takılır, sonra beni becerirken, "Benim gördüğüm ve göreceğim tek kadın sensin," derdi.

Evet, hâlâ bazen özgüven sorunları yaşıyordum ama artık baş etme mekanizmalarım vardı ve içsel gücümü ortaya çıkararak onlardan kolayca uzaklaşmayı öğrenmiştim.

Artık aynaya bakıp gülümseyebiliyordum. Kendim olabiliyor, başka biri olmak istemiyordum.

Tüm bunlarda en büyük payı olan kişi, şu anda vücudumu öperek yukarı çıkan adamdı; çatlak izleriyle ve yaralarla dolu, kusursuzluktan uzak bedenime hâlâ o vahşi, arzulayan bakışlarla bakan adam.

Başparmağıyla meme ucuma dokunduğunda boğazımdan bir inilti yükseldi ve parmak uçlarımı göğsüne doğru götürdüm.

Rehabilitasyondan döndüğü gibi, *Absolut Votka*'dan uzak kaldığı günlerde göğsüne bir dövme yaptırmıştı.

Evet, artık içki içiyorduk ama hiçbir zaman kendini kaybedecek kadar değildi.

Yeşil.

Dövmesinde bu yazıyordu. Kalbinin hemen yanında tek bir kelime.

Kalbinin hemen yanında, ömür boyu onunla kalacak şekilde beni üzerine kazıtmıştı ve ne zaman o dövmeyi görsem hâlâ gözlerim doluyordu.

Xander benimdi, tıpkı benim onun olduğum gibi.

Göğsü benimkine yaslanmış, saçları dağınık, gözleri uykuluydu ama arzu dolu o gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Günaydın, Xan." Sarı saçlarını karıştırdım. O saçlara dokunmadan duramıyordum, hatta rengine aşırı derecede âşıktım. Yatak odamızın balkonundan gelen sabah ışığı altında parlıyordu.

Dirseklerinden destek alarak üzerimde doğruldu, kolları vücudumun iki yanındaydı. "Mezuniyetin kutlu olsun."

"Off, bana bugün yapmam gereken her şeyi hatırlatma. Kir buraya gelmek için tutturmuştu."

Bugünkü mezuniyet töreninden sonra babam, Lewis ve Kirian bizimle öğle yemeğine katılacaklardı, ardından Elsa, Aiden ve diğerleriyle planlarım vardı.

Tabii Aiden Elsa'yı kaçırmazsa.

Artık hep birlikte ailece öğle ve akşam yemekleri yiyorduk. Lewis de babam da bizim babalarımızdı ve ben Lewis'e "baba" demesem de Xan de benim babama demese de aramızda yıllardır babamla Lewis arasında olan o sessiz anlayış vardı.

Bu şekilde her şey daha kolay oluyordu ve etraftaki gereksiz gözlerden de kurtuluyorduk.

Annem iki yıl önce Paris'e taşınmıştı. Sergilerine davetiyeler gönderiyordu ama biz gitmiyorduk. Artık ondan bahsederken bile acı hissetmiyorduk. O sadece kimsenin gerçekten umursamadığı uzak bir akraba gibiydi.

Kirian bile, ki annesine en bağlı olması gereken kişiydi, artık onunla vakit geçirmek istemiyor ve "gerçek bir adam" olmak için çabalıyordu, kendi deyimiyle; tıpkı babası ve Lewis amcası gibi.

"Kirian'a geceyi burada geçirmesin diye *brownie* rüşveti vereceğim," dedi Xander.

"Geçiremez mi yani?"

"Kutlama yapacağız."

"Tek bir gece için çok fazla kutlama yapmış olacağız."

"Bir tane daha eklemek zorundayız. En önemlisini." Yastığın altına uzandı ve üstünde göz kamaştırıcı yeşil bir taş bulunan bir yüzük çıkardı.

Ona ve yüzüğe sırayla bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu düşündüğüm şey miydi?

"REO'dan beri bunu yapmak istiyordum ama babam ve Calvin önce o yetişkin muhabbetlerini etti; 'üniversite mezuniyeti' falan. Ayrıca seni gereğinden fazla dağıtmak istemedim. Ancak şunu söyleyebilirim ki, seni resmen benim yapmayı, sana 'karım', 'hayatım', 'geleceğim' demeyi lanet olasıca uzun zamandır bekliyordum."

Sözlerini bitirdiğinde küçük bir kız gibi ağlıyordum. "Evet! Kesinlikle evet!"

"Sormadım ki. O zaman hayır deme şansın olurdu ve ben bunu kabul etmiyorum, Yeşil." Yüzüğü parmağıma taktı. Mükemmel uymuştu, elbette uyacaktı.

Bazen Xander'ın beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını düşünüyordum.

Bana, benim kendime ayırdığım zamandan daha fazlasını ayırıyordu.

İşte bu yüzden o sadece benim için mükemmel biri değildi; benim için yaratılmıştı.

Tıpkı benim onun için yaratıldığım gibi.

"Seni çok seviyorum, Xan."

"Ben de seni seviyorum, Yeşil." Dudaklarıma yavaş bir öpücük kondurdu; nefesimi kesecek kadar derin, sakin ve anlamlıydı.

Erimeye başladım ve bunu durdurmak gibi bir niyetim yoktu.

London kutlamaya katılmak istercesine mırlayıp yatağa atladı. Dışlanmaktan nefret ederdi.

Xander geri çekildi. "Şimdi, düğün tarihi meselesi."

"Ne olmuş düğün tarihine?"

"Yarın nasıl olur?"

İkimiz de kahkahalarla güldük ve dudaklarımız yeniden buluştu.

Epilog 2

Xander

Beş yıl sonra

Bazen birini o kadar çok severdiniz ki onun için öldürebileceğinizi hissederdiniz... Ama bazı zamanlarda, onu öldürmek de isterdiniz.

O boğma isteğiyle sevişme arzusu iç içe geçerdi.

İşte bu, o anlardan biriydi.

Bu düşünceler, Ronan'ın evinde düzenlenen şirket yemeğinden beri kafamdan çıkmıyordu.

Şimdi Kim, parmaklarını benim parmaklarımla kenetlemiş bir şekilde yanımda yürüyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Bunu görecektik.

Dairemizin kapı şifresini tuşladığımda benden önce içeri girdi.

"Bir şeyler atıştırmak istiyorum. Sence ne-"

Sözleri boğazında düğümlendi çünkü onu kolundan yakalayıp kapıya yapıştırmıştım. Bileklerini yakalayıp başının üzerine bastırdım.

Gözleri kocaman açıldı, yeşil bakışları heyecanla ışıldıyordu. O heyecanı beynimdeki siyah öfke dalgası üzerinden bile hissedebiliyordum.

"Orada ne halt ediyordun, Yeşil?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Beni kışkırtıyordu ve kahretsin, işe yarıyordu. Elbisesini yukarı çektikten sonra pantolonumu ve iç çamaşırımı aşağı indirdim.

Alt dudağını ısırdı. Göğüsleri göğsüme bastırılmış, ağır ağır inip kalkıyordu.

"Gerçekten bilmiyor musun? Çünkü gördüğüm kadarıyla, ben onu kovmadan önce muhasebeden o herifin sana kur yapmasına izin veriyordun.."

"Öyle mi yapıyordum?" Gözlerini sahte bir şaşkınlıkla açtı.

Bir elimle onu bacağını altından tutup kaldırdığımda davet beklemeden bacaklarını belime doladı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Yeşil."

"Ödeyecek miyim?" diye kulağıma fısıldadı.

Bir hamlede içine öyle sert girdim ki hayalarım kasıklarına çarptı. *Siktir*... Bu his o kadar doğru hissettiriyordu ki.

İçine hızlı ve sert bir şekilde girip çıkarken ağzından inlemeler dökülüyordu. Bedenlerimizin çarpışma sesleri daireyi dolduruyordu.

Neyse ki, daire ses geçirmiyordu.

Kim'in iniltileri havayı dolduruyordu ve ağzı sessiz bir "O" şeklinde açılmıştı.

"Beni kışkırtmayı seviyorsun, değil mi, Yeşil? Herkesin önünde seni sahiplenmeme bayıldın mı?"

"Evet," diye inledi, ben onun hassas noktasına tekrar tekrar vururken. Sonunda adımı haykırarak boşaldı.

Ben de hemen ardından geldim, boşalmanın şiddetiyle ikimiz de bir süre nefessiz kalmıştık. Başını omzuma yasladı, yüzünde hazdan sarhoş olmuş bir gülümseme vardı.

"Kendini tutmamanı daha çok seviyorum, Xan."

Orgazmın yarattığı o sersemlik yavaşça geçerken, bu kadar tatmin olmamın nedenini düşündüm. Haftalardır onu böyle sert becermemiştim.

"Lanet olsun." Onu kucağıma alıp yatak odasına taşıdım. Kedimiz London, yatağın ucundan zıplayıp kapıya kaçtı ama gözlerini bizden ayırmadı.

Dünyanın en meraklı röntgencisiydi.

Kim, dudağının kenarını ısırırken bakışlarında hâlâ "beni tekrar becer" çağrısı vardı.

Elimi karnındaki çıkıntıya koydum. "O iyi mi?"

"Gayet iyi." Ellerini boynuma dolayıp kravatımı çıkardı ve düğmelerimi çözmeye başladı. "Fazla kat kat giyinmişsin."

Gömleğimi çıkarana kadar durmadı. Sonra burnunu kalbinin üzerinde duran dövmesine sürttü; üzerinde onun ismi yazıyordu. Karım, bu dövmeye fazlasıyla düşkündü.

Parmaklarım, artık o kadar parlak olmayan yeşil saçlarının arasındaydı. "Bebek, Kim. Ya ona zarar verdiysem."

"Zarar vermedin." Gözlerini devirdi. "Eğer son zamanlarda kendini tutmaya başlamasaydın, seni kışkırtmazdım. Kendine kız."

"Ama bebeğimize zarar vermek istemiyorum." Her zamanki gibi sert ve hızlı davranırsam ona zarar verebileceğim düşüncesi beni delirtiyordu.

Doktor sorun olmayacağını söylemişti ama bu beni rahatlatmıyordu.

Özellikle hamile kaldığından beri, hormonları zirveye çıkmışken. İş sırasında bile masama uzanıp ilgi istemesi sıradan bir olay hâline gelmişti.

İkimizin de anneleri berbat olduğu ve artık hayatımızdan çıktıkları için Kim anne olma konusunda fazlasıyla endişeliydi. Yine de ben onun dünyadaki en iyi anne olacağını biliyordum.

Zaten yıllardır Kirian'ın hayatında bir anne figürü olmuştu; hem de farkında bile olmadan. Bu yüzden Jeanine ortadan kaybolduğunda Kir onun eksikliğini hiç hissetmemişti.

Şimdiyse amca olacağı için çok heyecanlıydı ve bana gözdağı verip ablasına iyi bakmazsam beni tekmeleyeceğini söylüyordu. Babam ve Calvin, haberi aldıklarından beri neredeyse her gün arayıp bir şeyler gönderiyorlardı.

Kim'le geçirdiğim bu sekiz yılda, dünyanın en şanslı ve mutlu adamı olmuştum.

Onun bana saçma sapan şeyler söyleyip güldürmediği, ya da beni en iyi hâlime ulaşmam için desteklemediği bir gün bile geçmemişti. Tıpkı benim ona yaptığım gibi.

Yıllardır yaptığımız tek şey buydu: birbirimizin en iyi versiyonu olmak.

Kim hâlâ iyileşiyordu ama artık REO'daki o son seneyi gülümseyerek anıyordu. Artık yaralarını saklamıyordu. Bileklerindeki izler için estetik ameliyat olabilecekken bunu reddetmişti. Biri sorduğunda sadece "kayıp" olduğunu, sonra onun beni, benim de onu bulduğumu söylüyordu.

O zamandan beri bir daha kaybolmamıştık.

Kim yatağın üzerine diz çöktü ve parmak uçlarını yarı sert aletimin üzerinde gezdirdi. "Annesi mutlu olursa, o da mutlu olur."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Aletimi daha sert kavradı.

İnledim. "Beni öldürüyorsun, Yeşil."

"İtiraf et, bundan hoşlanıyorsun."

"Ah, hem de nasıl." Bileğinde sallanan bilekliğiyle yara izi olan bileğini tuttum. O günden beri o bilekliği hiç çıkarmamıştı.

Tıpkı evlilik yüzüğü gibi; ayrıca hayır, evlenme teklifinden sonraki gün evlenmemiştik. Tam bir ay beklemem gerekmişti.

Ancak sonunda onu her anlamda yanımda tutmak için bu, ödenmiş küçük bir bedeldi.

İnsanlar ruh eşleriyle ya da onları tamamlayan kişilerle evlenirdi. Ben, hayatıma anlam katan kadınla evlenmiştim.

O sadece ruh eşim değildi, o olmasaydı hayatım da olmazdı.

"Beni senin yap, Xan."

"Zaten öylesin, Yeşil."

"Bunu bir kez daha hatırlatır mısın?"

"Ah, elbette hatırlatırım."

Onu çevirip yüzüstü yatırdığımda çığlık attı ve sonra dudaklarımı dudaklarında bulduğunda soluksuz kaldı.

SON